

ЛИЙСИ ХАРИСЪН МОНСТЪР ХАЙ

Част 1 от „Монстър Хай“

Превод от английски: Кристина Георгиева, 2012

chitanka.info

*На Ричард Абейт, мой верен приятел, блестящ агент,
другар в дъвченето на дъвки и неуморен генератор на идеи.
Хиляди благодарности.*

ПРОЛОГ

Гъстите ѝ мигли потръпнаха и Франки Щайн откряна очи. Ослепителни снопове бяла светлина я пронизаха, запулсираха пред нея и тя с мъка се опита да долови очертанията наоколо, но натежалите ѝ клепачи отказаха да се подчинят. Стаята потъна в мрак.

— Информацията вече е качена в кората на главния мозък — изрече мъжът, а в гласа му се долавяше смесица от умора и задоволство.

— Чува ли ни сега? — попита жената.

— Може да чува, вижда, възприема и идентифицира повече от четиристотин предмета — отвърна зарадван той. — Ако продължа да пълня мозъка ѝ с информация, само след две седмици ще притежава интелекта и физическите способности на всяко нормално петнайсетгодишно момиче. — Той помисли малко. — Е, добре де, може би ще е малко по-умна, но пак ще е на петнайсет.

— Виктор, това е най-щастливият миг в живота ми — подсмръкна жената. — Просто е съвършена!

— Така е — той също подсмръкна на свой ред. — Принцесата на татко!

И двамата целунаха Франки по челото. От единия се носеше миризма на химически препарати, а другият ухаеше на омайни цветя. Събрани в едно, двата аромата носеха дъх на любов.

Франки отново опита да отвори очи, но този път те едва помръднаха.

— Тя мигна, Виктор! — възкликна жената. — Опитва се да ни види. Франки, аз съм майка ти, Вивека. Виждаш ли ме?

— Не може да те види.

При тези думи тялото на Франки се изопна. Та как би могъл друг наместо нея да решава какво може и какво не? В това нямаше никаква логика.

— Защо да не може? — попита майка ѝ, сякаш от името и на двете.

— Батерията ѝ е паднала почти докрай. Трябва да се зареди.

— Ами зареди я тогава!

„Точно така, зареди я! Зареди я! Зареди я!“

Франки изгаряше от нетърпение да види тези четиристотин предмета. Жадуваше да опознае лицата на родителите си, докато те разкриваха пред нея с топлите си гласове всеки един от тези предмети. Искаше да стане на крака и да види света, на който само преди миг бе дошла. Но не можеше дори да помръдне.

— Не мога да я заредя, преди болтовете ѝ да са се наместили — обясни баща ѝ.

Вивека заплака, а в сподавените ѝ ридания нямаше и помен от предишната радост.

— Спокойно, скъпа — рече Виктор нежно. — Само след няколко часа ще може да стои напълно изправена.

— Не заради това плача — Вивека пое дълбоко дъх.

— Какво тогава?

— Толкова е красива и способна, и... — тя изхлипа за сетен път. — Сърцето ми се къса, че ще трябва да живее... знаеш какво искам да кажа... като нас.

— Че на нас какво ни е? — но нещо в гласа му издаде, че и той самият добре разбираше какво.

— Шегуваш се, нали? — изкикоти се тя.

— Вив, нещата все някога ще се променят. Ще дойдат нови времена. Ще видиш.

— Кой ще ги промени? Кога?

— Знам ли. Някой... все някога.

— Е, остава ни да се надяваме, че ще доживеем да видим промяната — въздъхна тя.

— Несъмнено — увери я Виктор. — Семейство Щайн са дълголетници.

Вивека се изкиска тихо.

Франки отчаяно жадуваше да научи какво трябваше да им се промени на времената. Но бе немислимо да попита, тъй като батерията ѝ се изтощи напълно. Завладя я усещането за лекота и тежест едновременно и Франки се понесе надолу, потъвайки в мрак, докато гласовете около нея съвсем избледняха, а споменът за разговора им и

миризмата на цветя и препарати, която родителите ѝ излъчваха, се стопи съвсем.

Франки имаше сили единствено да се надява, че докато се събуди, онова *нещо*, което Вивека мечтаеше да доживее да види, ще се е осъществило. Ако ли не, молеше се да има силите да сбъдне мечтата на майка си.

ПЪРВА ГЛАВА

ВЪЗХИТИТЕЛНА ПРОМЯНА

Четиринайсетчасовото пътуване от Бевърли Хилс, Калифорния, до Салем, щата Орегон, за миг се бе превърнало в истинско затворническо изтезание за съвестта на Мелъди Карвър. Острото ѝ чувство на вина не отслабна дори за миг през всичките хиляда и четиристотин километра, които делеяха двата щата, и единственото ѝ спасение бе да се преструва на заспала.

— Добре дошли в *тъл* Орегон — измърмори по-голямата ѝ сестра, щом влязоха в Орегон. — Или по-скоро трябва да го нарека *скучн* Орегон? А защо не *гадн* Орегон? Или пък...

— Стига вече, Кандис! — скастри я баща ѝ от шофьорското място на новия джип БМВ с дизелов двигател. Освен с екологично нисък разход на гориво, джипът беше и „екологичен“ на цвят, т.е. зелен, и бе само една от многото стъпки, които родителите ѝ бяха предприели, за да покажат на местните, че Бо и Глори Карвър не са поредните богати и привлекателни преселници от 90210^[1]. Останалите бяха натъпкани в трийсет и шестте кашона, изпратени по пощата, и между другите неща там имаше: канута, сърфове, въдици, манерки, DVD-та с уроци по дегустация на вино, пакетчета с ядки, палатки, капани за мечки, уоки-токита, обувки за алпинизъм, котки, пикели, тесли, ски, ски обувки, щеки, сноуборди, каски, якета Burton и памучни дрехи.

Но с дъжда и подмятанията на Кандис зачестиха.

— Ах, лято във *вали-като-изведр* Орегон! Просто страхотно! — без дори да поглежда към нея, Мелъди знаеше, че Кандис се е намусила. Но за да се увери напълно, все пак надзърна през полуотворените си клепащи.

— Коко и Клои ще се чувстват толкова самотни — продължи Кандис.

— Скайп — обади се майка ѝ услужливо.

Мелъди не можа да се сдържи и се разкикоти. Коко и Клои не бяха приятели на Кандис, а имената на лявата ѝ гърда, Коко, и дясната, Клои. Беше ги кръстила на любимите си дизайнери и често се обръщаше към тях за съвет. Кандис сякаш стоеше разкрачена над тънката граница, която делеше лудостта от екстравагантността, и успяваше да балансира между двете ловко като руски гимнастик.

— Уф! — Кандис изрита с негодувание облегалката на предната седалка, където беше майка ѝ. После издуха носа си и запрати мократа кърпичка по рамото на Мелъди. Мелъди усети как гневът се надига у нея, но успя да се овладее. Беше по-лесно, отколкото да отвърща на удара.

— Едно не разбирам — подхвана Кандис наново. — Петнайсет години Мелъди диша мръсния въздух на Бевърли Хилс и все още е жива. Какво толкова щеше да ѝ стане за още една? Можеше да носи предпазна маска. Хората щяха да се подписват на нея също като върху гипс. Можеше дори да вдъхнови цяла нова линия аксесоари за астматици. Като колиета с инхалатори...

— Стига, Кандис — Глори въздъхна, очевидно изтощена от продължилото цял месец пререкание.

— Ама аз догодина ще уча в колеж! — настоя Кандис, непривикнала да губи в споровете. Имаше руси коси и изящно тяло — момичета като нея получаваха всичко, каквото пожелаеха. — Толкова ли не можеше да почакате една година с това преместване?

— Това ще се отрази добре на всички ни, не само на сестра ти. „Мърстон Хай“ е едно от най-добрите училища в Орегон. Освен това на новото място ще сме по-близо до природата и по-далеч от лекомислието на Бевърли Хилс.

Мелъди се усмихна. Баща ѝ Бо беше прочут пластичен хирург, а майка ѝ беше личен асистент по покупките на звездите. Господарят, на когото слугуваха сляпо, бе лекомислието. Те бяха неговите оръдия. Но Мелъди оценяваше старанието, с което майка ѝ неизменно я защитаваше от нападките на Кандис, макар че вината за преместването донякъде поне беше нейна.

В семейството на генетично свършени хора, Мелъди Карвър беше аномалия. Отклонение. Изключение. Ненормалност.

Бо носеше красивите черти на италианец, въпреки южнокалифорнийските си корени. Искрите в очите му напомняха

лъчистите отблясъци на слънцето по езерна повърхност. Усмивката му сгряваше като пуловер от кашмир, а солариумът не бе нанесъл никакви поражения върху кожата му на четирийсет и шест годишен мъж. Благодарение на правилното съотношение между наболата брада и гела за коса, той имаше еднакво количество пациенти измежду мъжете и жените. Всички те се надяваха веднъж като свалят превръзките, да изглеждат точно като Бо — вечно млади.

Глори бе на четирийсет и две и благодарение на съпруга си, безупречната ѝ кожа отдавна бе опъната, а бръчките изгладени, много преди да се появят. Тя сякаш бе стъпила с един крак, педикюриран, разбира се, на следващото стъпало на еволюцията, където законите на гравитацията нямаха власт и тя оставаше завинаги на трийсет и пет. С вълниста кестенява коса, дълга до раменете, морскосини очи и устни, така естествено налети, че не се нуждаеха от колаген, Глори можеше да дефилира по модните подиуми, стига да не беше толкова дребничка. Така казваха всички. Но енергична по природа, тя се кълнеше, че, дори Бо да бе удължил краката ѝ, пак би избрала същата кариера.

Кандис за късмет бе наследила и двамата. Като алфа хищник^[2] тя бе погълнала до пръсване всичко добро, оставяйки отпадъците за следващите поколения. Макар дребничкият ръст, наследен от майка ѝ, да спъваше кариерата ѝ на модел, той вършеше чудеса за гардероба ѝ, който се пукаше по шевовете от старите дрехи на мама, сред които имаше всичко от Гар до Gucci, но най-вече Gucci. Кандис имаше очите и лицето на Глори и слънчевия блясък и бронзовия загар на Бо. Скулите ѝ бяха високи, подобно мраморни колони. А косата ѝ бе дълга, с цвета на масло, изпръскано с разтопен карамел, и лесно се къдреше и изправяше според случая. Приятелките ѝ (и майките им) снимаха квадратната ѝ челюст, издадената брадичка или правия нос, а после ги носеха на Бо с надеждата, че ръцете му щяха да извършат същото чудо, което ДНК-то му някога бе направило. И те го вършеха.

Дори и за Мелъди.

Убедена, че това семейство я е отвело погрешка у дома след раждането, Мелъди не отдаваше голямо значение на външния вид. Че какъв смисъл имаше в това? Брадичката ѝ бе малка, зъбите бяха заострени, съвсем като кучешки, а косата ѝ бе чисто черна. Без кичури — нито по-светли, нито по-тъмни. Без масло и без разтопен карамел. Чисто черна, и толкова! Очите пък, макар да ѝ вършеха отлична

работа, имаха сивия цвят на стомана и излъчваха котешки скептицизъм. Не че някой ги забелязваше. Носът привличаше цялото внимание върху себе си: две гърбици отстрани, а по средата рязко се спускаше надолу, така че приличаше на медитираща камила. Не че това беше от значение. Мелъди смяташе, че най-голямото ѝ предимство бе дарбата да пее. Учителите по музика изпадаха във възторг от височините на гласа ѝ. Ясен, пленителен, ангелски, той завладяваше всеки, който го чуеше, а сантименталната публика се изправяше на крака след всеки концерт. За зла беда, докато Мелъди навърши осем, на сцената се бе появила нова звезда — астмата.

Щом Мелъди стана в пети клас, Бо предложи да я оперира. Тя обаче отказа: един нов нос нямаше как да излекува астмата ѝ, така че защо да се безпокои? Трябваше само да издържи до гимназията и тогава нещата щяха да се променят. Момичетата нямаше да бъдат така повърхностни. Момчетата щяха да бъдат по-зрели. А науката щеше да има върховната власт.

„Ха!“

Когато Мелъди се премести в „Бевърли Хилс Хай“, нещата станаха още по-нетърпими. Заради гигантската гърбица на носа ѝ, момичетата се обръщаха към нея с „Камилъди“, а момчета изобщо не се обръщаха. Просто не я забелязваха. До Деня на благодарността тя бе станала на практика невидима. Ако не бяха непрестанното хриптене в гърдите и инхалаторът, никой нямаше да си спомни дори, че съществува.

Бо не можа да понесе мисълта, че дъщеря му, която имаше всичкия потенциал да „добие симетричност“, трябваше да продължава да страда. На Бъдни вечер той ѝ каза, че Дядо Коледа е изнамерил нов, ефикасен метод за операция на носа, който подобрява дишането и облекчава астмата. Навярно щеше отново да може да пее.

— Няма ли да е прекрасно! — Глори склочи ръце за молитва и в знак на благодарност отправи взор към капандурата на покрива.

— Сбогом, Рудолф с нос като картоф! — пошегува се Кандис.

— Тук не става въпрос за външния ѝ вид, Кандис, а за здравето ѝ — смъмри я Бо, който очевидно се опитваше да спечели Мелъди.

— Чудесно! — Мелъди благодари с прегръдка на баща си, въпреки че не беше съвсем сигурна какво общо имаше носът със стесняването на бронхите. Но като се престори, че вярва на

обяснението му, тя вдъхна малко надежда и на себе си. Пък и това беше по-лесно, отколкото да си признае, че семейството ѝ се срамува от външния ѝ вид.

Операираха Мелъди през коледната ваканция, а когато се събуди, откри, че имаше нос, тънък и напет, ала Джесика Бийл, и зъбен фурнир на мястото на кучешката си захапка. Когато се възстанови след операцията, Мелъди бе отслабнала с около три килограма и това отвори пред нея вратите към гардероба на майка ѝ, в който имаше всичко, от Гар до Gucci (но най-вече Gucci). За жалост, все още не можеше да пее.

Когато се върна на училище, момичетата я посрещнаха радостно, момчетата се пулеха глуповато, а колибритата сякаш вече не отлитаха в паника надалеч. Всички я приемаха, а това беше нещо, за което дори не бе и мечтала.

Но Мелъди не беше по-щастлива от тази възхитителна промяна. И наместо да се перчи и флиртува, тя прекарваше свободното си време скрита под завивките, чувствайки се като голямата лъскава чанта Тогу Burch на сестра си — красива и искряща отвън, но истинска бъркотия отвътре. „Как смеят да се държат добре с мен само защото сега изглеждам добре? Аз съм все тази, която съм била винаги!“

До настъпването на лятото Мелъди съвсем се затвори в себе си. Носеше размъкнати дрехи, ходеше винаги чорлава, а единственият ѝ аксесоар бе инхалаторът, който закачаше на гайките на дънките си.

На традиционното за семейство Карвър барбекю по случай Четвърти юли^[3], (преди да се разболе, Мелъди винаги пееше химна на този ден), тя получи остър астматичен пристъп и бе приета в медицински център „Седар-Синай“. В чакалнята Глори напрегнато прелистваше страниците на някакво списание за туризъм, когато погледът ѝ се спря на красива снимка на Орегон.

— Мога да усетя свежия въздух само от снимката — рече тя.

Когато изписаха Мелъди, родителите ѝ казаха, че се местят. За първи път върху съвършеното ѝ лице изгря усмивка.

„Здравей, *вълшебств* Орегон!“, каза си тя, докато зеленото БМВ продължаваше напред.

Тогава, унесена от монотонното скърцане на чистачките и ромоленето на дъжда, Мелъди се отпусна в прегръдките на съня.

Този път, без да се преструва.

[1] Пощенски код на известен квартал в Бевърли Хилс. — Б.ред.

↑

[2] Най-силният, най-мощният сред хищниците — Б.пр. ↑

[3] Националният празник на САЩ. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

БОД СЛЕД БОД

Слънцето най-сетне се показа. Вrabчетата и червеношийките даваха обичайния си сутрешен концерт. Навън, зад матирания прозорец на стаята на Франки, децата подрънкваха със звънциите на велосипедите си и обикаляха задънената Радклиф Уси. Улицата се разбуди. Вече можеше да усили докрай парчето на Лейди Гага.

Виждам се в мечтите си като кинозвезда, а снимките ми се къпят в светлините на града...

От всичко на света Франки най-много искаше да потанцува на *The Fame*. Или, не, чакай. Това не беше съвсем вярно. Всъщност искаше с един скок да се изправи на металното легло, с един шут да запрати на циментовия под електромагнитното одеяло, покрито с естествена кожа, да завърти глава, да размаха ръце, да разкърши снага и да потанцува на *The Fame*. Но прекъсването на електричеството, преди зареждането да е привършило напълно, можеше да доведе до загуба на паметта, припадъци и дори кома. Положителната страна беше, че никога не се налагаше да включва плейъра си в контакта. Докато беше близо до тялото на Франки, батерията на устройството беше дори по-добре заредена.

Наслаждавайки се с блаженство на сутрешното си вливане, тя лежеше изтегната по гръб с плетеница от черни и червени жици, пристегнати за болтовете на врата ѝ и докато последните електрически частици се блъскаха хаотично в тялото ѝ, прелистваше последния брой на списание *Seventeen*. Като внимаваше да не размаже тъмносиния си лак, Франки изучаваше гладките и странно оцветени вратове на моделите, за да открие следите от болтове, и се чудеше как успяваха да се „наамперят“^[1] без тях.

Когато Кармен Електра (така наричаше електрическата машина, тъй като техническото ѝ наименование бе твърде трудно за произнасяне) преустанови работа, Франки изпита наслада от приятното гъделичкане, докато болтовете на врата ѝ, големи колкото

напръстник, се охлаждаха. Изпълнена с енергия, тя притисна чипото си носле в списанието и вдъхна дълбоко аромата от мострата на Miss Dior Cherie.

— Харесва ви, нали? — и тя размаха списанието пред глитератите^[2]. Пет бели мишки се изправиха на задните си крака и задрасиха по стъклената стена на клетката. От гърбовете им като сняг от навес се изсипа многоцветна нетоксична искряща струя.

Франки вдъхна аромата отново:

— И на мен.

Тя размаха сгънатото списание сред дима от формалдехида^[3] в студената стая и стана, за да запали свещите с аромат на ванилия. Киселата миризма на химическата субстанция се просмукваше в косата ѝ, доминирайки уханието на цветя от балсама Pantene.

— Май надушвам ванилия? — баща ѝ почука по вратата.

Франки спря музиката.

— Даааа! — отвърна тя възбудено, без да обръща внимание на престорения гняв в гласа му, с който той се обръщаше към нея, откакто Франки превърна лабораторията в козметичен салон. Чуваше го всеки път, откакто започна да съхранява гланц и аксесоари за коса в стъкленниците му, когато разкрасяваше лабораторните мишки — ей така, за повече блясък — или когато залепи плаката на Джъстин Бийбър върху скелета („Защото не беше ли Джъстин, седнал върху скейтборда, абсолютно наелектризиращ?“). Но тя знаеше, че татко ѝ нямаше нищо против. Това също беше и нейната стая сега. Освен това, ако имаше нещо против, нямаше да я нарича...

— Как е принцесата на татко? — Виктор Щайн почука отново и отвори вратата, но първа влезе майка ѝ.

— Франки, може ли да поговорим? — рече Вивека, а напевните нотки в гласа ѝ наподобяваха шумоленето на лятната ѝ рокля от черна коприна по пода. Гласът ѝ бе така кадифен, че хората обикновено оставаха смаяни от височината ѝ — метър и осемдесет. След нея влезе Виктор, нарамил кожена чанта през рамо, облечен в черен анцуг Adidas и обут в любимите си кафяви пантофи UGG, пробити на единия пръст.

— Овехтели и престарели точно като Вив — казваше той на Франки, когато тя се присмиваше на пантофите му, и тогава жена му го плясваше по ръката. Но Франки знаеше, че той се шегува. Вивека бе от

онези жени, които човек искаше да открие в списанията, за да може да се наслаждава до насита на виолетовите очи и черните ѝ лъскави коси, без да го вземат за натрапник или нередовен.

Баща ѝ повече напомняше Арнолд Шварценегер с изсечените си черти, опънати, за да могат да покрият квадратната му глава. Несъмнено хората и на него биха се наслаждавали, ако не бяха исполинският му ръст и присвитите очи. Но у него това не се дължеше на хроничен гняв, а беше плод на размисъл. Като всеки смахнат учен и той вечно размишляваше... или така поне казваше Вивека.

Вив и Вик прекосиха стаята с циментов под, хванати за ръце и рамо до рамо, както винаги. Но този път зад гордите им усмивки се таяха следи от безпокойство.

— Седни, скъпи — Вивека посочи към мароканския стол с рубинени възглавници, който Франки бе поръчала от сайта на Ikea. В далечния ъгъл, заедно с обсипаното с лепенки бюро, телевизора Sony с плосък екран и гардеробите в цветовете на дъгата, пълни с покупки от интернет, столът гледаше към единствения прозорец в стаята. И макар да бе матиран, за да пази от любопитни погледи, той даваше на Франки бегла представа за света навън, или поне обещание да го зърне.

Като стъпваше леко, Франки мина по розовата пътека от овча кожа между леглото и стола, изпълнена със страхове, че родителите ѝ бяха видели последните разходи в интернет. Тя неспокойно подръпна фините черни шевове, които придържаха главата към тялото ѝ.

— Не ги дърпай! — рече Виктор настойчиво, докато седна на стола. Дървената конструкция изскърца недоволно. — Няма нищо страшно. Само искаме да поговорим — той остави кожената чанта до краката си.

Вивека потупа празната възглавничка до себе си, а после се засуети с черния шал от муселин, който носеше винаги. Но боейки се от нова лекция за стойността на парите, Франки пристегна черния копринен халат Harajuku и седна на розовото килимче.

— Какво е станало? — попита тя небрежно и с усмивка, сякаш някой друг току-що бе похарчил 59.99 долара за абонамента за един сезон на „Клюкарката“.

Виктор потърка ръце и пое дълбоко дъх така, сякаш се подготвяше да покори връх Худ^[4]:

— Промяната витае във въздуха!

„Край на кредитните карти?“, помисли си с ужас Франки.

Вивека кимна с пресилена усмивка, докато устните ѝ, покрити с тъмнолилаво червило, останаха здраво стиснати. Тя погледна съпруга си, подканяйки го да продължи, но той, без да знае какво повече да каже, безпомощно ококори очи.

Франки неспокойно се размърда на килима. Никога преди не бе виждала родителите си така объркани. Бързо изреди наум последните покупки с надеждата да открие коя точно бе преляла чашата. Абонаментът за „Ключарката“, ароматизатор за стая с дъх на портокал, раирани чорапи с пръсти Hot Sox, абонамент за US Weekly, Seventeen, Teen Vogue и CosmoGirl; приложения за телефона: хороскоп, нумерология, съновник; преса за коса Morrocanoil; дизайнерски дънки Current Elliot...

Нищо кой знае какво. Но въпреки това от напрежение болтовете на врата ѝ започнаха да пускат искри.

— Успокой се, Франки! — Вивека се наведе и прокара нежно ръка по дългите ѝ черни коси. Утешителният жест спря изтичането на енергия, но отвътре Франки продължи да свисти и да пука като новогодишна заря. Родителите ѝ бяха единствените хора, които познаваше. Те бяха нейни приятели и наставници. Да ги разочарова, означаваше да разочарова целия свят.

Виктор отново пое дълбоко дъх и изрече:

— Лятото свърши и двамата с майка ти трябва да се върнем към лекциите по химия и анатомия в университета. Не можем да продължаваме да те обучаваме вкъщи — той раздвижи глезена си неспокойно.

— Какво? — Франки свъси изваяните си вежди. „И какво общо има това с пазаруването?“

Вивека постави ръка на коляното на Виктор, сякаш искаше да каже „Скъпи, остави на мен“, и се покашля.

— Баща ти се опитва да ти каже, че си на петнайсет дни и за всеки един от тези петнайсет дни той е имплантирал в мозъка ти знания, за които би ти трябвало цяла година — по математика, химия, история, география, чужди езици, технологии, изкуство, музика, филми, песни, тенденции, етикет, обноски, дълбочина на чувствата, зрялост, дисциплина, свободна воля, координация на движенията, координация на говорната мускулатура, сетивни възприятия,

пространствени възприятия, амбиция и дори апетит. С една дума — всичко!

Франки кимна, а в същото време се питаше кога щеше да дойде ред и на пазаруването.

— Сега, като умно и красиво момиче, вече си готова за... — Вивека подсмръкна, сдържайки сълзите си, и погледна към Виктор, който с едно кимване я подкани да продължи. Тя облиза устни, въздъхна, събрала сили за една последна усмивка и...

Франки пусна искри. Този разговор се проточваше цяла вечност.

Най-сетне Вивека изтърси:

— Училище за нормита — но го каза така: *нооормита*.

— Това какво е? — попита Франки, а сърцето ѝ се сви от страх да чуе отговора. „Дали пък не е някаква програма за лечение на хора, пристрастени към пазаруването?“

— Нормитата имат обикновени физически белези — поясни Виктор.

— Ето, виж — Вивека взе един брой на Teen Vogue от лакираната в оранжево масичка и го отвори наслуки. На рекламата на H&M имаше три момичета по сутиен и къси панталонки — блондинка, брюнетка и червенокоска. И трите бяха къдриви.

— Аз норми ли съм? — Франки се изпълни с толкова гордост, колкото струеше и от лицата на моделите.

Вивека поклати глава отрицателно.

— Защо? Косата ми не е къдрава? — от всички уроци досега, този беше най-трудният.

— Не, не е заради това — Виктор се засмя напрегнато, — а защото аз те направих.

— Ами нали и на другите родителите им са ги „правили“? Технически погледнато поне.

Вивека повдигна едната от черните си вежди — дъщеря ѝ имаше право.

— Да, но аз те направих съвсем буквално — обясни Виктор. — В тази лаборатория. Тялото ти е съставено от съвършените части, които направих с двете си ръце. Аз програмирах мозъка ти, заших частите една за друга и сложих болтове на врата ти, за да можеш да се зареждаш. За разлика от другите, ти нямаш нужда от храна, освен за

удоволствие. И, Франки, тъй като нямаш кръв, тъъ, кожата ти е малко... зелена.

Франки погледна ръцете си, сякаш ги виждаше за първи път. Както и останалата част от тялото ѝ, те имаха цвят на ментов сладолед с парченца шоколад.

— Знам — тя се разкикоти. — Не е ли наелектризиращо?

— Така е! — Виктор се подсмихна. — Именно затова си толкова специална. Никой друг в новото ти училище не е бил направен така. Само ти.

— Искаш да кажеш, че в училището ще има и други хора? — Франки се озърна наоколо. Козметичният салон беше единственото място, което познаваше.

Лицата на Виктор и Вивека се сгърчиха от вина и тревога и те кимнаха утвърдително.

Франки се взираше в насълзените им очи с недоверие. Наистина ли щяха ей така да я зарежат, да я захвърлят в училище, пълно с непознати къдрокоси нормита и да очакват тя сама да се оправя? Как щеше да им даде сърце да оставят образованието ѝ в чужди ръце, за да могат те да преподават в аулите пред безброй непознати нормита?

Но въпреки треперещите им устни и петната от сол по лицата, те май наистина щяха да го направят. Внезапно, въодушевление, което можеше да се измери само по скалата на Рихтер, закъкри в корема на Франки, покачи се нагоре по гърдите ѝ, стрелна се през гърлото и изтреця през устата ѝ:

НАЕЛЕКТРИЗИРАЩО!

[1] Ампер е единица за измерване на електричния ток — Б.пр. ↑

[2] Glitterati (англ.) — разговорна дума за известни или заможни хора, които често демонстративно присъстват на модни събития. — Б.ред. ↑

[3] Газ с остра миризма, който, смесен с вода, се използва за препариране на животни. — Б.пр. ↑

[4] Най-високият връх в Орегон. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

МОМЧЕТО ОТСРЕЩА

— Пристигнахме! — Бо натисна клаксона няколко пъти. — Ставайте, ставайте!

Мелъди отлепи ухо от хладния прозорец и отвори очи. На пръв поглед околността изглеждаше като покрита с пелена, но постепенно очите ѝ привикнаха към бледата утринна светлина и картината се избистри.

Двата камиона с багаж преграждаха алеята към къщата и я скриваха от погледа. Всичко, което Мелъди успя да види, беше част от покритата веранда и задължителната люлка там. Къщата, цялата от дървени трупи, изглеждаше като излязла от брошура на Lincoln Logs^[1], но в истински размери. Тази гледка завинаги се запечата в паметта на Мелъди. Или може би не толкова гледката, колкото чувствата, които тя извикваше у нея — странна плетеница от надежда, вълнение, страх от неизвестното, а от тях се раждаше друго, ново чувство, което бе невъзможно да определи. Пред нея се откриваше нов шанс да намери щастие и той я гъделичкаше, сякаш беше лапнала парченце шоколад с пукащи се балончета.

Би-биииииит!

Едър и широкоплещест мъж, същинска канара, с провиснали дънки и яке без ръкави кимна вместо поздрав, докато вадеше от камиона лилавото канапе Calvin Klein.

— Спри да свириш, скъпи! Рано е — Глори закачливо шляпна съпруга си. — Съседите ще ни помислят за смахнати.

Ароматът на кафе и картонени чаши накара стомаха на Мелъди да се свие.

— Да, *ш* тига, татко — измънка Кандис, без да повдига глава от лъскавата си чанта Tory Burch. — Събуди единствения готин човек в Салем.

Бо откопча колана и се обърна към дъщеря си.

— И кой е той?

— Ааааз — Кандис се протегна, а Коко и Клои се издигнаха и потънаха в светлосивия ѝ потник като шамандури в развълнувано море. Изглежда беше заспала върху свития си от гняв юмрук, защото на лицето ѝ се бе отпечатало сърцето от новия пръстен, който най-добрата ѝ приятелка със сълзи в очите ѝ бе подарила на раздяла.

В стремежа си отчаяно да избяга от обвинителните стрели, с които Кандис неизбежно щеше да я обсипе, щом видеше отпечатъка на лицето си, Мелъди първа отвори вратата и стъпи на виещата се улица.

Дъждът бе спрял и слънцето се показа. Теменужено пурпурна светлина се стелеше наоколо като фин копринен шал, наметнат върху абажур, и хвърляше вълшебно сияние над Радклиф Уей, над просторните дворове и над къщите, построени в различен архитектурен стил. Все още неизсъхнала от дъжда и блещукаща, улицата миришеше на земя и мокра трева.

— Дишай дълбоко, Мели — Бо се тупна по гърдите и погледна към изпъстреното небе с благоговение.

— Дишам — Мелъди го прегърна през кръста и усети релефа на гладкия му корем. — Вече дишам по-леко — увери го тя, донякъде, за да покаже, че оценява саможертвата му, донякъде, защото това бе точно така. Сякаш огромна тежест бе паднала от гърдите ѝ.

Бо почука по прозореца на жена си със златния пръстен, върху който бяха изписани инициалите му, и я подкани:

— Излез да усетиш аромата на въздуха!

Глори вдигна пръст нетърпеливо, а после кимна с глава към Кандис, която отново се бе затъжила по дома.

— Съжалявам — Мелъди отново прегърна баща си, но по-нежно отпреди, сякаш молеше за прошка.

— За какво? Та тук е страхотно! — той пое дълбоко въздух. — Семейството ни се нуждаеше от промяна. Няма какво повече да правим в Лос Анджелис. Време е за нещо ново. Животът е...

— По-добре да бях умряла! — изкрещя Кандис от джипа.

— Ето го и най-готиния човек в Салем! — измърмори Бо под нос.

Мелъди погледна нагоре към баща си. Очите им се срещнаха и двамата се разсмяха.

— Така, кой е готов за една бърза обиколка? — Глори отвори вратата, а връхчето на ботите ѝ бавно и полека приближи тротоара,

сякаш опитваше вода във вана.

Кандис скочи от задната седалка и извика:

— Който стигне пръв на горния етаж, получава голямата стая! — после се спусна към къщата. Краката ѝ се движеха като ножици с изумителна скорост и дори тесните дънки Speedo, модерни и скъсани, не можеха да я спрат.

Мелъди погледна майка си въпросително.

— Обещах да ѝ дам моя гащеризон Missoni, ако поне за днес спре да се оплаква — призна Глори, докато връзваше кестенявата си коса на красива опашка.

— С тези обещания до края на седмицата ще останеш само с един чорап — подхвърли Бо закачливо.

— Да, но пък спокойствието ще си струва — усмихна се Глори.

Мелъди се разсмя, а после и тя се завтече към къщата, макар да знаеше, че Кандис щеше да спечели голямата стая. Но тя не тичаше за това. Тичаше, защото след цели петнайсет години най-сетне можеше да тича.

Прехвърчайки покрай камионите, тя кимна на мъжете, които се превиваха под тежестта на канапето. После взе трите дървени стъпала наведнъж и се спря на вратата.

— Не може да бъде! — изпръхтя тя на прага. Просторната къща имаше същия приказан облик и отвътре — стените, стълбището, перилата, таванът, парапетът на горния етаж, всичко беше от дърво в мек оранжев цвят. Единствено каменното огнище и ореховият паркет правеха изключение. Беше толкова различно от онова, на което бе привикнала — те идваха от многоетажна сграда от бетон и стъкло, издигната в почит на свръхмодерната архитектура. Мелъди не можа да не се възхити на родителите си. Изцяло се бяха отдали на този нов начин на живот.

— Дръпни се! — изпъшка плувнал в пот носач, докато се опитваше да прокара мекичкото канапе през тясната врата.

— Извинете — Мелъди се изсмя притеснено и се отдръпна встрани.

Вдясно от нея, по цялата дължина на къщата, се простираше спалнята, в която огромното легло на Бо и Глори вече бе заело мястото си, а голямата баня бе по средата на основен ремонт. Цветна стъклена врата водеше към басейна, обграден от дървена стена, висока над два

метра. Басейнът несъмнено се бе оказал решаващ за Бо при сключването на сделката, тъй като всяка сутрин той плуваше, за да изгори калориите, които вечерното плуване не бе успяло.

В една от двете стаи на горния етаж Кандис крачеше напред-назад и бръщолевеше нещо по телефона.

Срещу стаята на родителите ѝ беше уютната кухня с трапезария. Скъпите електрически уреди на семейство Карвър, модерната стъклена маса и осемте черни стола се открояваха ярко с футуристичния си стил на фона на недодялания дървен интериор. Но Мелъди знаеше, че това щеше да бъде поправено, щом веднъж майка ѝ и баща ѝ откриеха най-близкия мебелен магазин.

— Помощ! — извика Кандис отгоре.

— Какво има? — викна в отговор Мелъди и надникна в хола, който беше няколко стъпала по-ниско, а от прозореца му се откриваше гледка към дърветата в долината зад къщата.

— Умирам!

— Сериозно? — Мелъди затича нагоре по дървеното стълбище в средата на къщата. Харесваше ѝ да усеща неравностите под черните си кецове Converse. Всяко стъпало имаше своя индивидуалност. Това не беше празник на симетрията, единството и съвършенството на Бевърли Хилс. Беше тъкмо обратното. Всяко дърво в къщата имаше свой облик, свои черти. Всяко беше неповторимо. Всички бяха несъвършени. И все пак всяко едно прилягаше точно на другото и заедно изграждаха цялото. Може би това беше типично за региона. Може би салеменците (салеменците? Салеменците?) славеха неповторимото във всеки облик, индивидуалните черти. И ако това беше така, то значи и учениците в „Мърстон Хай“ също щяха да ценят различното. Тази мисъл я изпълни със силна надежда и тя се затича нагоре, като взимаше по две стъпала наведнъж.

Като се качи, Мелъди разкопча черното си яке и го преметна на парапета. Под мишниците ѝ сивата тениска бе мокра, а по челото ѝ бяха избили ситни капчици пот.

— Умирам. Много е *фуюго*^[2] тук — Кандис изникна от стаята вляво само по черен сутиен и дънки. — Тук ли е адски горещо, или аз не мога да понеса промяната? Коко и Клои започнаха да се спаружват.

— Канди, облечи това — Мелъди хвърли към нея якето си.

— Защо? — попита тя, докато небрежно изучаваше пъпа си. — Прозорците ни са с тъмни стъкла. Няма кой да ме види.

— Ами носачите? — отвърна рязко Мелъди.

Кандис мигновено притисна якето към гърдите си и надникна над парапета.

— Това място е малко особено, какво ще кажеш? — а червенината заля цялото ѝ лице чак до морскосините ѝ очи, придавайки им пъстроцветно сияние.

— Цялата къща е особена — прошепна Мелъди. — Ще кажа, че ми харесва.

— Харесва ти, защото *ти* си особена — Кандис захвърли якето през парапета и бавно влезе в онова, което несъмнено беше по-голямата стая. Зад нея русата ѝ коса наперено се разлюля, сякаш помахваше за довиждане.

— Някой да си е изгубил горнището? — провикна се един от носачите отдолу, праметнал якето през рамото си като яка от черна лисица.

— Тъ, да, извинете. Можете да го оставите на стълбите — и Мелъди забърза към свободната стая, за да не би случайно момчето да си помисли, че го харесва.

Тя огледа тясната стаичка: дървени стени, нисък таван с дълбоки ивици, подобни на следи от нокти, малък тъмен прозорец, който гледаше към каменната ограда на съседите. От вътрешността на гардероба се носеше мирис на кедрово дърво. В стаята сигурно беше близо петстотин градуса. Някой агент по недвижимите имоти, стига да не се страхуваше да излъже, би я нарекъл „уютна“.

— Бива си го килерчето ти — пошегува се Кандис от вратата, все още само по сутиен.

— Бива си я *шегичката ти* — парира Мелъди. — И пак предпочитам да остана тук.

— Добре — Кандис завъртя очи. — Но не мога да не те подразня поне малко. Ела да видиш будоара ми.

Мелъди последва сестра си покрай тясната баня в просторната и светла стая, която имаше ниша в стената за бюро, три широки гардероба и голям прозорец с тъмно стъкло, който гледаше към Радклиф Уей. Можеха и двете да спят там и пак щеше да остане място за егото на Кандис.

— Супер! — измънка Мелъди, като се стараеше да прикрие нотките на завист в гласа си. — Хей, искаш ли да се разходим в града и да си вземем нещо за хапване? Умирам от глад.

— Само след като си признаеш, че стаята ми е страхотна, а ти умираш от яд! — Кандис скръсти ръце върху Коко и Клои.

— Как ли пък не!

Кандис се извърна към прозореца в знак на протест:

— Ами сега? — и тя духна по стъклото и нарисова с пръста си сърце.

Мелъди отвърна предпазливо:

— Това да не е капан?

— Ще ти се — отвърна Кандис, докато изучаваше голото до кръста момче в градината отсреща.

Той поливаше жълтите рози пред бялата вила и държеше маркуча, като че ли беше меч. Мускулите на гърба му се издуваха всеки път, когато замахваше, сякаш за да нанесе удар. Износените му дънки се бяха свлекли и откриваха ластика на раирани боксери.

— Как мислиш, дали това е градинарят, или пък живее там? — обади се Мелъди.

— Не е градинарят — отвърна Кандис уверено. — Ако беше той, щеше да има тен. Завържи ме.

— А?

Като се извърна, Мелъди видя сестра си изтупана в гащеризон Missoni на лилави, черни и сребристи зигзагообразни шарки, с презрамки зад врата ѝ.

— Откъде го изрови това? — Мелъди върза безупречна фльонга на врата ѝ. — Кашоните с дрехите са още в камиона.

— Знаех, че мама ще ми го подари, ако продължа да се оплаквам, затова преди да тръгнем, тайно го мушнах в чантата си.

— Значи това в колата е било само театър? — сърцето на Мелъди заблъска в гърдите ѝ.

— До голяма степен — Кандис сви рамене с безразличие. — Ще си намеря приятели, където и да отида. Освен това тази година трябва да изкарам висок успех, ако искам да ме приемат в добър колеж, а всички знаем, че това няма как да стане в Калифорния.

Мелъди не беше съвсем сигурна как да реагира: дали да прегърне сестра си, или да я цапардоса. Но не можа да направи нито

едното.

Кандис вече бе успяла да нахлузи чифт сандали на Глори с висока сребриста платформа и да притича обратно до прозореца.

— Така, готова ли си да се запознаеш със съседа?

— Кандис, недей! — призова я Мелъди, но сестра ѝ вече се бореше с желязната дръжка. Да се опиташ да обуздаеш Кандис, беше също толкова безполезно, колкото и да спреш увеселително влакче, като махаш с ръце във въздуха насреща му.

— Ей, красавецо! — Кандис извика през прозореца, а после клекна и се скри.

Момчето се обърна и като засенчи очите си от слънцето с ръка, погледна нагоре. Кандис надигна глава и надникна.

— Не, не. Не става! — измърмори тя. — Твърде малък. Четири очи. Без загар. Твой е, ако го искаш.

На Мелъди ѝ се прииска да изкрещи „Няма нужда да ми казваш кого мога или *не мога* да имам!“, но голото до кръста момче, с очила с черни рамки и гъста чорлава кафява коса се взираше в нея. Всичко, което можеше да направи, бе и тя да се взира в него и да се пита какъв ли бе цветът на очите му.

Той ѝ помахна свенливо, но Мелъди стоеше като препарирана. Тъкмо така можеше да си помисли, че е една от онези картонени фигури в естествен ръст, дето стоят във фойетата на киносалоните, а не стеснително момиче, на което му идваше да изрита едно хубаво сестра си по дупето.

— Ох! — нададе вой Кандис и се хвана за дупето.

Мелъди се отдръпна от прозореца и прошепна ядно:

— Не мога да повярвам, че го направи.

— Ти пък все едно щеше да направиш нещо — синьо-зелените очи на Кандис се разшириха от съзнанието за собствената ѝ правота.

— Че защо трябва да правя нещо? Аз дори не го познавам! — Мелъди се облегна на неравната дървена стена и отпусна глава в ръцете си.

— Е, и?

— Е, и! Писна ми хората да ме взимат за някой мутант. Знам, че *ти* това не го разбираш, но...

— Хайде, стига с това! Вече не си Камилъди. Сега си *красиво* момиче и можеш да имаш *красиви* момчета с тен и добро зрение, а не

някакви си задръстени поливачи на цветя! — Тя затвори прозореца. — Никога ли не ти се е искало да използваш устните си и за друго, освен като предпазен щит за зъбния фурнир?

Мелъди усети познато смъдене в очите. Гърлото ѝ пресъхна. Устата ѝ потръпна. Очите ѝ пламнаха. И тогава, тогава сълзите бликнаха като малки солени гейзери. Ядосваше се, задето Кандис смяташе, че никога не бе целувала момче. Но как да убеди едно седемнайсетгодишно момиче с по-добър улов и от най-опитния рибар на шарани, че Ранди, касиерът от Starbucks (известен още като Старпъпкис заради белезите от пъпки по лицето му) целуваше просто вълшебно? Нямаше как.

— Не разбираш ли, че не е толкова просто? — Мелъди криеше мокрото си от сълзи лице. — Красотата е твоята мечта. *Моята* беше да пея. А сега, край на всичко.

— Ами поживей малко с моята! — С един замах Кандис нанесе гланц върху устните си. — Едно е сигурно: по-забавно ще е, отколкото да се самосъжаляваш.

Как ли би могла Мелъди да обясни на Кандис чувствата, които я терзаеха, когато тя самата не ги разбираше съвсем?

— Моята красота не е естествена, Кандис. Създадена е от човек. Това дори не съм аз.

Кандис завъртя очи с досада.

— Как щеше да се чувстваш, ако изкараш шестица на тест, на който си преписала от някой друг? — попита Мелъди, сменяйки подхода.

— Зависи дали са ме хванали.

Мелъди вдигна глава и се засмя. Голямо балонче се изду навън от носа ѝ и тя побърза да го отрие в дънките, преди Кандис да я види.

— Мислиш твърде много за тези неща — Кандис наметна чантата си през рамо и погледна в деколтето си. — Коко, Клои, изглеждате прекрасно.

Тя протегна ръка и изправи Мелъди на крака.

— Време е да покажем на добрите душици в Салем какво значи мода — и след като хвърли бърз, но щателен поглед към сивата тениска Napes на Мелъди с петната от пот по нея и провисналите дънки, добави: — Само ме остави аз да говоря.

— Както винаги — въздъхна Мелъди.

-
- [1] Известна марка дървени конструктори за деца. — Б.ред. ↑
- [2] Fuego (исп.) — огън. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

УСЛОВИЕ В ЗЕЛЕНО

Франки скочи на босите си крака и затанцува под ритъма на Лейди Гага, който все още беше в главата ѝ.

— Значи нямаш нищо против училището? — Вивека потръпна с тънките си черни мигли, без да може да повярва.

Франки размаха ръце над главата си и се завъртя:

— Нямам! Ще си намеря приятели, ще се запозная с момчета, ще обядвам в стола, ще излизам навън и...

— Чакай малко! — прекъсна я Виктор, сериозен като химическо уравнение. — Нещата не са така прости.

— Прав си! — Франки се спусна към светлосиния гардероб, на който с розов спрей пишеше ПОЛИ И РОКЛИ. — Какво да облека?

— Това — Виктор се наведе, сложи чантата до краката ѝ и се отдръпна бързо, сякаш предлагаше салата от марули на прегладнял лъв.

Тозчас Франки смени курса и се насочи към чантата. Естествено, че родителите ѝ се бяха погрижили да ѝ купят нови дрехи за първия учебен ден. „Дали са ми купили плисираната минипола с черния кашмирен потник? О, дано да е плисираната пола с черния кашмирен потник. О, даноданоданоданодано!“

Тя отвори ципа на чантата и бръкна вътре, опипвайки за меките презрамки и гигантската безопасна игла на полата.

— Ох! — Франки отдръпна ръката си, сякаш нещо я бе ухапало. — Какво има вътре? — попита уплашена от допира с острия предмет.

— Това е вълнен костюм — Вивека събра косите си и ги преметна през рамо.

— Много боцка. Като игла.

— Приятен е — настоя Вивека. — Пробвай го!

Франки обърна чантата наопаки, за да избегне нов допир с боцкащата дреха. На пода изпадна шоколадовокафява чантичка за гримове.

— А това?

— Грим — обяви Вивека.

— От Sephora ли е? — попита Франки с надежда. Родителите ѝ все още можеха да компенсират разочарованието ѝ.

— Не — Виктор прокара ръка през грижливо сресаната си и пригладена с брилянтин коса. — От Ню Йорк е. Казва се Fierce & Flawless и е чудесен професионален грим, направен да издържа и под най-ярките прожектори на Бродуей. И въпреки това, не е толкова тежък — Виктор извади от чантата един тампон, напоен със сапун, и потърка ръката си. На тампона се появи розово-жълто петно, а на ръката му — зелена линия.

Франки ахна:

— Кожата ти е зелена!

— Също и моята — Вивека потърка лицето си и там се появи подобна черта.

— Не е за вярване! — ръцете на Франки пуснаха искри. — Винаги ли сте били зелени?

Те кимнаха важно.

— А защо го криете?

— Защото — Виктор отри пръст в анцуга си — живеем в свят на нормита. И мнозина сред тях се страхуват от всички, които изглеждат различно.

— Различно от кого? — зачуди се Франки гласно.

Виктор сведе поглед:

— Различно от тях.

— Ние сме част от много особена група, наследници на онези, които нормитата наричат чудовища — поясни Вивека. — Но ние предпочитаме да се наричаме РАД.

— Регистрирани алдехидни дегенерати — додаде Виктор.

Франки посегна към шевовете на врата си.

— Не ги дърпай! — в един глас извикаха и двамата.

Франки отпусна ръка и въздъхна. — Винаги ли е било така?

— Не, не винаги — Виктор се изправи и закрачи из стаята. — И нашата история, както и тази на много други, е изпълнена с периоди на гонения и преследване. Но когато най-сетне Средните векове останали назад в миналото, нашите заживели открито сред нормитата. Работели

заедно, живеели заедно, влюбвали се един в друг. Но през 20-те и 30-те години на ХХ век това се промени.

— Защо? — Франки се покатери на канапето и се сгуши до Вивека. Ароматът на лосиона от гардения, който тялото на майка ѝ излъчваше, я успокои.

— Филмите на ужасите добиха популярност. Избираха РАД за ролите в какви ли не филми: „Дракула“, „Фантомът от операта“, „Доктор Джекил и Мистър Хайд“. А онези, които не ги биваше за актьори...

— Като пралядо ти Вик — пошегува се Вивека.

— Да, като добрия стар Виктор Франкенщайн — и той се засмя при спомена за дядо си, — който не можеше да си научи репликите, и ако трябва да съм честен, беше доста скован. Затова дадоха ролята му на едно норми, Борис Карлоф^[1].

— Звучи забавно — Франки уви пръст около копринения колан на халата си, мечтаейки да бе живяла в онези времена.

— Да, беше — Виктор спря да крачи и я погледна в очите, а усмивката му посърна, — докато не пуснаха филмите по кината.

— Защо?

— Защото в тях нас ни обрисоваха като ужасни, зли и кръвожадни врагове на хората — Виктор продължи да крачи. — Децата на нормитата пицяха от ужас, щом ни зърнеха. Родителите им спряха да ни канят на гости. Всички отказваха да работят с нас. За един миг се превърнахме в изгнаници. РАД станаха жертви на насилие и вандализъм. Бе дошъл краят на спокойния ни живот.

— Никой ли не оказа съпротива? — попита Франки, докато в ума ѝ се редеше върволица от исторически битки, водени по сходни причини.

— Опитахме — при спомена за провала Виктор скръбно поклати глава. — Протестите бяха напълно безсмислени. По-безстрашните почитатели на ужасите ги превръщаха в безумни сесии за раздаване на автографи. А всяко по-радикално действие от наша страна щеше да ни превърне в разярените чудовища, от които нормитата се страхуваха.

— И какво направихте тогава? — Франки се притисна по-близо до майка си.

— Таен сигнал за тревога беше разпратен до всички РАД с призив да напуснем домовете и работните си места и да се съберем в

Салем, където живееха вещиците, с надеждата, че те ще ни приютят заради сходната ни участ. Заедно можеше да създадем ново общество и да започнем отначало.

— Но нали още през 1692 година е организиран процес срещу вещиците и те били унищожени?

Виктор плесна с ръце и посочи към дъщеря си с жеста на възторжен телевизионен водещ:

— Именно! — и той се прехласна с гордост по вградените ѝ енциклопедични познания.

Вивека целуна Франки по челото:

— Колко жалко, че зомбито, което разпрати тревогата тогава, не бе така умно като теб.

— Ммм, да — Виктор приглади косата си. — Не само че отдавна вече нямало вещици, ами взел, че объркал и Салемите и наместо да даде координатите на Салем в Масачузетс, ни дал тези на Салем в Орегон^[2]. Всички РАД осъзнали грешката, но нямало време да променят посоката. Трябвало да се измъкнат, преди да бъдат арестувани и хвърлени в затвора. Когато пристигнали в Орегон, решили да използват случая разумно. Събрали парите си, маскирали се като нормита, построили Радклиф Уей и положили клетва да се бранят един друг. Надеждата ни е един ден отново да заживеем открито, но дотогава не трябва да се отличаваме от другите. Ако ни разкрият, ще трябва отново да бягаме в изгнание. Домовете, кариерите, животът ни — всичко ще бъде разрушено.

— Затова трябва да покриваш кожата си с грим и да криеш болтовете и шевовете на врата си — рече майка ѝ.

— А твоите къде са?

Вивека повдигна черния шал и ѝ намигна. Два лъскави болта намигнаха на свой ред.

Виктор разтвори ципа на якето с висока яка и показа харддиска си.

— Наелектризиращо! — прошепна Франки със страхопочитание.

— Ще отида да приготвя закуската — Вивека се изправи и приглади гънките на роклята си. — Към грима има и DVD с инструкции. Трябва да започнеш да се упражняваш още днес.

Родителите ѝ я целунаха по челото, но тъкмо да затворят вратата, Вивека подаде глава и каза:

— Не забравяй, че докато почнеш училище, насън да те бутнат, трябва да знаеш как става — и с това леко затвори вратата.

— Добре — Франки се усмихна при мисълта, че този потискащ разговор всъщност бе завършил доста приповдигнато. Започваше училище!

За да не драци погледа ѝ, Франки подритна настрани противния вълнен костюм като умряла катерица. Този сезон вълнените костюми не бяха на мода.

За по-сигурно все пак тя се допита до специалното издание „Отново на училище“ на Teen Vogue и както подозираше, на мода тази година бяха ефирните материи, крещящите цветове, тигровите и леопардовите шарки. Шаловете и тежките бижута бяха задължителни аксесоари. Вълната бе толкова демоде, че скоро нямаше никакъв шанс да дойде отново на мода.

Статиите в Teen Vogue, Seventeen и CosmoGirl отвориха очите на Франки. Всички те призоваваха читателите си да бъдат себе си, да бъдат естествени, да обичат телата си и да бъдат „зелени“! Точно обратното на онова, което Вик и Вив ѝ казаха.

„Хмммм!“

Франки се обърна към голямото огледало, подпряно на жълтия гардероб, разтвори халата и огледа тялото си. Силно, мускулесто и с изящни пропорции, съгласи се тя със списанията. Е, какво, ако кожата ѝ бе зелена, а пък краиниците ѝ пришити с конци? Според списанията, които бяха в крак с времето, за разлика от родителите ѝ („Без да ги обиждам!“), тя трябваше да обича тялото си такова, каквото е. И тя го обичаше! Следователно, ако нормитата четяха списания (а те явно ги четяха, щом бяха вътре в тях), те също щяха да я обикнат.

Освен това тя бе принцесата на татко. А кой не обичаше принцеси?

[1] Псевдоним на Уилям Хенри Прат — британски актьор, роден в края на XIX век. Прочува се с ролята си на чудовището на Франкенщайн в едноименната филмова поредица. — Б.пр. ↑

[2] През 1692 г. В град Салем, Масачузетс започва процес срещу няколко жени, обвинени, че практикуват магия. Той е резултат на избухнала истерия сред местната пуританска общност за наличието на вещици. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

НЕПОЗНАТИЯТ ХУДОЖНИК

Въпреки ранния час, Мелъди и Кандис излязоха на Радклиф Уей, кипящи от енергия след четиринайсетчасовия затвор в джипа предишния ден. За тяхна изненада новите им съседи вече жужаха оживено наоколо. В края на улицата децата обикаляха с колелетата си, а през няколко къщи цяло семейство спортисти играеха футбол на двора.

— Тези всичките ли са братя? — попита Мелъди, когато приближиха потайната каменна къща, пред която десетина момчета тичаха след хубавеца с рунтавата глава, у когото беше топката.

— Родителите им сигурно са имали много знаци — отвърна Кандис, бухвайки косата си.

Внезапно играта стихна, а после съвсем замря, докато бандата гледаше как сестрите Карвър минават покрай тях.

— Защо всички са ни зяпнали така? — промърмори Мелъди с половин уста.

— Свиквай с това — измърмори Кандис в отговор. — Хората зяпат, когато си хубава — и тя помахаше с усмивка на по-големите момчета. Всеки от тях имаше прелестна рунтава кафява коса и руменина по бузите, каквато можеш да постигнеш с руж Maybelline. Пушекът, който идеше от гигантската им скара, носеше по цялата улица силна миризма на печени ребърца. А повечето хора едва привършваха първата чаша кафе за деня!

Мелъди стисна празния си стомах. Точно сега една вечеря за закуска щеше да ѝ дойде добре.

— Видях те в каталога на J.Stew миналия месец. Беше страхотен — провикна се Кандис.

Момчетата се спогледаха учудено.

— *Кандис!* — Мелъди цапна сестра си по ръката.

— Я се отпусни и се забавлявай — разсмя се Кандис, а сребристите обувки на майка ѝ зачаткаха още по-шумно по паважа.

— Откъдето и да минем, всички ни гледат, сякаш идваме от друга планета.

— Ние *сме* от друга планета — Кандис пристегна презрамките на гащеризона Missoni.

— Вероятно защото в неделя сутрин си се намъкнала в тоалет за събота вечер.

— Или по-вероятно, защото ти не си се преоблякла, откакто пристигнахме — отвърна Кандис рязко. — Няма по-добър начин да си намериш нови приятели от това да носиш потна сива тениска и провиснали дънки.

Мелъди понечи да отвърне, но реши, че не си струва. Нищо нямаше да се промени. Кандис винаги щеше да вярва, че ключът към успеха се крие в красотата. Мелъди винаги щеше да се надява, че същественото у хората бе скрито от очите.

Те продължиха да вървят мълчаливо по Радклиф Уей. Пътят се виеше и прорязваше нещо подобно на горичка или клисура — всички къщи отпред имаха зелени морави, а задните дворове бяха обрасли в гъсталаци. Но с това приликите помежду им свършваха. Също като дървените стъпала в къщата на Карвър, и тук всяка къща имаше свой облик и индивидуалност.

Сивата циментова площадка в края на улицата беше оградена с неугледна плетеница от електрически жици и телефонни кабели. Клоните на яворите хвърляха сянка върху стара викторианска къща, а семената на дърветата се спускаха във въздуха безспир и като малки хеликоптерчета се въртяха, преди да кацнат на обраслата с мъх земя. Басейн с черно дъно и дузина фонтани със статуи на морски същества доставяха несравнимо удоволствие на всички от номер 9. Макар слънцето да се бе сгушило под юрганчето си от сребристосиви облаци, съседите шляпаха и цапаха в басейна като стадо игриви делфини.

Все по-ясно бе, че Салем беше град на индивидуалността и хората вярваха в мотото „Живей и остави другите да живеят“. Мелъди изпита съжаление. Тук старият ѝ нос щеше да се чувства като у дома си.

— Виж! — тя посочи с пръст шарената кола, която профуча наблизко. Черните ѝ врати бяха от купето на мерцедес, белият преден капак от БМВ, сребристия багажник беше на ягуар, червеният гюрук беше лексус, гумите бяха на бентли, уредбата — Bose, а музиката —

класическа. Емблемата на всеки модел висеше на огледалото за обратно виждане, а на регистрационната табела съвсем уместно пишеше МУТ.

— Колата прилича на подвижна реклама на Benetton.

— Или на верижна катастрофа на Родео Драйв^[1] — Кандис направи снимка с айфона си и я прати по мейла на приятелите си у дома, които на мига също отговориха със снимка. Явно в момента бяха в мола, защото, щом завиха по Стагхорн Роуд, Кандис ускори крачка и заразпитва всеки срещнат под петдесетте къде се събираха най-яките хора в града.

Всички бяха единодушни — „Ривърфронт“. Но трябваше да минат още няколко часа, преди паркът да оживее.

След като изпиха по едно лате и надникнаха в няколко магазина за дрехи, които според Кандис изобщо не ги биваше за пазаруване, най-сетне стана почти обяд. С помощта на картата на баща им и любезните минувачи момичетата намериха пътя си през заспалия град и се добраха до „Ривърфронт“, заредени с кофеин и готови да известят пристигането си на най-яките хора в Салем.

— Това ли е то? — Кандис замръзна на място, сякаш се бе ударила в стъклена врата. — Това ли е епицентърът на северозападното модно общество? — изкрещя тя срещу количката за сладолед, детската площадка и тухлената сграда, която бе приютила въртележката.

— Ммм, надушвам кино наблизо — рече Мелъди, вдишвайки въздуха, в който се носеше аромат на пуканки и хотдог.

— Може и да смалиш носа на Камилъди, но не може да смалиш Камилъди, всичко надушва, ей — пошегува се Кандис.

— Много смешно! — Мелъди завъртя очи.

— Там е работата, че не е! — изпуфтя Кандис. — Изобщо не е смешно. Направо е кошмарно. Чуй! — тя посочи към въртележката. Страховити звуци от орган, които бяха задължителни за филмите на ужасите и сцените с клоуни психари, им се присмиваха със заплашително игривата си мелодия.

— Единственият човек над осем и под четирийсет е онова момче ей там — Кандис посочи към самотното момче, което седеше на една дървена пейка. — И ми се струва, че плаче.

Раменете му бяха превити, а главата — приведена над скицник. Той вдигаше очи, за да хвърли бърз поглед към въртележката, а после продължаваше да драска.

Мелъди усети как се изпотява под мишниците, щом тялото ѝ го позна преди ума ѝ.

— Да се махаме оттук — тя задърпа Кандис за ръката. Но бе твърде късно. Устните на сестра ѝ се извиха с доволство, а платформите на обувките ѝ се застопориха още по-здраво на паважа, осеян с дъвки.

— Това не е ли...

— Не, не е! Хайде да тръгваме! — Мелъди я затегли още по-силно. — Мисля, че видях магазин на Bloomingdale по пътя. Хайде, тръгвай!

— Да, той е — Кандис повлече Мелъди към момчето и цялата сияеща, извика: — Ей, съседе!

Момчето повдигна глава и отметна един къдрав кичур кафява коса от лицето си. Стомахът на Мелъди се сви. Отблизо бе още по-сладък.

Дебели черни очила обграждаха искрящите му очи с цвят на лешник, така че те напомняха снимки на светкавици на фона на черно небе, поставени в рамки. Приличаше на супермен, преоблечен като зубър.

— Помниш сестра ми, беше вчера на прозореца, нали? — попита Кандис някак отмъстително, сякаш Мелъди имаше вина, задето „Ривърфронт“ се бе оказал пълна дупка.

— Ъъъ, здрасти, ъъъ... аз съм Мелъди — успя да каже тя, а страните ѝ пламнаха.

— Джаксън — той сведе очи.

Кандис подръпна яката на бялата му тениска.

— За малко да не те познаем облечен.

Джаксън се усмихна притеснено, без да отмества очи от рисунката.

— Знаеш ли, че си зубер готин — изгука Кандис на някакъв странен език, събирайки в едно „супер“ и „зубър“. — Някакъв шанс да имаш по-голям брат с добро зрение или поне с лещи?

— Не — чистата светла кожа на Джаксън почервеня. — Сам съм.

Мелъди притисна ръце към тялото си, за да скрие петната от пот и попита:

— Какво рисуваш? — едва ли това бе най-умният въпрос на света, но пък беше по-добре от всичко, което можеше да се очаква от Кандис.

Джаксън погледна към скицника, сякаш го виждаше за пръв път:

— Въртележката. Нали знаеш, докато се върти...

Мелъди огледа внимателно цапаницата от пастели. Сред неясните цветни линии се виждаха фините очертания на кончета и деца. Картината оставяше чувството за нещо почти неосезаемо, неуловимо, подобно на сън, който на другия ден ту изплува в съзнанието, ту изчезва.

— Много е добра — каза тя съвсем искрено. — Откога рисуваш?

Джаксън сви рамене:

— От около половин час. Чакам майка ми. Тя има среща наблизо и...

Мелъди се засмя:

— Не, питам откога рисуваш изобщо, т.е. като хоби.

— О! — Джаксън прокара ръка през косата си. Игривите кичури като смървени непослушни котета се върнаха отново по местата. — От няколко години.

— Добре — Мелъди кимна.

— Да — Джаксън кимна в отговор.

— Супер — Мелъди кимна втори път.

— Благодаря ти — кимна Джаксън в отговор.

— За нищо — Мелъди кимна.

Звуците на органа, които идваха от въртележката, ненадейно се усилиха, сякаш им се притекоха на помощ, за да ги избавят от скования разговор и кимането с глава.

— А вие откъде сте? — обърна се Джаксън към Кандис, оглеждайки необичайното ѝ облекло.

— От Бевърли Хилс — рече тя, сякаш това се разбираше от само себе си.

— Преместихме се, защото имам астма — осведоми го Мелъди.

— Много секси, Мел — въздъхна Кандис и се предаде.

— Е, поне е истина.

Изопнатите черти на Джаксън се отпуснаха в спокойна усмивка. Сякаш откровението на Мелъди бе поканило куража му да потанцуват заедно и той бе казал „да“.

— А случайно да си чувал за „Мърстон Хай“? — думите ѝ се погрижиха за музиката.

— О, да — той се плъзна по пейката, за да ѝ направи място. — Аз уча там.

Мелъди седна с ръце, плътно притиснати до тялото.

— В кой клас си?

Изправена над тях, Кандис пишеше съобщение на телефона си.

— Десети.

— И аз — Мелъди се усмихна далеч по-широко, отколкото бе редно.

— Така ли? — Джаксън също се усмихна, или по-скоро усмивката не бе слизала от лицето му от самото начало.

Мелъди кимна.

— А хората как са? Готини ли са?

Момчето сведе очи и сви рамене. Усмивката му посърна. Музиката спря. Танцът свърши. Единствено масленият аромат на пастелите се носеше из въздуха като парфюм.

— Какво има? — попита Мелъди с тъга, докато сърцето ѝ биеше печално с тежките удари на погребална камбана.

— Хората стават, горе-долу. Но майка ми е учителка по биология в училището и е доста строга, та аз не съм точно най-търсеният човек.

— Може пък аз да те потърся — предложи Мелъди нежно.

— Наистина ли? — по челото на Джаксън заблещукаха капки пот.

Мелъди кимна, а сърцето ѝ заби с нов, по-жизнерадостен ритъм. Чувстваше се необяснимо спокойна в присъствието на това непознато момче. Той не се интересуваше единствено от лицето ѝ, а виждаше онова, което бе отвъд него. И потните ѝ дрехи от вчерашното пътуване не го бяха спрели да разговаря с нея, и нямаше да каже на другите „зубер готини“ момчета, че има астма.

— Добре — той огледа за последно лицето ѝ и надраска номера на телефона си с червен пастел върху скицника. — Ето — откъсна листа, подаде ѝ го, а после с бърз жест обърса потта от челото си с опакото на ръката. — По-добре да тръгвам.

— Добре — Мелъди се изправи заедно с него, сякаш повдигната от силата на онова, което ги свързваше.

— Пак ще се видим — той помахна свенливо, обърна се към неуморната въртележка и забърза напред.

— Добре се получи — Кандис пусна телефона си в лъскавата чанта. — Зубер готините момчета са добра тренировка. Хайде сега да намерим нещо за ядене — очите ѝ бързо се плъзнаха наоколо. — Все трябва да има нещо в този парк, което да става за ядене.

Мелъди последва Кандис по криволичещите алеи на „Ривърфронт“, усмихвайки се на номера, изписан в червено. Едно бе да го поиска. Съвсем друго бе да събере куража да го набере. Но най-важното беше, че го има. Той ѝ го бе дал. По *свое* желание. И така ѝ бе дал възможността отново и отново да възпроизвежда в паметта си подробностите от разговора им, при това без да се пита дали привличането помежду им бе едностранно.

— Какво ще кажеш за хотдог и диетична кола? — попита Кандис.

— Вече не съм гладна — Мелъди се усмихна широко на красивото, покрито цяло в облаци, небе. Нито една част от нея не се чувстваше празна.

[1] Улица в Бевърли Хилс, Калифорния, известна с множеството си маркови бутици. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

НИЩО НЕ Е ТАКОВА, КАКВОТО ИЗГЛЕЖДА

Вивека почука на вратата на козметичния салон на Франки:

— Хайде! Ще закъснеем!

— Идвам! — отвърна тя за пети път, но всъщност искаше да каже: „Съвършенството иска време, мамо“. А тоалетът, с който дефилираше пред глитератите, наистина бе образец на съвършенството. Липсваха само слънчевите очила.

— Белите как ви се струват? — тя сложи на носа си очила с огромни пластмасови рамки и застана с ръка на кръста и издадена напред брадичка. — Или да сложа зелените?

Мощен вулкан бе изригнал наред стаята на Франки и последиците бяха наистина тежки — навсякъде по пода се въргаляха дрехи, които възпрепятстваха в голяма степен модното дефиле, на което белите мишки бяха единствената публика. А и високите розови обувки спъваха Франки допълнително, та добре че след усиления труд през последните три часа мишките си разбираха чудесно от работата и нямаха нужда от пълна програма. А резултатът, който бяха постигнали, бе наистина забележителен. С едно драскане по стъклото за „да“ и две за „не“, те номинираха потника на черни и бели райета и късата пола на цветя: комбинирането на шарките беше много на мода този сезон.

— Белите или зелените? — попита Франки отново.

Три от мишките се бяха проснали от изтощение една върху друга, но останалите две драснаха веднъж за белите. Съвсем правилен избор — зеленото нямаше да изпъква особено на лицето ѝ, а последното нещо, което Франки искаше, бе да се слее с тълпата нормита в първия учебен ден.

Тя върза високо на опашка черната си коса, сложи гланц върху устните и втри в болтовете на врата си парфюм от мострата на Estee

Louder Sensuous от едно списание, защото, както казваше рекламата, всяка жена има право да бъде различна.

— Стискайте ми палци, глитерати! — тя целуна стъклената клетка, върху която устните ѝ оставиха розови следи.

Двете мишки се строполиха върху купчината от лъскави кожухчета на другите три.

— Готова съм! — съобщи Франки.

Изправени до масата от неръждаема стомана в кухнята, родителите ѝ си подаваха сандвич, от който ту единият отхапваше, ту другият, гълтайки на крак кафето си, очевидно в преднамерен опит да изглеждат като нормита. Също като Франки, и те не се нуждаеха от храна.

В дома им, който имаше формата на буквата L, преобладаваха отсечените линии и минималистичният вкус към бялото; въздухът бе изпълнен с електрическа миризма на изгорели филийки и амонячен дъх на висока продуктивност. Светлината на утрото приближаваше матирания прозорец и търсеше пролука, през която да проникне вътре.

На пръв поглед всичко си бе постарому, но в същото време бе и много различно. Франки бе бодра, заредена, жизнерадостна. За първи път в живота си щеше да излезе навън.

— Никъде няма да излезеш с тези дрехи! — отсече Виктор и тръшна силно бялата чаша кафе върху разтворения вестник.

— Франки, къде е вълненият костюм? — Вивека приближи дъщеря си, а гримът ѝ, вълнената рокля с поло яка, черният клин и ботушите над коляното имаха съвсем друго значение сега, когато Франки вече бе научила истината.

— Защо не си сложила грима? — изкънтя суровият глас на Виктор.

— Да бъдем зелени! — повтори Франки призива на списанията. — Това е едно от най-важните послания на нашето време. Освен това аз се гордея със себе си и как си ме направил. И ако хората не ме харесват, защото не приличам на норми, то това си е техен проблем, а не мой.

— Няма да излезеш оттук в този вид! — Виктор бе неумолим. — Не и с висящите шевове и откритите болтове по врата.

— Но, татко! — пръстите на Франки пуснаха искри. — Вълнените костюми бележат смъртта на модата — тя тропна с крак по

дебелия бял килим, но той погълна високата подметка, заглушавайки гнева и настойчивостта ѝ.

— Баща ти е прав — обади се Вивека.

Франки изгледа ядно родителите си, чиито тела имаха цвета на тесто за курабийки. Решени да не отстъпват докрай, двамата дишаха тежко в ритъма на своето непреклонно единодушие.

— Хайде, отивай! — настоя Виктор. — Преди всички да сме закъснели.

С тежки стъпки Франки се отправи към стаята си, но само след няколко секунди се появи отново с кафяв шал и кожени ръкавели и то единствено, защото според Teen Vogue те бяха задължителните аксесоари тази есен. Тя се усмихна с доволство:

— Ето! И шевовете, и болтовете са скрити! Сега вече може ли да тръгваме?

Вивека и Виктор размениха погледи и се отправиха към страничната врата, която водеше към гаража. Франки вървеше след тях с наелектризиращия си тоалет и с победна усмивка. Бе поела по пътя към неотразимостта.

Вратите на черния джип волво се отключиха с щракване.

— Хайде да отидем с МУТ! — предложи тя, наслаждавайки се на имплантирания спомен за семейна разходка с МУТ до Сребърните водопади^[1] и жадувайки да изпита това в действителност.

— По-добре да отидем с нещо, което не се набива така на очи — настоя Виктор.

— Ама, татко, днес мотото „Направи си сам“ е много популярно. МУТ е самоделна кола и си има своя авто-индивидуалност. Всички ще я харесат в училище.

— Франки, няма такава дума „авто-индивидуалност“! — рече баща ѝ строго. — Край на преговорите!

Пътуването до училището бе безкрайно отегчително. Дърветата, къщите и дори нормитата, които виждаше през тъмните стъкла в истинския свят, бяха досущ като онези от програмираните ѝ спомени. Затова пък чакаше с трепетна възбуда да поеме първата глътка свеж въздух. Отварянето на прозорците бе строго забранено, защото не бе сложила грима. Тъй че трябваше да почака.

След два часа черното волво най-сетне пристигна в „Маунт Худ Хай“. Франки не можеше да повярва, че това бе най-близкото училище

в околността, но не посмя да се обади. Родителите ѝ бяха ядосани и тя се безпокоеше, че още един спор можеше да я прати обратно у дома.

Без да поглежда към величествената планина, на чийто фон червените и жълти листа се спускаха безцелно от дърветата, Франки слезе от колата и пое първия си дъх. Свеж, хладен и без никакъв формалдехид, въздухът ухаеше на земя, напоена с изворна вода. Тя свали белите очила и повдигна зеленото си лице към слънцето. Нефилтрираната слънчева светлина я обгърна и стопли тялото ѝ. Очите ѝ се насълзиха от ярките лъчи. А може би от радост.

Нямаше значение, че не знаеше къде отива, нито че това бе първият път, в който се отделяше от родителите си. Те ѝ бяха дали толкова знания и увереност, че без съмнение и сама щеше да открие пътя си и това щеше да изпълни сърцето ѝ с радост.

Беше странно, че дворът бе така пуст, а на паркинга имаше само няколко автомобила. Понечи да попита родителите си къде бяха всички останали, но реши да не го прави. Защо пък да им дава основания да мислят, че все още не е готова?

— Сигурна ли си, че не искаш грим? — попита Вивека, подаде глава от прозореца.

— Напълно — увери я Франки. Слънцето по ръцете ѝ вдъхваше у нея повече живот, отколкото Кармен Електра. — Ще се видим след училище — тя се усмихна и им прати въздушна целувка, преди и двамата да бяха получили енергиен срив. — Успех в първия ви работен ден!

— Благодаря! — отвърнаха двамата, естествено, в един глас.

Франки продължи бавно към входа на училището, вдишвайки с пълни гърди свежия въздух. Чувстваше как очите им я следяха, докато прекосяваше празния паркинг, но отказа да се обърне. Оттук насетне щеше да гледа само напред.

Изкачи единайсетте широки стъпала до вратите на входа, изпитвайки наслада от болезненото чувство, което движението оставяше у тялото ѝ. Да усещаш, че си жив, бе толкова различно от това да знаеш, че си жив.

След като се спря за миг да си поеме дъх, Франки посегна към дръжката на вратата и...

— Оу! — вратата я удари през лицето. Болтовете ѝ пуснаха искри, тя покри пулсиращото си лице с ръка и сведе глава.

— О, не! Добре ли си? — закряха в различен глас цяло ято момичета и я обградиха като нюйоркски небостъргачи. Смесвица от парфюми с плодови аромати прогони свежия въздух и на Франки ѝ прилоша.

— Беше съвсем без да искам — каза едно от момичетата, докато галеше опашката на Франки. — Не те видяхме. Можеш ли да виждаш?

Приятелският жест заля Франки с повече топлина и от слънцето. Нормитата бяха мили. Тя вдигна поглед към тях:

— Добре съм. Не ме заболя толкова, колкото се уплаших.

— Какво, *Шрек го взел*, е това? — попита една блондинка, облечена в жълто-зелена рокля на мажоретка, и отстъпи назад.

— Или сериозно ти е прилошало от пътуването дотук, или кожата ти е... *зелена* — отбеляза друга блондинка.

— Това някаква шега ли е? — попита трета и за всеки случай отстъпи назад.

— Не е шега. Наистина е зелена — Франки се усмихна скромно и протегна ръка, за да се здрависа. Ръкавелът се свлече надолу, разкривайки цял ред от шевове по китката ѝ, но не даваше пет пари за това. Това беше тя — болтове, ток, джаджи. — Нова съм тук. Казвам се Франки и идвам от...

— Работилницата за плюшени мечета^[2]? — попита една от тях и бавно отстъпи назад.

— Чудовище! — изкрещя единствената брюнетка, после извади телефона от сутиена си, набра 911 и избяга обратно в училището.

— Ааааааа! — развикаха се и другите, кривейки се на всички посоки, сякаш ги лазеха мравки.

— Казах ви, че няма да ни върви, ако тренираме в неделя! — изхлипа някакво момиче.

Всички се втурнаха обратно през вратите и бързо ги залостиха със столове, които стържеха неистово, докато ги влачеха по пода.

„Неделя ли?“

Сирените завиха в далечината. Черното волво спря рязко до стълбите и Виктор скочи от колата.

— По-бързо! — извика Вивека през прозореца.

Стъписана и неспособна да помръдне, Франки видя баща ѝ да тича към нея.

— Да се махаме оттук! — извика той.

Сирените приближаваха.

— Исках да ти дам добър урок — измърмори Виктор, докато взимаше дъщеря си на ръце, за да я отведе на сигурно място. — Но не трябваше да оставям нещата да стигнат дотук.

Франки избухна в сълзи, когато баща ѝ излезе от паркинга с пълна газ и зави по Балсам Авеню. Гумите на колата изсвириха и джипът се сля с движението точно когато цял отряд полицейски коли обградиха училището.

— Тъкмо навреме — тихо рече Вивека. По лицето ѝ потекоха сълзи.

Виктор бе съсредоточил цялото си внимание на пътя. Присвитите му очи не потрепваха, а устните му бяха здраво стиснати. Нямаше нужда от изтъркани лекции „Казах ли ти аз на теб?“. Нямаше нужда от извинения. Ясно беше какво се е случило, както бе очевидно и че всеки от тях можеше да постъпи и по различен начин. Оставаше един-единствен въпрос: оттук накъде?

Франки се взираше в отражението на облятото си в сълзи лице. От прозореца на джипа, на свой ред, грозната истина се взираше в нея. Видът ѝ всяваше ужас.

Една по една сълзите ѝ се търкулваха по лицето, сякаш се движеха по поточна линия: събираха се в очите ѝ, падаха, търкулваха се... събираха се, падаха, търкулваха се... по една за всяко нещо, което бе изгубила. Надеждата, вярата, увереността, гордостта, сигурността, доверието, независимостта, радостта, красотата, свободата, невинността.

Баща ѝ включи радиото.

... предполагаемо чудовище е забелязано в района на „Маунт Худ Хай“. Четири мажоретки са в състояние на абсолютна паника след случилото се. Новините се разпространяваха бързо.

— Изключи го, Виктор — подсмръкна Вивека.

— Трябва да знаем онова, което и те знаят — отвърна той и усили звука. — Трябва да направим оценка на ситуацията.

Франки пусна искри.

— *Кажу ни какво точно видя* — каза дълбокият мъжки глас по радиото.

— *Беше зелена, поне ми се стори, че беше момиче. Но не съм съвсем сигурна. Всичко стана толкова бързо. В един миг то се*

СЕДМА ГЛАВА

ЗОНА БЕЗ ПРИЯТЕЛИ

Звънецът за обяд затутка като сигнал „заето“ в телефонен разговор. Откриването на учебната година в „Мърстон Хай“ официално бе завършило. Училището вече не бе онова тайнствено място от мечтите на Мелъди, изпълнено с безгранични възможности и простори, на които да окачва своите надежди за утрешния ден. Беше всъщност ужасно нормално. Разочарованието бе подобно на онова, което човек изпитва след месеци флирт в интернет, когато най-сетне, след дългото очакване, реалността има последната дума и разрушава всички илюзии със своята неопровержимост. Училището беше скучно, предсказуемо и далеч по-привлекателно на снимките.

Правоъгълната тухлена сграда с цвят на горчица бе по-обикновена от кутия дъвки. Смесията от миризма на пот, моливи, гумички, учебници, тетрадки, която без съмнение щеше да ѝ докара главоболие още преди два часа, също беше съвсем обичайна. Глупавите надписи, издълбани по чиновете, като „Захапи ме, Лала!“, „Вик за бик“ и „Зубър без глутен“, бледнееха, в сравнение с онези, които помнеше от Бевърли Хилс и които с оригиналността си се доближаваха до съобщенията на TMZ^[1].

Уморена, гладна и разочарована, Мелъди вървеше бавно с тълпата към стола, чувствайки се като бежанец, но малко по-модерно облечена. По настояване на Кандис бе сложила нейните плътно прилепнали черни дънки, розова тениска на Clash^[2], розови кецове Converse. С една дума, тя бе завръщането на модата от 70-те в училище, в което всички носеха оригинални костюми в стил „Удсток“^[3]. Пънк облеклото ѝ изпъкваше твърде рязко на фона на надиплените поли и памучните панталони и я караше да се чувства така, сякаш бе объркала концерта. Дори черната коса се спускаше по гърба ѝ с бунтарско безразличие, не без помощта на тубичка балсам от

тоалетните принадлежности за пътуване, върху която имаше надпис „шампоан“.

Надяваше се облеклото ѝ на мъжко момиче да покаже на „Мърстон Хай“, че не бе ничия Камилъди. И може би бе успяла да постигне това, след като цяла сутрин никой не я заговори. Няколко сравнително привлекателни момчета спряха погледите си върху нея с подчертания интерес на хора, които оглеждат парченце торта на сладкарска витрина. На няколко пъти тя дори си позволи да им се усмихне, давайки си вид, че виждаха не просто съвършеното творение, излязло изпод ловките ръце на баща ѝ, а и нея самата. Същото бе помислила и за Джаксън, но бе сгрещила.

След срещата им в „Ривърфронт“, когато ѝ даде телефонния си номер, очарователният художник изчезна безследно: и физически, и технологически. Мелъди първо залепи листа с червения пастил на стената в стаята си, а после го запамети в телефона си. Най-сетне дори го потърси! Но той така и не отговори. Тя отново внимателно анализира срещата им, като четеше между редовете, вглеждаше се отвъд думите, декодираше жестовете, но не успя да намери никакво логично обяснение.

Може би беше заради скования разговор. „Но не е ли именно свенливостта онова, което ни свързва?“ След повече от четирийсет часа анализиране, Мелъди стигна до заключение. Причината все пак сигурно бяха дрехите ѝ.

И тогава научи за „зубер готините негодяи“, термин, който Кандис ѝ разясни в детайли, докато се полюшваха на верандата, вкусвайки последните безгрижни мигове от лятната ваканция.

— Това е класически номер — обясни тя на Мелъди, след като и третото съобщение до Джаксън остана без отговор. — Момчето се прави на зубер готино, за да спечели доверието на момичето, а после като *волно* птиче отлита нанякъде за ден-два. Това затяга примката около врата на момичето още по-здраво, защото тя е загрижена за него. Не след дълго загрижеността ѝ прераства в несигурност и тогава, не щеш ли — Кандис щракна с пръсти, — той се появява от нищото. Момичето изпитва облекчение, защото е жив, *прелииива* от щастие, че все още си пада по нея и се хвърля в обятията му. Но тъкмо в този момент, когато плътно са допрели гърдите си в прегръдка, той се превръща в... — тя замълча за по-драматичен ефект — *долно* птиче!

Или както е известно още в някои кръгове, подлото птиче, или просто червейчето.

— Той не ме мами — настоя Мелъди, взирайки се в айфона си. Но волното птиче мълчеше, без да изчурулика дори веднъж.

— Щом казваш — Кандис скочи от люлката. — Само не се изненадвай, ако се окаже, че не е този, за когото го взимаш. — Тя щракна с пръсти и додаде: — Кандис изчезва! — и влезе в къщата.

— Благодаря за съвета — извика след нея Мелъди и се запита дали Джаксън я наблюдаваше от прозореца на стаята си, а ако не я наблюдаваше, къде ли беше тогава? А ако все пак я наблюдаваше, защо не се обажда?

Мелъди опита да се отърси от размишленията и влезе в столовата заедно с останалите ученици. Всички се пръснаха, за да си запазят маса под звуците на реге ритъма на *Норе* на Джек Джонсън, който се лееше от колоните.

Мелъди се завъртя близо до един щанд, на който можеше да се запишеш за Септемврийския комитет (каквото и да означаваше това), като се престори, че четете обявите за доброволческите инициативи, а в това време правеше оценка на политиката в стола. Допускаше, че досега щеше да забележи Джаксън — беше първият учебен ден, а майка му, госпожа Джей, беше учителка по биология все пак. Но той явно и на нея се бе измъкнал под носа.

Острата миризма на кетчуп и крави (руло от кайма може би?) взимаше връх над четирите хранителни зони, разделени по цветове, всяка от които имаше духовит надпис, изрисуван на ръка. Зоната без фъстъци беше кафява; зоната без глутен — синя; зоната без лактоза — оранжева; а зоната без алергии — бяла. С подноси в ръце в съответния цвят, учениците бързаха да маркират територията си и вдигаха такава неописуема врява, сякаш се надпреварваха за места на премиерната прожекция на „Аватар“. Веднъж запазили местата си, те се насочваха към съответната витрина, за да изберат менюто си, предварително одобрено от диетолозите, и да научат новостите от своите приятели.

— В Бевърли Хилс щеше да има само една зона — осведоми Мелъди брюнетката с конско лице, която записваше желаещите на щанда за Септемврийския комитет. — Зона без храна — и тя се разкиска на собственото си остроумие.

Конското лице свъси гъстите си вежди и взе да подрежда вече подредените листове за записване.

„Супер“, помисли си Мелъди и бавно се отдалечи от Конското лице. „Може пък специално за мен да направят и една зона без приятели.“

Песента на Джак Джонсън свърши, а след нея започна нещо също толкова носталгично и модерно на Dave Matthews Band. Бе дошло време и Мелъди да смени плочата. Можеше да се залепи за Кандис, която седеше между други две блондинки в зоната без алергии и гледаше на ръка на някакво момче.

Мелъди плъзна таблата си по бюфета, докато очите ѝ фиксираха последното парче пица със сирене и гъби. Зад гърба ѝ момче и момиче се държаха за ръце и надничаха през рамото ѝ, за да видят какъв бе специалитетът за деня. Но явно нито равиолите с месо, нито сандвичите със сьомга ги заинтригуваха особено. Обсъждаха последните новини в Twitter, според които, ако Мелъди бе дочула правилно, чудовище е било забелязано в района на Маунт Худ.

— Кълна се, Бек — каза момчето с нисък, равен глас, — искам аз да го заловя.

— И какво ще го правиш? — попита тя с неподправен интерес. — О, сетих се! Можеш да сложиш главата му над леглото си, а от ръцете можеш да направиш закачалка за дрехи. Краката ще послужат за касата на вратата, а задникът му ще стане на моливник!

— Нищо подобно — сопна се той, почти обиден. — Първо ще спечеля доверието му, а после ще направя документален филм за годишната миграция на чудовищата.

„Годишната... какво?!“

Мелъди не можеше повече да се преструва на заинтригувана от картофеното пюре с чесън. Любопитството я изгаряше. Тя извърна наполовина глава, както правят хората в кинозалоните, когато искат да смърят някой бърбивец, и погледна. Косата на момчето бе боядисана в черно и така оръфана по краищата, че или ножиците, с които го бяха подстригвали, бяха ръждясали от недостатъчна употреба, или това бе дело на някой отмъстителен кълвач. Дяволити сини очи проблясваха на фона на бледото му лице.

Той видя, че го гледа, и се ухили широко.

Мелъди побърза да се обърне, запечатвайки зелената тениска с Франкенщайн, черните панталони, които се стесняваха надолу, и черния лак за нокти.

— *Брет!* — изкряска момичето. — Всичко видях!

— *Какво?* — Брет звучеше точно като Бо, когато Глори го уловеше да пие мляко от кутията.

— Няма значение! — Бек го повлече към салатите. Бе облечена в дълга бяла рокля и меки ботуши UGG с цвят на праскова. С мъдър избор от гардероба си, тя беше Красавицата до своя Звяр.

Опашката помръдна напред.

— Какво беше това? — попита Мелъди ниското момиче отзад. Носеше вълнен костюм и цяла палитра от грим, и сякаш също бе объркала концерта. Облеклото ѝ сякаш казваше, че би предпочела вместо концерт, да се вози в асансьора към последния етаж на управлението на известна корпорация, докато слушаше Lite FM.

— Мисля, че просто ревнува — измърмори момичето свенливо. Имаше деликатни, симетрични черти, които Бо щеше да ги оцени по достойнство, а също и дълга черна коса като Мелъди, само че по-лъскава, естествено.

Мелъди се усмихна:

— Не, имах предвид историята с чудовището. Това някаква местна шега ли е?

— Ами, не знам — момичето поклати глава, а буйната ѝ коса скри лицето ѝ. — Аз съм нова тук.

— Аз също! Казвам се Мелъди — тя подаде ръка, сияеща.

— Франки — тя стисна здраво ръката ѝ.

Мъничка искрица статично електричество премина помежду им, както когато сваляш пуловер през зимата.

— Ох! — Мелъди се разсмя.

— Извинявай — избъбри Франки, а на финото ѝ лице се изписа съжаление.

Но преди Мелъди да успее да ѝ каже, че всичко е наред, Франки избяга, оставяйки след себе си белия поднос и болката от поредното провалено приятелство върху дланта на Мелъди.

Изневиделица пред очите ѝ блесна светкавица на фотоапарат.

— Какво по...?

През мъгла от пулсиращи бели петна тя съзря момиче, ниско на ръст, с очила с рогови рамки и бретон с цвят на карамел да се отдалечава, подтичвайки.

— Хей! — каза познат мъжки глас.

Ярките петна започнаха да избледняват бавно като евтини специални ефекти, дордето изчезнаха напълно и зрението ѝ се проясни.

И там, пред нея, стоеше той...

Облечен с бяла риза, пусната свободно, нови дънки и кафяви туристически обувки. Неугасваща усмивка озаряваше тихо красивото му лице.

— Джаксън! — извика тя, като едва се удържа да не го прегърне. „Ами ако това беше зубер готин негодяйски номер?“

— Как си?

— Добре. Ти?

— Бях болен цял уикенд — каза го така, сякаш бе истина.

— Толкова болен, че не можа да си вдигнеш телефона? — изпусна се Мелъди. Ами ако прозвучи като някоя маниачка със силно развито собственическо чувство? Той може би знаеше как да върти зубер готини номера.

— Има ли гладни? — провикна се мъж зад щанда с яйцевидно тяло и черни мустаци и зацрака със сребърните си щипки пред Мелъди. — Какво ще ядете?

— Ами — тя погледна с копнеж към последното парче пица, а то, като малко кутре, което чака своите стопани в зоомагазина, на свой ред я погледна умолително. Но коремът ѝ, свит на кълбо, нямаше да може да се справи с него точно сега. — Не, благодаря!

Тя се отправи към по-леките ястия. Джаксън я последва.

— И какъв е смисълът от телефона, ако не го вдигаш? — Мелъди плъсна чепка грозде и един мъфин с боровинки върху таблата.

— Какъв е смисълът да го вдигаш, ако не звъни? — отвърна той. Но дори сега ъгълчетата на устните му бяха отстъпчиви и опрощаващи, дори игриви.

— Но аз ти звънях — Мелъди пхна едно зрънце в устата си, преди да плати. — Някъде три пъти. (Е, беше по-скоро седем пъти, но не бе нужно да се излага повече от това.)

Джаксън извади черен телефон от джоба си и го размаха пред лицето ѝ за доказателство. На екрана нямаше индикации за получени съобщения, но номерът бе изписан там. Оказа се, че завършва на 7. Не на 1.

Лицето на Мелъди пламна, когато си спомни червеното размазано петно от *нейния* палец върху листа. Онова петно, което бе осакатило седмицата му.

— О, не! — тя се изсмя, докато плащаше наслуки подобрания си обяд. — Мисля, че знам какво се е случило.

Джаксън си взе пакет печен чипс Lays и кутия Sprite.

— Какво ще кажеш да седнем заедно? Ако не искаш, ще разбера...

— Искам — рече Мелъди и гордо последва първия си приятел (а може би и бъдещо гадже) в „Мърстон Хай“ към зоната без алергии.

Две красиви момичета, потънали в разговор, се опитаха да се проврат край тях. Онази с кестенявите къдрици, която приличаше на Шакира и подносът ѝ бе натъпкан с фини резенчета телешко месо, мина покрай Джаксън. Но другата, с черния бретон и златистите кичури, се оказа заклещена между Мелъди и един син стол.

— Внимавай! — изкряка тя и се олюля на високите си обувки.

— Извинявай! — Мелъди успя да сграбчи ръката на момичето, преди да падне. Но за нещастие, обядът не можа да спаси. Белият пластмасов поднос се сгромоляса на пода с трясък. Червени гроздови зърна се пръснаха като перли от скъсано колие по пода, а в това време разделената на зони столова се обедини в едно и бурно ги аплодира.

— Защо всички винаги ръкопляскат, когато някой изпусне нещо? — попита Джаксън, изчервил се от неочакваното внимание.

Мелъди сви рамене. Момичето, очевидно привикнало на внимание, раздаваше целувки на публиката. Носеше къса рокля в черно и тюркоазно и приемаше овациите като олимпийска шампионка по фигурно пързаяне.

Когато ръкоплясканията стихнаха, тя се обърна към Мелъди, а усмивката ѝ изчезна внезапно като зад театрална завеса.

— Защо не гледаш къде ходиш? — изсумтя.

Мелъди се засмя. Струваше ѝ се, че всички училищни битки започваха с тази реплика.

— А? — притисна я момичето.

— Всъщност — възрази Мелъди, събрала кураж от тениската си на Clash^[4], — ти се блъсна в мен.

— Лъжеш! — изкряка като жаба момичето с телешкото. И така бързо го каза, че прозвуча като кихане. — Видях всичко. Ти се блъсна в Клео.

Жабата беше с лилав клин и черно яке, общито с пух в същия цвят като косата ѝ. Съвсем не онова, което Мелъди очакваше от щата на бобрите^[5]. Или може би от щата на атлетите, както се славеше Орегон.

— Стана случайно, Клодин — намеси се Джаксън, опитвайки се да запази мира.

— Сетих се — Клео облиза гланца от устните си, предвкусвайки сладостта на собствената си идея. Усмихна се на Мелъди. — Дай ми *твое* грозде, и сме квит.

— Как ли пък не! Вината беше твоя! — отвърна Мелъди троснато, изненадана от смелостта си и от неочакваната си страст към гроздето. През последните петнайсет години винаги бе давала гроздето си на училищните кавгаджии. Но сега реши да сложи край на това.

— Слушай, Мелодорк — Клео се приближи и скръцна със зъби.

— Откъде знаеш името ми?

Клодин се разсмя гръмогласно.

— Аз знам всичко тук. — Тя разтвори ръце, сякаш столовата бе нейното царство. И може би наистина беше така. Но Мелодорк не бе ничия собственост.

— *Знам* още — Клео повиши глас и продължи с представлението, което даваше за феновете си в синята зона, — че ако не ми дадеш гроздето, ще ядеш ей там — и тя посочи празната маса пред мъжката тоалетна, която бе осеяна с парчета мокра хартия и натрошен сапун за тоалетни чинии.

В далечината над рамото на Клео Мелъди видя Кандис да се смее с новите си приятели, носейки се над света в своя Кандис-балон от щастие, без изобщо да забелязва неволите на сестра си.

— Е? — Клео сложи ръце на тънкия си кръст и забарабани нетърпеливо с пръсти.

Мелъди почувства как светът се завъртя пред очите ѝ. Временната загуба на периферно зрение изостри сетивата ѝ и фокусира вниманието ѝ върху екзотичните египетски черти на Клео.

„Защо красивите момичета винаги смятат, че правото е на тяхна страна? Защо не може да използва красотата си за нещо добро? Какво ли би помислил татко за асиметричната бенка до дясното ѝ око?“

Истината бе, че Мелъди не знаеше как да постъпи. Всички наоколо ги гледаха. Джаксън се размърда притеснено. Дали се надяваше, че ще отстъпи, или пък очакваше от нея да отвърне на удара? Ушите ѝ кънтяха.

— Ееее? — попита Клео, а теменужените ѝ очи се присвиха с последно предупреждение.

Сърцето на Мелъди биеше лудо в гърдите ѝ, сякаш се опитваше да изскочи навън, преди нещата да са станали непоправимо грозни. Но все пак присви очи и отвърна:

— Нямаме сделка.

Клодин зейна в почуда. Джаксън се изопна. Децата наоколо се спогледаха, сякаш си казваха: „Какво прави тя?“ Мелъди заби нокти в дланта си, за да не припадне.

— Добре — Клео пристъпи крачка напред.

— Леле! — Клодин въртеше една червена къдрица в очакване.

Първата ѝ реакция бе да закрие лицето си — то бе най-вероятната цел на атаката — и да се предпази от пръстените на Клео. Но нали нямаше нещо, което баща ѝ не можеше да поправи? И така, тя застана неподвижно, готова да посрещне първия удар. Така поне всички щяха да разберат, че не се страхува.

— Ти взимаш нещо мое. Тогава аз взимам нещо твое! — каза Клео.

— Не съм взимала *нищо* твое — отвърна Мелъди, но бе твърде късно.

С едно движение Клео сложи още гланц върху вече гланцираните си устни, залюля се на пръсти, присегна се към Джаксън, дръпна го към себе си и най-неочаквано го целуна.

— О, боже! — засмя се Мелъди, без да може да осмисли дързостта ѝ. Извърна се безпомощна към Клодин. — Какво прави Клео?

Клодин дори не я погледна.

— *Джаксън!* — изкрещя Мелъди. Но той бе в някаква своя зона, червена на цвят и с формата на сърце.

Накланяйки глава първо наляво, после надясно, Джаксън следваше Клео сякаш танцуваше с нея. За толкова притеснителен човек, изглеждаше доста спокоен. „Дали имат общо минало? Обща тайна? Или обща четка за зъби?“ Каквото и да бе онова, което ги свързваше, то остави у Мелъди за пореден път усещането, че е един жалък неудачник. Може би Кандис имаше право — може и да смалиш носа на Камилъди, но не можеш да смалиш Камилъди.

— Уха! — задъхана рече Клео, когато най-сетне пусна Джаксън. Последва нова вълна от аплодисменти, но този път не помахна на никого. Само облиза устни, хвана Клодин под ръка и бавно се отдалечи към свободните места в бялата зона с наперената походка на самодоволна котка.

— Радвам се, че се запознахме, Мелодорк — провикна се Клео през рамо, оставяйки след себе си диря от смачкани гроздови зърна.

— Какво беше това? — Мелъди кипна, усещайки впитите в нея погледи.

Джаксън свали очилата си. Челото му бе плувнало в пот.

— Май някой ревнува? — присмя й се той.

— *Какво?* — Мелъди се подпря на един син стол.

Джаксън защрака с пръсти и започна да танцува на песента на Кеша, която звучеше.

— Само казвам, че — той сложи единия си крак пред другия и се завъртя, сякаш бе на сцена, — зеленото не ти отиваааа! — гласът му неочаквано прозвуча провлачено, подобно на водещ на късно радио шоу.

— Не ревнувам! — тросна се Мелъди. Искаше й се Клео да я бе фраснала по лицето и всичко да бе свършило с това.

— *Спри да-да-да го повтаряш то-то-ва...* Дрън-дрън-дрън — пригласяше Джаксън на Кеша. Той помахна на една маса към момичета, които също пееха.

— Не разбирам как можа да я оставиш да...

— Да се възползва от мен? — той повдигна вежди. — Да, беше ужасно. — Той се нацупи. — Толкова ужасно, че като се замисля, май ще отида да седна при нея.

— *Така ли?*

Джаксън насочи пръста си към нея като пистолет и изстреля цял залп от намигвания.

— Така — и той последва дирята от смачкани гроздови зрънца, като ги подритваше майсторски като Фред Астер^[6].

Мелъди тръшна подноса си върху масата зад нея. Вече съвсем не ѝ се ядеше. Коремът ѝ бе свит на...

— *Мъфин!* — изпищя някакво момиче.

Всички се отдръпнаха, сякаш Мелъди се бе изпишкала в басейна. Цялата Зона без глютен се евакуира. Мелъди остана сама да се гърчи в отблъскващите сокове на собственото си съществуване.

Седна. Съвсем сама. Обградена от недовършената салата от киноа^[7], просо и амарант^[8], тя зърна неясното си отражение в изкривената алуминиева поставка за салфетки. Разкривената ѝ глава във формата на фъстък приличаше на картината на Едвард Мунк „Вик“. Въпреки новото си лице, тя продължаваше да вижда все старата, грозна Мелъди. И всички тениски на Clash, телефонни номера, изписани с червен пастел, и пластични операции нямаше да променят това.

Сивите ѝ очи бяха сурови, страните — изпити, угълчетата на устните ѝ бяха извити надолу, сякаш теглени надолу от оловни тежести.

— Хубава бомба от глютен — изкиска се непознато момиче.

Мелъди се извърна. Момиче с луничаво лице, чуплива, тъмна коса, дълга до раменете, и малки зелени очи изпусна дълбока въздишка. Същото момиче, което предложи на приятеля си да направи моливник от задника на чудовището.

— Казах, хубава бомба от глютен. Отърва се от „сините“ като от спестяванията си по Коледа в Saks^[9]. Следващия път опитай да разлееш мляко в оранжевата зона. Наричаме я още млечното сметище.

Мелъди опита да се засмее, но смехът ѝ прозвуча повече като стенание.

— Какво ти е? — попита момичето. — Изглеждаш като ФЗ.

— Като какво? — тросна се Мелъди, жадувайки за една минутка нормалност.

— ФЗ — повтори плахото момиче, което снима Мелъди и заради което пред очите ѝ затанцуваха бели петна, преди *той* да се появи.

— И какво е ФЗ? — попита Мелъди, но само защото не ѝ се стоеше сама и нямаше с кого друго да разговаря.

— Физическа заплаха — обясни Луничка. — Според всички тук ти си най-красивото момиче сред новодошлите тази година. Но въпреки това — гласът ѝ притихна...

— Въпреки това *какво*?

— Въпреки това с теб се отнасят като с — тя почука с пръст по главата си... — ъъ, каква беше думата?

— Антизаплаха — отговори Плахо британче вместо нея.

— Точно! Страхотен избор на дума! — Луничка разкърши чевръсто пръсти. — Запиши я веднага!

Плахо британче кимна покорно, извади телефона си от зелената бизнес чанта (имитация на крокодилска кожа), отвори клавиатурата и взе да пише.

— Какво записва? — попита Мелъди.

— Кой? Хейли ли? — попита Луничка, така сякаш наоколо гъмжеше от момичета, които си водеха записки от този необичаен разговор. — Тя е личният ми асистент.

Мелъди кимна така, сякаш това живо я интересуваше, а после надникна към другия край на столовата. *Той* седеше на *нейната* маса, късаше зрънца от свежа чепка грозде и ги слагаше в устата ѝ. Е, това вече беше сто процента отблъскващо!

Луничка поднесе ръката си под носа на Мелъди:

— Века Мадън, приятно ми е. Авторът на „Бек става по-добра отвсякога, или истинската история на едно завръщане към училищната слава“, след като едно друго момиче, чието име няма да споменавам — КЛЕО — се прицели в Брет, но после бе уцелена от Бека, а след това каза на цялото училище, че Бека има склонност към насилие и всички трябва да я отбягват на всяка цена!

— Леле! — Мелъди стисна ръката ѝ. — Звучи доста... детайлно — и се засмя.

— Това е заглавието на един от онези романи за мобилни телефони — Хейли затвори телефона си и го пусна в чантата. — Нали знаеш, като онези в Япония. Само че този ще е на английски.

— Естествено — Бека въздъхна по един особен начин, сякаш искаше да каже: „Не е лесно да намериш добър асистент в наше време“. После седна на масата, мушна ръце под краката си и закачливо подритна синия стол.

Хейли облиза розовия си гланц с вкус на дъвка и намести очилата си:

— Аз документирам борбата й.

— Супер — Мелъди кимна, стараяйки се да звучи окуражително.

Нещо в Бека и Хейли й напомни за Кандис и тънката граница между находчивостта и лудостта. Находчивостта вдъхновяваше мечтите им, лудостта им даваше кураж да ги следват. Тъкмо това липсваше на Мелъди. Но сега, след като Джаксън я бе изоставил заради по-лесната плячка, тя вече нямаше мечти, които да следва с вдъхновение...

— Аз също искам да я смажа — обади се Бека.

Страните на Мелъди пламнаха. Толкова ли беше очевидно накъде гледа?

— Можем да се съюзим — Бека впи очи в Мелъди.

Хейли извади телефона си и отново започна да пише.

— Не искам отмъщение — каза настойчиво Мелъди, стържейки безцветния лак от ноктите си. Всъщност искаше да поднася грозде в устата на един ФЗ на съвсем друга маса в стола.

— Какво ще кажеш да станем приятелки? — предложението разтопи Мелъди като чаша топъл шоколад в дъждовен неделен следобед.

— Защо не? — тя събра шепа пренамазана с балсам коса и я отметна на гърба си.

Бека кимна на Хейли. Преданата асистентка избута настрани изоставения обяд без глутен, бръкна в чантата си и извади оттам светложълт лист хартия. Тръшна го на масата и се отдръпна, оставяйки обясненията на Бека.

— Обещай, че никога няма да флиртуваш с Брет Рединг, никога няма да излизаш с Брет Рединг и никога няма да пропускаш случай да опердашиш всяко едно момиче, което *излиза* с Брет Рединг и...

— Кой е Брет Рединг? — попита Мелъди, макар че имаше силното усещане, че това бе не друг, а документалистът на чудовища.

— Брет е гаджетото на Бека — Хейли се поклащаше замечтано. — Заедно са от седми клас. И толкова са сладки-шматки заедно.

— Точно така е — Бека се усмихна широко, сякаш това се подразбираше.

Завистта бодна Мелъди по кожата като комар. Не че искаше Брет. Но искаше и тя да се усмихва така широко.

— Напоследък, когато си мисли, че не го наблюдавам, Брет се заяпва по ФЗ — Бека сканира топящата се навалица в стола като лазерен мерник. — Онова, което не разбира, е, че...

— Тя винаги го наблюдава — каза Хейли, докато пишеше.

— Винаги го наблюдавам — Бека се чукна по слепоочието. Обърна се отново към Мелъди. — Подпиши сега документа, според който обещавах никога да не злоупотребявах с доверието ми, а в замяна аз ще ти бъда вярна до гроб.

Хейли застана над Мелъди със сребристочервена химикалка в ръка. Именно нея Мелъди щеше да използва, за да подпише документа, в случай че приемеше предложението.

Направи се, че чете договора само за да не изглежда като онези наивници, които слагат подписа си върху всякакви документи, без да са ги прочели, макар че случаят беше точно такъв. Очите ѝ се плъзнаха по редовете, докато умът ѝ отчаяно търсеше начин да се измъкне от това необичайно предложение. Но на Мелъди ѝ липсваше достатъчно опит в бизнеса с приятелството. И доколкото на нея ѝ бе известно, нещата ставаха точно така.

— Изглежда ми наред — тя взе химикалката от Хейли, подписа се и написа датата на документа.

— Номерът ти в училище — посочи Хейли с ръка.

— Защо ти е?

— Трябва ми за нотариуса — и бутна очилата си още по-нагоре върху широкия си нос.

Мелъди извади училищната си карта.

— Хубава снимка — измърмори Хейли, докато преписваше нужната информация.

— Благодаря — отвърна тихо Мелъди, докато изучаваше лицето от снимката. То цялото сияеше като тиква със запалена свещ на Хелюин. Защото в този момент бе мислила за него. Представяше си как ще се срещнат неочаквано... чувствата, които ще я изпълнят... думите, които ще изрекат... Ако можеше да се върне назад във времето и да каже на момичето от снимката какво всъщност я очакваше сега...

Хейли ѝ върна картата, а после започна да свърза цифровия фотоапарат към преносимия принтер. След секунди само снимката на

Мелъди, но без изражението на запалена тиква, бе прикрепено в единия ъгъл на документа и картотекирано в чантата.

— Поздравления, Мелъди Карвър. Добре дошла в братството! — Бека прегърна двете с Хейли. Една от двете миришеше на ягоди.

— Има две правила, които трябва да ви кажа — Бека изстиска малко гланц и го размаза по устните си, докато чакаше пръстите на Хейли да осъществят контакт с клавиатурата. — Първо, приятелите винаги стоят на първо място.

Хейли пишеше.

Мелъди кимна. Бе напълно съгласна.

— Второ — Бека откъсна едно зрънце от чепката грозде. — Бийте се до последно за своето момче — и с тези думи тя вдигна ръка като копиехвъргач и запрати гроздето към другия край на столовата. То срещна отпора на русите кичури на Клео и отскочи встрани.

Мелъди се разсмя. Бека хвърли нов снаряд. Клео се изправи и изгледа кръвнишки противника. Вдигна ръка и...

— Залягайте! — извика Бека и дръпна Хейли и Мелъди на пода.

Момичетата се превиваха от смях, докато по масата над главите им валеше дъжд от месо и майонеза.

Не за първи път Мелъди се оказа в центъра на сраженията в столовата този следобед. Но за първи път изпита истинско удоволствие от това.

[1] Американски уебсайт за новини от шоубизнеса. — Б.пр. ↑

[2] Британска пънк-рок група от 70-те години на ХХ в. — Б.пр. ↑

[3] Легендарен фестивал, проведен през лятото на 1969 г. в Ню Йорк от хипи движението. — Б.пр. ↑

[4] От англ. Clash — сблъсък. — Б.пр. ↑

[5] Бобрите са символът на Орегон. — Б.пр. ↑

[6] Американски актьор, танцьор и шоумен. — Б.пр. ↑

[7] Зърнена култура, която не съдържа глютен. — Б.пр. ↑

[8] Растение, което широко се употребява във вегетарианската кухня. — Б.пр. ↑

[9] Луксозен американски магазин. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

ИСКРИ ХВЪРЧАТ НАСАМ-НАТАМ

Франки вървеше припряно по празния коридор, като току подтичваше, а вълнените крачоли се триеха един о друг на бедрата ѝ. Трябваше да стигне първа в класната стая, но без да привлича ненужно внимание върху себе си. Трябваше, на всяка цена трябваше да седне най-отзад, далеч от всички погледи, но все пак не чак толкова далеч, че да ѝ пишат отсъствие. И без петнайсет дни уроци по математика можеше да сметне, че сборът от слуховете за видяното чудовище плюс удареното с ток момиче в стола даваше един резултат: неприятности.

Звънецът удари. Коридорите се изпълниха с добре похапнали нормита, които търсеха стаите си за четвъртия час. Франки, изпреварила стадото с мегабързината си, се мушна в стая 203 за първия час по география. Досега училищният живот не вървеше по план, но поне не бе сама вкъщи.

— *О, не!* — каза тя гласно, щом влезе в класната стая. Чиновете бяха подредени в кръг. Нямаше тъмни ъгли, нямаше задни чинове, нямаше къде да се скрие! Единственото ѝ прикритие бе гримът, който бе освежила преди обяда.

— Не е истина — измърмори тя под нос, докато преценяваше коя част от кръга би я изложила на най-малък риск. Малки искрици се стрелнаха от пръстите ѝ и запрацяха по металната част на розовата папка. Избра място с гръб към прозореца, за да избегне слънчевата светлина.

— Какво му е на кръга? — доста привлекателно момче с бяла риза, дънки и кафяви туристически обувки влезе в стаята. Макар стилът му да бе малко поовехтял, той успяваше да компенсира това с дързост. Спря на вратата, наклонил глава на една страна, сякаш се наслаждаваше на картина в Лувъра, само че картината бе Франки.

— Мисля, че трябва да направим от кръга сърце — взе един глобус от рафта и го завъртя на пръста си като баскетболна топка.

Франки сведе очи, макар да ѝ се искаше да отвърне с нещо също толкова остроумно и закачливо като: „Толкова ме наелектризираш, че мога да издълбая инициалите ти на чина с пръст!“. Но вместо да се държи като истинската Франки, тя просто седеше като срамежливо норми до прозореца.

С една ръка в джоба и с тънък бележник в другата (готините момчета не пишеха много в час), той приближи наперено. Вървеше с бавна походка край стената с картите и дъската, вероятно за да ѝ даде време да му се полюбува.

— Това място свободно ли е? — той прокара небрежно ръка през кафявата си непослушна коса.

Франки поклати глава. Точно до нея ли трябваше да сядат?

— Аз съм Ди Джей — и се смъкна на стола.

— Франки.

— Много ми е приятно! — той протегна ръка. Франки, уплашена да не почне да пуска отново искри, отвърна с кимване. Ди Джей потупа рамото ѝ с ръка, сякаш това бе първоначалното му намерение.

Пук. Пук. Пук.

„По дяволите!“

— Виж ти, виж ти! — той тръсна китката си, развеселен. — Ти да не си мини бомбичка?

Мигом Франки се извърна настрани, отвори учебника по география и се съсредоточи върху въведението, за да избегне хипервентилацията. Стаята започна бързо да се пълни и две момичета, които разговаряха помежду си, седнаха до нея.

— Кълна се — каза онова с розово-черното готическо мини, чиито устни бяха притиснати близо до зъбите, сякаш се срамуваше от новите си брекети. — В стола няма нищо подходящо за вегани — тя извади две таблетки от кутия с надпис „Комплекс желязо“ и ги глътна без вода. Около очите ѝ имаше петна от размазан черен грим.

— А защо не пробваш картофеното пюре? — попита приятелката ѝ, блондинка със светла кожа и австралийски акцент. Беше с шалвари с връзки на кръста, прилепнала оранжева тениска и плетени ръкавици на райета, които стигаха до лактите ѝ. Имаше вид на човек, който се е обличал в тъмното.

— Мразя чесъна — каза Веган, кръстосвайки крака, обути в розови ботуши с връзки до колената, по които Лейди Гага сигурно би

си изгубила гагата.

— Едва ли толкова, колкото мразиш огледалата — пошегува се австралийката, като вдигна нагоре цяла плетеница от кожени гривни с мъниста и свали ръкавиците, за да намаже обилно ръцете си с кокосов лосион.

— Помогни ми — настоя Веган и отмести черно розовите кичури от лицето си.

Австралийката постави капачката обратно на крема, наведе се към приятелката си и започна да чисти бузата ѝ с палец.

— Не се маха лесно — прошепна тя. — Имаш червило там, където трябва да имаш руж. Изглеждаш все едно си ходила на пейнтбол.

И те се засмяха.

Франки трябваше да се върне към учебника, за да може да откъсне поглед от тях. Макар че ѝ се искаше никога да не откъсва поглед от тях. Шеговитите им закачки бяха утехата, която приятелството носи — утеха, за каквато Франки жадуваше.

— По-бързо — измърмори Веган. — Преди той да ме е видял така!

В стаята имаше само един „той“ и *той* седеше до Франки, шепнейки в ухото ѝ „Бомбичка“, за да привлече вниманието ѝ. Франки гледаше право пред себе си, когато в стаята влезе смешно привлекателно момче и погледите им се срещнаха. То бе същото, към което на обяд се опита да не гледа. Оказа се обаче невъзможно, защото носеше тениска с лика на дядо ѝ Виктор. Или самият той беше РАД, или беше почитател на вида им. И в двата случая тя имаше шанс.

— Ехо, Шийла — обърна се към нея австралийката, изскубвайки Франки от унеса ѝ.

— Всъщност, казвам се Франки — отвърна тя учтиво.

Веган се приведе напред:

— Когато не знае как се казват, Блу нарича всички момичета Шийла^[1]. Тя е от Австралия.

— Точно така — потвърди Блу с чаровна усмивка. — Франки, виждам, че доста разбираш от гримове и се питах дали не би дала малко на моята Лала.

— Да, разбира се — Франки бръкна в зелената си чанта, нали зеленото отива на всичко, и извади златистия несесер Fierce &

Flawless, на който пишеше „грим“. — Избери си.

— Всичко това гримове ли са? — ахна Лала с устни, притиснати към зъбите.

Франки кимна, макар да не бе съвсем сигурна дали трябваше да изпитва гордост, или срам.

Мелъди, момичето, което Франки удари с ток в стола, влезе задъхано в стаята след учителката и седна насреца ѝ. Усмихна ѝ се сърдечно, а Франки се запита дали усмивката ѝ на езика на нормитата не значеше: „Следя всяка твоя стъпка“.

Тя придърпа нагоре полото, за да не би свистящите болтове да я издадат.

Учителката, жена с къса къдрава коса и плетена жилетка, плесна с ръце:

— Да започваме! — Нарисува голям кръг на дъската и чукна с тебешира точно в центъра му. — Това е нашият свят. По форма е кръгъл, точно както са подредени и чиновите в стаята. Аз ще ви покажа как...

Тебеширът се счупи на две и отхвъркна към другия край на стаята.

— Ооох! — вероятният РАД се хвана за врата и се просна на земята. — Раниха ме!

Всички се засмяха. Загрижена, Франки се приведе напред.

— Достатъчно, Брет — оперираната от чувство за хумор учителка въздъхна и се наведе да вземе заблуденото парче тебешир.

„Брет. Брет и Франки. Бранки. Фрет. Франки Би...“ Както и да ги казваше, двете имена звучаха просто едно за друго.

Той се изкатери обратно на стола и очите им отново се срещнаха. Франки запуска още повече искри. За миг ѝ се стори, че цялото това представление бе само за нея.

През следващите четирийсет и пет минути Франки забеляза, че Лала харесваше Ди Джей, а Ди Джей харесваше своята Бомбичка; Лала можеше да има Ди Джей, защото, макар да бе чаровен, му липсваше загадъчността на Брет. А също така, че РАД-радарът на Мелъди се бе задействал, защото не можеше да откъсне поглед от Ди Джей, чиито опити да привлече вниманието на Франки не секваха. С неимоверно усилие на волята Франки трябваше да наложи контрол над тялото си (което беше равносилно на това да се опита да спре

дейността на ума си, което пък бе равносилно на това да спре дишането си, което пък беше все едно да умре), в противен случай рискуваше да светне като Вегас.

Когато звънецът *изтутка*, тя скочи от чина и се стрелна към тоалетната. Лала и Блу извикаха след нея, но тя не им обърна внимание. Не знаеше дали ще съумее да задържи искрите дори още минутка. Втурна се вътре, заключи се в първата кабинка и ги остави да потекат. Благодарна бе, че в тоалетната няма никой, защото енергията, натрупана от зрителния контакт с Брет, пощипването от Ди Джей и суровия поглед на Мелъди, се изля от пръстите ѝ в мощен взрив. Наложил се да пусне водата няколко пъти, за да заглуши звука.

Облекчена и изцедена, тя отвори вратата с уморена въздишка.

— Май Шийла е пуснала гръмотевиците на свобода — усмихна се Блу съчувствено. Тя потърка гладкия си корем. — Добре знам какво е, Франки.

Лала скри смеха си с ръка.

— Мда — Франки уми ръцете си. Нито Лала, нито Блу знаеха колко близо бяха до истината.

— Забрави си това — Лала размаха чантичката с грима като знаме.

— О, благодаря ти — Франки сложи ръка там, където трябваше да е сърцето ѝ. — Изгубена съм без него.

— Защо? — Блу уви русите си къдри около пръста, покрит от ръкавицата. — Толкова си красива. Защо ти е този грим?

Лала кимна.

— Благодаря — Франки се изпълни с гордост. — Вие също, момичета — рече тя искрено. — Просто имам лоша кожа.

— И аз — Блу пусна чешмата и намокри врата си. — Ужасно суха е.

— Трябва да видиш всичките ѝ лосиони — рече Лала със завист. — Стаята ѝ прилича на Sephora.

— А твоята прилича на „Кашмирено кенгуру“ — отвърна Блу, като продължаваше да се плиска.

— Какво е това? — попита Франки.

— Нямам никаква представа — закиска се Лала. — Кажи какво е, Блу?

— Измислих си го — Блу се разкикоти. — Не можах да се сетя за нито една верига, която да продава само кашмирени пуловери.

Лала скръсти ръце върху вълнената си рокля и обясни услужливо:

— Казва това, защото на мен винаги ми е студено. Затова повечето ми дрехи са от кашмир.

— И на теб ли винаги ти е студено? — обърна се Франки към Блу. — Затова ли носиш ръкавици?

— Не — Блу махна отрицателно. — Суха съм като сухар. — Обърна се към Лала: — Ей, ще ходим ли на спа този уикенд?

— Питаш ме дали ще те взема с мен безплатно? — изстреля Лала бурно.

— Хайде, обич, това място е нечовешки скъпо. Не мога да си позволя карта. А ако не се накисна едно хубаво скоро, кожата ми ще заприлича на кактус.

— Тогава ще можеш да се обръснеш — пошегува се Лала.

— Само ако ти си вземеш едно динго^[2] да те топли.

Франки се разкиска, развеселена от нежната игривост на закачките им.

— Ей, знаеш ли, трябва да вземем и Франки тази седмица — предложи Лала през стиснати устни. — Обзалагам се, че няколко минути в солариума ще изчистят кожата ти.

— Супер! — възкликна Блу, докато се почесваше по ръката. — Това ще ти даде увереност да откраднеш Брет от неговата Шийла.

— *Какво?* — Франки стисна ръце в юмруци, за да спре искрите.

— Видях те как го гледаш — подразни я Блу на излизане.

— Опа! — Франки се престори на засрамена. Но всъщност бе щастлива да бъде част от закачливите им подмятания.

— Е, свободна ли си тази събота? — попита Лала, щом се сляха с движението по коридора.

— Да, да — кимна Франки важно. Не знаеше какво можеше да направи за нея солариумът, но щом момичетата нормита ходеха на солариум, за да привлекат момчета като Брет, то нашата Шийла беше „за“.

[1] В Австралия Шийла освен женско име е и разговорна дума за „момиче“. — Б.ред. ↑

[2] Австралийско диво куче. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

МЕЛЪДИ ОТВРЪЩА НА УДАРА

В петък Бека посрещна Мелъди в училище възторжено:

— Дай пет, задето оцеля след първата си седмица в „Мърстон Хай“. — Луничавите ѝ страни имаха същия розов цвят като пепеляворозовата ѝ жилетка; като прибавим към нея тесните тъмни дънки и жълтите ботуши Wellington, които стигаха до коляното, Бека беше радост за очите и грейше с цветовете на дъгата в дъждовния следобед.

Мелъди праметна през рамо военната си раница и отвърна:

— Всъщност не усетих как мина.

— Изглеждаш изненадана — отбеляза Бека, докато вървяха по гъмжация коридор.

Зад тях вървеше Хейли, която документираще разговора. Оранжевите ѝ ботуши скърцаха, докато бързаше да не изостава от бясното темпо.

— Аз съм изненадана — Мелъди закопча якето с качулка, когато приближиха изхода. — Станах жертва на кражба с целувка, а това може да направи седмицата доста дълга. Но всъщност се забавлявах — усмихна се при спомена за битката в стола срещу Клео, късните имейл маратони с Бека и безплодните наблюдения, докато двете с Кандис шпионираха къщата на Джаксън. Така и не забелязаха нищо подозрително, но затова пък си умираха от смях, когато Коко и Клои надзъртаха през бинокъла.

— Поправка — намеси се Хейли. — Технически погледнато, жертвата е Джаксън, не ти.

Мелъди вече се бе научила да бъде търпелива с Хейли и понякога дори оценяваше страстта ѝ към прецизност и ред. Но този път нещата не стояха така.

— Как така *той* ще е жертвата? — прошепна рязко Мелъди, като внимаваше да не даде на минаващите деветокласници повод за още клюки. Трябваше само да се спотайва след понеделнишката

мелодрама, както двете с Бека я наричаха и която бързо се бе превърнала в понеделнишка Мелъди драма. И засега наистина се справяше добре. Несъмнено щеше да изпита огромно удоволствие, ако бе уцелила с атласа Джаксън по главата в часа по география, докато той пощипваше онази Франки и флиртуваше с нея. И щеше да е *тре*^[1] катарзисно, ако го бе халосала със стъклената топка с Айфеловата кула в нея, докато целуваше Клео в часа по френски. Но не го направи. Вместо това бе избрала друга стратегия: да бъде като яйце — твърда отвън, а отвътре — същинска пихтиеста каша. Тъй че твърдението на Хейли, че *той* бил жертвата, ѝ се струваше съвсем нелепо.

— Мели има право — Бека се обърна към Хейли. — Тя е жертвата.

Мелъди се усмихна с благодарност на Бека, не съвсем уверена кое бе по-приятно: да има подкрепата на новата си приятелка, или да я наричат „Мели“.

— Мелъди *не е* жертвата — настойчиво рече Хейли, а очилата ѝ се запотиха от увереност. — Джаксън е жертвата. — Тя посочи към вратата, където групичка ученици чакаха дъждът да спре. Бъбреха си с приглушения шепот на собственици на погребална агенция, посърнали, задето не можеха да пресекат границата към свободата. Сред тях само двама души изглеждаха щастливи: Клео и мускулестото момче със слънчевия загар, тъмните очила и ски шапката на зелени и бели райета, защото се прегръщаха. — Ето, вижте!

— Не може да бъде! — Мелъди закри уста с ръка.

— Казах ли ти? — попита Хейли с гордост. — Джаксън получи една целувка. А сега Клео продължава напред. Така *той* се превръща в жертва на кражбата с целувка, защото, макар да е обект на кражбата, накрая бива захвърлен като открадната, но ненужна вещ.

— Така е — потвърди Бека с неудоволствие.

— Да вкарам ли това в бележките? — попита Хейли, докато се поклащаше на обувките си напред-назад и подръпваше краищата на виолетовия си шал.

— Не, няма нужда — рече Бека пренебрежително.

Хейли спря да се поклаща.

— Кое е това момче? — Мелъди спря до чешмата и се престори, че пие вода, за да може да го огледа по-добре.

— Казва се Дюс — отвърна Бека и на свой ред се престори, че пие вода. — Обикновено прекарва лятото в Гърция със семейството си. Тъкмо се е върнал оттам. Не е толкова сладък, колкото Брет, но пак е суперсладък.

— И супернедостъпен в прегръдките на Клео — додаде Хейли. — Винаги са заедно, когато той е в града.

— Май Джаксън ще си търси момиче за танците — отбеляза Бека и откъсна малко от тиксото на плаката на Септемврийската комисия, който висеше над главите им. Направи го на топче и го подхвърли на пода.

— Да, и аз също — нацупи се Мелъди, вървейки към вратата. Нямаше нищо против дъжда. Така никой нямаше да види сълзите ѝ.

— Ей! — лицето на Бека се проясни. — Знаеш ли, сега е моментът да си върнеш на Клео за Джаксън, като залепиш една целувка на Дюс.

— Ха! — гласът на Мелъди изкънтя при абсурдното предложение. Всички се извърнаха, включително Клео и Дюс. Край на спотайването.

— Направи го — прошепна Бека.

— Не мога. *Ти* защо не го направиш? Ти също имаш зъб на Клео.

— Да, но ти не си обвързана.

— Благодаря, че ми напомни — рече Мелъди с половин усмивка.

— Ей, Мелодорк — Клео се приближи с извити от удоволствие устни. — Точно ти ми трябваш.

С лъскави кафяви чорапи до коленете, плътно прилепнала къса пола и златисти обувки с висока подметка, Клео, истинско отражение на великолепието на Риана, отново бе приковала вниманието на всички. Дори на Бека, която я гледаше свирепо със смесица от снизхождение и завист.

— И защо съм ти? — попита Мелъди със спокойствие, което бе на път да се пропука.

— Искях да ти кажа, че — Клео напръска врата си с парфюм с дъх на смола, приведе се и изсъска в ухото ѝ — вече можеш да си вземеш онова зубърче обратно. Приключих с него.

Мелъди почувства как думите прерязват стомаха ѝ.

— Чакай малко! — Клео се изправи. Очите ѝ се взираха в далечината.

Мелъди надзърна над рамото ѝ. Беше Джаксън. Вървеше към тях с китка керамични цветя, които сигурно бе направил в часа по рисуване. Очилата скриваха изражението в очите му, но от колебливата походка Мелъди заключи, че бе притеснен.

— Може и да съм приключила с него — Клео облиза устни, — но той май не е приключил с мен. — Тя изду устни и въздъхна. — Горкият! Виж само какви цветя ми носи. Кое момиче ще избере такъв карък, когато може да има грък? — Клео разроши косата на Мелъди майчински. — Освен теб, разбира се — и се засмя.

Мелъди погледна Клео право в очите. Сърцето блъскаше с лудешки ритъм в гърдите ѝ. Но Клео отказа да отстъпи и също отвърна с гневен поглед. А за какво бе битката? „За територия? За ФЗ статус? За гроздето?“ Мелъди си помисли, че Клео бе типичната кавгаджийка, която само изпитваше новото момиче; че трябва да отвърне на омразата ѝ с любов; да бъде по-големият човек; да отстъпи; да не се забърква в неприятности; да се спотайва; да надрасне себе си; да не обръща внимание; да надживее случващото се; да премисли всичко... И тогава Клео намигна на Джаксън. Не защото го харесваше, а напук на Мелъди, която го харесваше.

Пук.

Без предупреждение черупката на Мелъди се счупи, но вместо да се сгромоляса в лепкава каша пред очите на всички, тя избута Клео от пътя си, стигна с няколко крачки до Дюс, дръпна го към себе си, успя някак да намери устните му и...

Всеобщ вик на изненада ѝ даде да разбере, че това не бе сън. После устните на Дюс, вече веднъж гланцирани от Клео, се отпуснаха и отвърнаха на целувката ѝ. След това до нея достигна и миризмата на коженото му яке. А накрая отвори за миг очи и видя отражението си в очилата му с половината училище зад гърба ѝ...

Тя наистина го целуваше!

Мелъди се отдръпна. Но вместо да помисли за поздравленията, които щеше да получи от Хейли и Бека, уважението на съучениците си, унижението, което сигурно бе причинила на Клео, или дори вредата, която може би бе нанесла на себе си, единственото, за което можеше да мисли, бе Джаксън и доколко го интересуваше това.

— Браво! — изреваха Бека и Хейли. За пръв път, откакто спря да пее, някой я аплодираше.

— Съжалявам — рече нежно Мелъди на Дюс.

— Аз пък не — рече той с усмивка.

— Не беше зле — с бавни и отмерени движения Клео започна да аплодира импровизираното изпълнение. — Следващия път пробвай да не изглеждаш толкова скована — опита се да запази спокойствие, но влажните ѝ очи я издадоха.

Мелъди не отговори, а с поглед претърси ръцете на Клео, за да открие цветята на Джаксън. Но в отрупаните ѝ с пръстени ръце нямаше нищо, освен гняв. Джаксън си бе отишъл.

— Добре ли си? — попита Клео Дюс, сякаш бе станал жертва на нападение. Изражението ѝ бе напрегнато. Воюваше за своя самец с решителността на бикоборец.

— Н-не знам — Дюс потърка загорялото си чело, леко замаян. — Какво стана? — подпря се на стената, сякаш се страхуваше да не падне.

Той можеше да целува, но не можеше да се преструва.

— Може ли да направите малко място? — избухна Клео и разпръсна гъмжилото от зяпачи.

Мелъди излезе навън. Отчаяно се нуждаеше от свеж въздух. Но вместо да я лъхне свежест в лицето, навън я посрещна тежка, лепкава мъгла, която покриваше паркинга. Редица от фарове осветяваха мокрия асфалт в различни цветове, докато чистачките неуморно се бореха с проливния дъжд. Но не прогизналите дрехи измъчваха Мелъди. Дори не ги усещаше.

— Мелъди, чакай малко — извика Бека, джапайки надолу по стълбите с жълтите си ботуши и Хейли до себе си.

Мелъди спря неочаквано. Не заради Бека, а защото в локвата до подгизналите ѝ маратонки имаше нещо, заради което си струваше да спре.

— Ох! — изпъшка Бека.

Хейли дишаше тежко.

Мелъди стоеше мълчаливо.

Всичко, което имаше да се казва, бе казано в двете думи, издълбани в цветчетата на букета от счупени керамични цветя.

За Мелъди.

[1] Très (фр.) — много. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

БОЛТОВЕ И ДЖАДЖИ

Дъждът продължи да вали и в събота. Франки отвори чадър с размерите на цял стадион и цвят на изкуствена трева и затича през пороя. Въпреки солидното количество водоустойчив грим Fierce & Flawless, дневната светлина струеше през бледозелената материя и хвърляше зеленикав оттенък върху ръката ѝ.

Ха!

Копнееше да сподели иронията на живота с момичетата в черния „Кадилак Ескалейд“, но това бе невъзможно. Те трябваше да повярват, че е норми. И родителите ѝ, които я наблюдаваха от вратата, мълчаливо ѝ напомняха този факт.

Извърна се да им помаха за довиждане.

Виктор и Вивека помахаха в отговор, без да могат да скрият зад усмивките тревогата, която се четеше в очите им.

— Приятно прекарване в библиотеката! — Вивека успя да надвие тътнежа на гръмотевицата и се загърна още по-плътено в черния шал.

— Благодаря — мъничка искрица се отскубна от пръстите на Франки и запрепуска нагоре по дръжката на чадъра. Това бе първата ѝ лъжа. Терзанието я гореше, тежеше ѝ, мъчеше я. По-силно, отколкото си представяше. Но ако родителите ѝ знаеха, че бе тръгнала на спа за нормита с Блу, Лала и две наелектризиращи момичета, които бе зървала по коридорите в училище, но не познаваше лично, те сигурно щяха да подчертаят опасностите за кожата от солариума. И след като Лала подхвърли, че откакто свят светува, децата лъжат родителите си, тя реши да опита. Нали в крайна сметка точно това искаха Вик и Вив от нея? Да не се отличава от останалите нормита. И щом те ходеха на спа...

Блу показа лицето си от предния прозорец. Русите къдрици бяха струпани на главата ѝ като карамелов сладолед във фунийка, а ангелското ѝ лице бе почистено от грима.

— Добър ден, господин Щайн. Добър ден, госпожо Щайн — тя помахна, ръцете ѝ бяха покрити с дълги лилави ръкави.

— Здравей, Блу — отвърнаха те и на лицата им се изписа облекчение.

Франки се усмихна. Нямаше човек на улицата, когото родителите ѝ да не познават. Не след дълго и тя щеше да познава всички.

— Как се отразява дъждът на леля ти и чичо ти? — попита Виктор и въпросът му издаде приятелска интимност.

— Чудесно — тя отвори уста и повдигна лицето си към застланото с облаци небе. Чувство на завист загриза Франки и тя зажадува за деня, в който ще може да усети целувките на дъжда по лицето си със същата волност. Но дотогава...

Побърза да се качи в джипа, преди дъждът да е размазал грима ѝ, а сетне влезе в неравна схватка с чадъра, който сякаш си бе наумил да измокри меките светлокафяви кожени седалки на скъпото возило, преди Франки да успее да го затвори. Вътре миришеше на смола.

— Така! — тя остави на пода зелената си чанта. — Пътуването ще е доста вълнуващо.

— Благодаря — усмихна се Лала и устните прегърнаха любовно зъбите ѝ.

— Купиха го от Биондже^[1] — пошегува се Блу.

— Няма ли да е по-точно от Джей Би? — каза тъмнокосата непозната до нея.

— Аз пък съм за Джионсе — обади се момичето до прозореца.

Всички се закискаха.

— Аз съм Франки — усмихна се, но не подаде ръка.

— Клео — отвърна момичето до нея. Имаше тъжни очи, със същия електриковосин цвят като тениската с голо рамо, и най-наелектризиращите кичури. Франки не разбираше как може това екзотично, красиво лице да бъде така тъжно. Какво можеше да не ѝ е наред? Дали тигровите чорапи ѝ бяха тесни? — Не знаех, че господин и госпожа Щайн имат дъщеря.

Момичето от другата страна на Клео се закиска.

— Мен ли имаш предвид? — Франки се размърда неспокойно.

Клео повдигна вежди и кимна бавно, сякаш казваше: „Че кой друг?“.

— Ами, цял живот ме обучават вкъщи, затова...

— Хей, Франки — намеси се Блу, — познаваш ли Клодин?

Клодин извърна лице от прозореца.

— Здравсти — рече тя, докато отваряше пакет био пушено пуешко месо. С жълто-кафяви очи, плетеница от кестеняви къдри и дълги нокти в бронзов лак, Клодин изглеждаше точно толкова поразяващо, колкото и Клео, но по един по-див, варварски начин. Но стилът ѝ бе по-смирнен: типично американски, с нотка на холивудски блясък от отминалите времена. С прилепнало черно сако, лилаво горнище с качулка, тъмни дънки и цяла шепа пластмасови гривни тя сякаш бе излязла от страниците на каталога на J.Crew. Същото не можеше да се каже за кожения шал, който надничаше изпод сакото ѝ, в нежен бежов цвят. Франки започна да се поти само докато го гледаше. В колата на Лала бе горещо като на Меркурий.

— Приятно ми е — Франки сияеше. Скръсти ръце върху ужасната плетена рокля с висока яка и цвят на праскова — в тон с грима ѝ, в случай че се размаже. Строгата прическа бе така оформена, че да прикрива лицето ѝ. Колкото до черните чорапи и равните ботуши над коляното, те бяха плод на едновременния спор с Вивека, който Франки за щастие спечели. Майка ѝ наистина ли очакваше да обуе тези чорапогаци с цвят на праскова? Можеше и да ги обуе, ако бе малко момиченце, което отива на конкурс за красота, но Франки търсеше приятели.

— Готови ли сте? — Лала усили звука на стереото и парчето на Black Eyed Peas оглушително загърмя от колоните.

Усещам, че тази вечер ще бъде страхотна...

— Готови! — извикаха те.

Лала натисна газта и гумите пронизително изпищяха, докато излитаха от задънената уличка.

Усещам, че тази вечер ще бъде страхотна...

Момичетата паднаха назад и избухнаха в смях.

— Това ще се хареса на родителите ти — Блу заподскача в едно с пулсиращия ритъм на песента.

— Много важно — сви рамене Франки. Не искаше да мисли за родителите си. Не искаше да мисли за зелената кожа, за нормитата или пък за болтовете, които я гъделичкаха след сутрешното зареждане. Искеше само едно — да може да се наслади на деня с момичетата в спа центъра. Но не посредством имплантиран спомен или на DVD под

наем. Искаше да поеме деня в гърдите си, да го изживее, да усети аромата му, да го почувства, да го запомни завинаги.

— Ей, Ла — Клодин се наведе напред. — Може ли да намалиш парното? Пуешкото ми ще се разложи.

Франки се усмихна. Наистина *беше* задушно.

— Защо не свалиш шала? — предложи тя, като се стараше да им покаже, че не се стеснява да се намеси в разговора.

— Аааааа — извика Блу. — По-добре да не го прави.

Всички прихнаха да се смеят. Само Клодин погледна ядно Франки с жълтеникавите си очи и изръмжа хем нежно, хем предупредително: „Новата, внимавай!“

— Извинявай — измънка Франки. Искаше ѝ се да вземе обратно думите, които бяха засегнали Клодин. — Само се опитвах да помогна — тя стисна вълната на чувалоподобния си пуловер. — Аз се изпотих от тази яка на пуловера, затова си помислих, че... — солидната златиста подметка на Клео се стовари върху крака ѝ. — Оу! — тя пусна искри.

Клео и Клодин си размениха бърз поглед.

Франки седна върху ръцете си, за да спре искрите.

— Що ме ритна?

— Исках да ти спестя неудобството — отвърна Клео.

— Моля? — Франки се наведе да разтрие болното място.

— Клео знае какво говори — Лала спря музиката.

— Какво искаш да кажеш?

— Че имаш опит в неудобните ситуации — Лала спря на светофара.

Единственият звук в колата бе скърцането на чистачките.

— Какво значи това? — попита Клео с вид на човек, който не се нуждаеше от обяснение.

Очите ѝ срещнаха тези на Лала в огледалото.

— Означава, че цяла седмица се прегръщаш пред всички с момчето, в което съм влюбена.

Франки умираше да знае за кого говореха, но предпочете да замълчи. Не се знаеше кого може да засегне този път.

— Ти наистина ли мислиш, че го целунах заради себе си? — в гласа на Клео се долавяше истинска болка.

— Ами... да — отвърна Лала.

Светофарът светна зелено.

— Тръгвай! — Блу подкани леко Лала. Тя натисна газта внимателно и колата плавно пресече мокрото кръстовище. Лала премигна няколко пъти, сдържайки напирашите сълзи.

— Ла, направих го заради теб — Клео я докосна по рамото. — Той се мотаеше с новото момиче, *Мелодорк*, и... аз...

— Какво? — подсмръкна тя. — Тя е по-хубава от мен, така ли?

— Не! — извикаха Блу, Клодин и Клео в един глас. Повечето хора вероятно биха казали, че с класическата си красота пред необичайния стил на Лала Мелъди бе по-красивата от двете. Но под готическия стил на Лала, потулена дълбоко, в очите зад размазания грим, се таеше една смълчана увереност. Далеч по-мъдра за годините си, Лала беше стара душа с младежки чар. Това необичайно съчетание даваше увереност на Франки, че няма невъзможни неща.

— Ла, ти превъзхождаш *Мелодорк* стократно — изрече Клео гневно.

— Вярно е — Клодин пхна парченце пуешко в устата си.

— А и тя беше започнала масивна атака и ако някой не се бе намесил спешно, щеше да го изгубиш за втора поредна година — рече Клео.

Франки спря очи върху Клео. В тях се четеше уважение: красива, предана и самоотвержена. Нормитата се издигаха в очите ѝ.

— Ди Джей знае, че аз съм с Дюс — продължи Клео. — Той знае, че една целувка от мен не значи нищо. Но *Мелодорк* не знае това. И тя...

— Е по-красива от мен — въздъхна Лала.

— Не е вярно! — настояха и трите момичета.

— А на мен знаеш ли какво ми е? — въздъхна Клео. — *Мелодорк* целуна Дюс пред всички, за да си върне — гласът ѝ заглъхна...

— На него не му хареса! — настоя Клодин, сякаш водеха този разговор за първи път. — Просто беше в шок. Това е всичко.

— Знам, знам — Клео докосна крайчеца на окото си със синята тениска и смръкна обратно всичко, което напираше да излезе през носа ѝ.

— Добре, добре, вярвам ти — Лала се предаде. — И без това вече няма значение. Приключих с него. Видя ли как се изпоти след

целувката? Можех да се огледам в челото му.

— Иска ти се! — закачи я Блу.

Всички се засмяха.

Франки се усети като натрапник. Погледна навън през мокрия от дъжда прозорец; очите ѝ срещнаха изпитото и брадясало лице на мъж в бяла киа, чийто пръст работеше извънредно за свободата на нещо, което упорито отказваше да излезе от носа му. За късмет, преди да бе успял да го покаже на света, Лала зави наляво.

— Пристигнахме — гласът ѝ прозвуча приповдигнато. Паркира джипа под бялата тента и подаде ключовете на пиколото.

— Никога не бих те наранила. Трябва да се държим една за друга — Клео дръпна Лала и я прегърна.

— Знаем. Извинявай!

Франки се усмихна с цялото си същество. Усещането да бъде част от сплотената им група я изпълваше с щастие и тя мълчешком даде клетва никога да не ги разочарова.

Влязоха през въртящата се стъклена врата със златни рамки и се озоваха в нещо, което можеше да мине за утроба на норми. Бледа светлина създаваше уют, а наоколо се носеха приглушени гласове и звук от слабо течаща вода.

— Здравей, Сапфир — прошепна Лала приветливо и подаде картата на блажената брюнетка зад бюрото със запалените свещи.

— Добър ден, госпожице — Сапфир бавно пъкна картата в машината, преди да я върне. — На сауна ли идвате?

— Да — Лала отвори книжка със зелени талони за гости и откъсна четири. — Блу ще се кисне в солните бани, Клео иска масаж на цялото тяло, Клодин има нужда от кола маска...

Те се засмяха.

— Стига де! — излая Клодин.

— А това е Франки. Тя ще ползва солариума.

— Здравей — Франки се усмихна. Очите ѝ обходиха стъкления шкаф зад главата на Сапфир, докато ръката ѝ напипа портфейла.

— Тези кремове имат ли ефект? — тя посочи към серията „Без белези“.

— Гарантирано, за сто дни скриват значително белезите — рече с гордост Сапфир. — И колкото и да не е за вярване, основната съставка са мустаци от гризачи.

— Колко струват? — попита Франки, докато потъркваше с нокът релефните цифри на кредитната карта на баща си.

— Хиляда и сто за членове, хиляда и триста за гости.

— О! — Франки пусна картата обратно в чантата. „Може би глитератите ще помогнат за белезите!“

— Не се тревожи — успокой я Лала. — Солариумът ще свърши отлична работа.

— Добре — Франки кимна, сякаш това беше уместен резервен план, макар че силно се съмняваше в резултата.

След като натисна няколко клавиша на компютъра, Сапфир подаде на Лала четири ключа: — Намаасте^[2] — изгука тя и тръсна кафявата си опашка, докато се покланяше.

В съблекалнята жените вървяха с леки стъпки по кремавата пътека, покрити единствено от плюшените халати на спа центъра и руменината на отмората. Едни от тях сушаха косите си, а други одумваха внезапното напълняване на инструкторите си по пилатес, но повечето бяха щастливи просто да се разхождат наоколо, докато частите им на нормита се поклащаха свободно.

Франки изпита силен подтик да пусне искри:

— Голи ли трябва да се събличаме?

Момичетата се засмяха на наивността ѝ.

— За пръв път ли идваш на спа? — попита Клео, в чиито очи вече нямаше и следа от предишната тъга. Вместо това искряха подозрително.

— Да — призна Франки.

Клео повдигна вежди с любопитство. Франки се направи, че не забелязва.

— Ето — Лала подаде на всяка по един ключ. С едно завъртане Франки отключи шкафчето от тъмно дърво. Вътре имаше плюшен халат и меки пантофи.

— Наелектризиращо! — рече тя, дивейки се на откритието си. Но облекчението ѝ бързо се смени от паника, след като видя халата отблизо. Без яка и точно под коляното, той щеше да остави на показ шевове и болтовете ѝ, а тях дори гримът нямаше как да скрие.

Клео и Лала започнаха да се събличат, докато спокойно обсъждаха септемврийския бал.

— Ясно е, че ще ходя с Дюс — рече Клео без помен от съмнение, че превъзхожда Мелъди.

— А аз трябва да си намеря нова любов — Лала пристегна колана и потърка ръцете си, за да се стопли, макар че вътре бе топло. — Ти с кого искаш да идеш? — обърна се към Клодин.

— Не съм решила — момичето грабна халата и тръгна към кабинките. — Пък и братята ми кого ли биха оставили да ме заведе на танци — довърши тя през рамо.

— Наистина непрестанно бдят над нея — поясни Блу, пръскайки с безплатната вода за лице Evian вътрешността на черните си гумени ботуши. — Аз не съм влюбена в никого, тъй че ще ходя с Клодин — тя сви рамене. — Какво толкова, голяма работа! Ами ти, Франки?

— Не знам — Франки седна на пейката и прегърна халата като възглавница. — Продължавам да мисля, че този Брет е много чаровен.

— Успех тогава с Бека — Клео върза копринената си черна коса на опашка и сложи розов гланц на устните. — Вкопчила се е в него като секундно лепило.

— Притиснала се е по-силно от прозрачно фолио — додаде Лала.

— Циментирала се е като лак за коса — закиска се Клео.

— Обсебила го е като „Екзорсистът“^[3] — съумя да се включи и Лала.

— Стиснала го е по-здраво от стиснато дупе — обади се и Блу.

— И има по-силна конкуренция, отколкото в American Idol — Франки изпъчи гърди и завъртя прелестите си като истинска дива.

Момичетата избухнаха в смях.

— Много добре! — Блу вдигна ръка с лилавата ръкавица.

Франки я шляпна без нито една искра да изскочи от пръстите ѝ.

— Не ми се иска да те разочаровам... — Клодин се върна обратно в разговора по халат и пантофи, но по някаква причина не бе свалила яката. Франки не се осмели да коментира отново. — Но това момиче ще те смаже, ако те хване с Брет.

— Не ме е страх — Франки отметна коса назад. — Гледала съм всички тийнейджърски филми. Накрая доброто момиче винаги получава момчето.

— Да, но това тук не е филм — Клео потърка лице, сякаш нещо невидимо я бе ударило. — А и Бека не си поплюва. След като целунах Брет на игра на бутилка, тя ме нокаутира.

— Така ли? Но нали точно това е целта на играта — Франки тайничко се запита какво ли бе да целунеш РАД-прекрасните устни на Брет.

— Ами всъщност бутилката не спря точно пред Клео — поясни Лала шеговито.

— А и Дюс беше в Гърция... — дяволито пламъче затанцува в очите на Клео. — И все пак... нямаше нужда да ме удря с юмрук!

— Ох! — Блу се зачеса по пищялите. — Трябва да се накисна, преди да съм стигнала до кокала — тя завърза халата и се втурна към вратата с матирано стъкло и надпис „Солни бани“. Все още не бе свалила ръкавиците и ботушите.

Появиха се две жени с униформи и папки в ръце.

— Госпожица Улф? — каза по-възрастната блондинка с усмивка. — Аз съм Тереза и ще направя кола маската днес.

— Чакайте. Къде е Аниа? — попита Клодин, а в очите ѝ се четеше паника.

— На семинар — отвърна Тереза. После с жест посочи коридора и подкани Клодин да вървят към стайте за процедури. — Оттук.

Клодин се изправи, стисна горния край на халата и последва Тереза. Преди да излезе, погледна назад към момичетата и кръстоса очи, за да покаже, че не бе доволна от заместничката.

— Клео, готова ли си? — попита втората жена, надвиквайки бученето на сешоарите. Поднесе ѝ купа грозде.

— Благодаря ти, Блайт — Клео взе гроздето и помахна на останалите.

— Солариумът е в стая номер 13 — каза Лала с тракащи зъби. — Първо прочети инструкциите и тогава се събличай, че там е доста студено. Аз отивам в сауната.

— Добре, благодаря — Франки се усмихна, отдъхнала, че не трябваше да се съблича пред тях.

Стая тринайсет миришеше на слънце и пот на нормита. „Лала сигурно има проблеми с оросяването“, мислеше си Франки, защото вътре бе доста топло. Заклучи вратата, а сетне я барикадира и със стол. Дъгообразно легло, което приличаше на рожба на любовта между хамър и ковчег, я очакваше. Малка пластмасова възглавница и сгъната кърпа стояха прилежно върху дезинфекцираното стъклено легло.

След като прочете инструкциите, опасенията на Франки се потвърдиха. Петнайсет минути в солариума нямаше да решат проблемите ѝ. Нямаше да накарат Брет да я харесва. Нямаше да избелят кожата ѝ. Нищо нямаше да помогне. Но пък можеше отново да изпита онова приятно усещане, което я изпълни под слънчевите лъчи в „Маунт Худ Хай“. Онзи заряд от слънцето бе по-силен от всичко, което Кармен Електра някога ѝ бе давала, а топлината му се бе разляла по тялото ѝ чак до шевовеите на глезените. А дори и да не бе така приятно, какво толкова? Тогава тези петнайсет минути щяха да станат част от нейния нищожен, но растящ жизнен опит.

Замаяна от очакване и благодарна за уединението, Франки съблече полото и го захвърли в ъгъла. След миг вече бе положила глава на възглавницата само по болтовете и шевовеите, които баща ѝ бе дал, слой грим и чифт защитни лепенки за очи.

Прокара пръсти по стената зад главата си, докато напипа копчето и го натисна. С едно щракване всички флуоресцентни лампи се включиха. Тя дръпна капака и се намести удобно.

„Аааааах. Ето го и онова усещане...“ съвсем като преди.

За разлика от зареждането у дома, което течеше през болтовете, тук то проникваше през всяка частица от кожата ѝ. Разликата бе същата като между глътка вода и цяла вана. Беше абсолютно наелектризиращо.

Пред погледа ѝ изникнаха образи — вървеше по бикини на закътан плаж с Брет. Приели топлината на слънцето, болтовете, твърдият като скала зелен корем и шевовеите ѝ събуждаха поета в него и го вдъхновяваха да пише стихове. Фин пясък топлеше пространството между пръстите на краката ѝ, а среднощният огън пукаше и хвърляше искри в мрака. Притиснати един в друг, те разказваха историите на мъчителния двойствен живот, който бяха принудени да водят, и намираха утеха в прегръдките си.

„Аааааааах...“

Образите бяха така истински, възможни, че тя дори можеше да ги надуши. Почернели гумени бонбони тлееха на огъня, докато устните им говореха с езика на любовта... Дим се виеше наоколо... Зловоние от опърлена коса...

АААААААААААА!

— О, не! — Франки се изправи рязко, но главата ѝ се удари в стъкления похлупак. Махна лепенките от очите си и видя ивици дим да се издигат от шевовете на глезените ѝ. Болтовете ѝ пускаха искри като фойерверки.

„О, не, о, не, о, не, о, неееееееее!“ Разтреперана и объркана, тя натисна жълтото копче на стената, за да изключи машината, но това добави нови десет минути към сеанса.

— Спри! Спри! — тя заудря тлеещите шевове, но от страх започна да пуска още повече искри.

Пресегна се към черния шнур на стената и го дръпна. Той не се помръдна. Опита отново, и отново...

Искри хвърчаха навсякъде. Ненадейно, от ръката ѝ излезе искра, пропълзя по шнура и се вмъкна в контакта.

ПУК!

Стаята потъна в мрак.

— Защо спря токът? — извика някой панически от съседната стая. Приличаше на Клео.

Няколко гласа, едни уплашени, други — развеселени, се сляха в общ тревожен хор. През процепа под вратата Франки зърна мъждукаща светлина от свещи и чу забързани стъпки да притичват покрай стаята.

— Нещо гори ли? — попита неспокоен женски глас.

Без да обръща внимание на изгорелите шевове, Франки се облече набързо и се шмугна в тъмния коридор. Последва червените знаци „Изход“, докато стигна задния вход, а после изтича навън в поройния дъжд, без да се обади на никого.

Пушекът се издигаше на талази от святкащото ѝ тяло като евтин ефект във второкачествен филм на ужасите. Въпреки това, стисна зъби и не заплака. Нали си бе получила деня в спа центъра? Пое го в гърдите си, изживя го, усети аромата му, почувства го. И за зла беда щеше да го запомни завинаги.

Телефонът звънна. Беше Блу. После Лала. После Блу. После пак Лала. Прехвърли обажданията на гласовата поща.

След като вървя десет километра под дъжда, Франки зави по Радклиф Уей. Крайниците ѝ бяха разхлабени, енергията изчерпана. Но пак стисна зъби. Трябваше да съхрани издръжливостта си за неизбежното конско. „Къде си била?! Какво си направила с тока? Ами

ако някой те беше видял? И какво си мислиш, че правиш, да вървиш толкова дълго с толкова малко заряд? Знаеш ли колко е опасно? Не само за теб, а и за всички ГАД! Франки, колко пъти...“

Точно в този миг зелен джип БМВ мина край нея, гумите прорязаха локвата и водата се надигна като Червено море. Едната вълна заля вратата на джипа до шофьора. Другата оплиска Франки.

Този път сълзите рукоуха от очите й.

[1] От Бионсе и Джей-3и — съпруга й. — Б.пр. ↑

[2] Поздрав, използван в Индия, който е израз на дълбока почит към събеседника и обикновено е придружен от поклон. — Б.пр. ↑

[3] Филм на ужасите, смятан за един от най-страшните от кинокритиците. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

МОМЧЕТАТА ТРЯБВА ДА СЕ ДЪРЖАТ ПОД ОКО

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с нас на палатка? — провикна се Глори над оглушителния шум от надуването на матрака. — Дъждът спря. Свежият въздух ще се отрази добре на дробовете ти.

Бяха в наполовина разопакования хол и гледаха през стъклената врата как Бо се бореше с жълтеникавата палатка.

— Напълно — Мелъди се подсмихна. Кого си мислеха, че заблуждават? Кашмирени пижами, палатка за осем човека, луксозно спално бельо, надуваеми легла, специални корейски шишове за телешко, гарафа мохито и прожектор с първия сезон на „Изгубени“ не се брояха за спане в палатка. Със същия успех можеше да пъхне в устата си ауспуха на някой градски автобус в Лос Анджелис и да нарече това инхалация.

А имаше и свои планове. Веднага след като Кандис излезе на третата поред среща за тази седмица, Мелъди ще се промъкне в стаята ѝ с пакетче пуканки, за да гледа любимото си шоу „Най-големият неудачник“. Това не беше телевизионно предаване, нито риалити за отслабване. То разказваше историята на момиче на име Мелъди, влюбено в един непредсказуем зубър, което остава само в събота вечер и не откъсва поглед от прозореца му. Трета вечер поред повтаряха все същия епизод.

— Кандис изчезва — сестра ѝ се появи в прозрачна къса рокля с открити рамене в лилаво, синьо и бяло. Сребристите боти даваха на всеки да разбере, че тя *съвсем* не е тукашна.

— Как ми е косата? — Тя повдигна леко с длан пепеляворусите си къдри. — Твърде секси?

— Чуваш ли се какви ги дрънкаш? — Мелъди се разкикоти.

— Имам среща с Джейсън. Той е от Б групата — докато обясняваше, сложи гланц на устните си. — Не искам да го карам да си

въобразява разни неща, а просто да накарам Лео да ревнува.

— Роклята ще го накара да си въобразява разни неща, а не косата — отбеляза Бо, който се появи от градината в сиво кожено яке Prada, цялото опръскано с трева. — Връщай се горе да се дооблечеш!

— Татко! — Кандис тропна с крак. — Ти къде живееш? Тук е горещо като в Маями. Още един кат дрехи и ще умра от топлинен удар. Дори не използвах дифузер — тя дръпна една къдрица и пак я пусна. — Виж! — къдрицата се върна обратно. Нямаше нужда от повече думи.

— Момчето за парното ще дойде в сряда — Бо отри мокрото си чело с ръка. — А сега отивай да се преоблечеш, преди да съм надянал отгоре ти палатката и с нея да накараш Джейсън да ревнува.

— Лео! — поправи го Кандис.

— Защо не сложиш зелената рокля балон с шалварите? — Глори провери с крак дали надуваемото легло е готово. — Виж в шкафчето в гардероба с надпис YSL.

— Знам ли — Кандис въздъхна нерешително. — Те просто плачат за черни кожени боти, пък аз нямам такива.

— Взemi моите Miu Miu — Глори духна един кестеняв кичур от зелените си очи.

— Чудесна идея! — възкликна Кандис така, сякаш не ѝ бе хрумнало досега. После намигна на Мелъди, за да покаже, че вече ѝ бе хрумнало.

— Ама че си хитруша — пошегува се Мелъди, когато се качиха в стаята на Кандис и се отпусна на нейното парижко легло с балдахин. Твърдостта на металните пръчки се компенсираше от розовите чаршафи с дантели и бял сатенен юрган. Нямаше нищо общо с леглото на Мелъди, което бе черно и високо, с място за бюро отдолу.

— В този живот, Мели, трябва да преследваш целите си — рече мъдро Кандис, докато натикваше крак в кожените боти. — Очите не откъсвай от целта, особено с момчетата — кимна към прозореца на Джаксън, от който струеше мъждива светлина.

— Нищо не става с него — рече Мелъди и се ядоса на собствените си думи. „Защо винаги е толкова трудно да се изрече на глас?“

— Ами керамичните цветя?

— Цяла седмица се прегръща с Клео. Сигурно само ме използва, за да я накара да ревнува сега, когато Дюс се е върнал — завъртя се на една страна. — Той е играч, Канди. А аз се уморих да си играе с мен.

— Много лесно се отказваш. Винаги си била такава — приглади зелената рокля с ръце и наклони глава надясно. — И това става.

Стените на стаята се обагриха от светлината на фарове.

— Каляската от Б група ме чака.

— Опитай да не си твърде секси — пошегува се Мелъди.

— Само ако ти опитаеш да си по-секси — Кандис размаха алармиращо ръце над сивия анцуг на Мелъди. — А това не става.

— От Victoria's Secret е — опита да се оправдае Мелъди.

— Да — тя напръска Коко и Клои с най-новия аромат на Tom Ford. — И тайната никога няма да излезе наяве.

Разроши косата на Мелъди:

— Трябва да излезеш малко. Ако скуката не успее, то жегата със сигурност ще те довърши. — Тя щракна с пръсти: — Кандис изчезва. — След нея остана мъгла от страстния парфюм Black Orchid.

Мелъди лежеше на леглото и подхвърляше бялата възглавница, опитвайки се да я хване, преди да я е ударила по лицето. Това ли беше новият живот?

Изчака да чуе ботите Miu Miu по дървеното стълбище и се намъкна в прозрачната рокля, която стоеше захвърлена до тоалетната масичка. Обу сивите боти с трепета на Пепеляшка и закуцука към огледалото. Убиваха ѝ на пръстите, но затова пък прасците ѝ изглеждаха великолепно. Дълги и гъвкави, обути в ботите, те притежаваха елегантността на ефирната прозрачна материя. Прохладата на лилавото и синьото съживи сивите ѝ очи, както украсата огрява коледно дърво. Изведнъж тя се превърна в красиво бижу. Видя се да пее на сцената, облечена в тази рокля. Може би красотата не бе чак толкова лошо нещо...

Бррръъъъм. Бррръъъъм!

Ако не беше телефонът, Мелъди никога нямаше да може да се откъсне очи от отражението си. Плъзна пръст по екрана и сложи край на бръмченето на мотора, с който звънеше телефонът:

— Ало — тя избута белия стол на колелца до прозореца.

— Какво става? — попита Бека. Отдалеч се чуваше *Freak* на Естел.

— Нищо — Мелъди погледна към бялата къща отсреща. Груби дървени саксии, обрасли с диви цветя, висяха от первазите на прозорците. Сред клоните на огромния явор на двора, скрити от хорските погледи, бяха намерили приют и прехрана не едно семейство птички. Чудатата къща излъчваше гальовно очарование и не подхождаше на донжуан.

— Ти какво правиш? Мислех, че сте излезли заедно с Брет. Нали щяхте да гледате новия „Убийствен пъзел“?

Естел бе сменена от тракането на клавиши.

— Мама и татко не ме пускат заради историята с чудовището — тя удари нещо твърдо. — Ама че гадост. Цяла седмица чаках да излезем, а сега... — отново удари твърдото нещо. — Само щяхме да гледаме филм. Те какво си мислят? Че ще ни нападне върколак? Или Призрачното лице? Или не, почакай, може би пираня.

Тракането се повтори.

— Защо не викнеш Брет у вас? — Мелъди присви очи в опит да разбере дали премигването зад щорите на Джаксън бе знак за някакво раздвижване, или просто ѝ се бе сторило.

— Викнах го, но той не иска да дойде — разочарованието в гласа ѝ измести гнева. — Не може да изпусне премиерата този уикенд. Ще ходи с Хит... или поне така каза.

Трак, трак, трак...

Светлината в стаята на Джаксън угасна. Шоуто на Мелъди отпадна от тазвечерната програма.

— Обясни ми каква е тази история с чудовищата — в гласа ѝ най-сетне прозвуча известен интерес. В училище всички говореха за инцидента в „Маунт Худ Хай“, но тя не бе обърнала особено внимание. Та те не говореха за друго, освен за *чудовища*, а за нея нямаше нищо по-страшно от момичетата в Бевърли Хилс. И струваше ли си да се паникьосват толкова? Но пък когато родителите не пускаха децата си на кино, това започваше да звучи почти... сериозно. — Има ли нещо вярно в цялата работа?

— Така мислят мама и татко — изпъшка Бека.

— И моите — рече познат глас.

— *Хейли?*

— Здравсти, Мелъди.

— Ти откога си на телефона? — Мелъди се зачуди дали бе пропуснала тази подробност, докато надничаше в стаята на Джаксън.

— Тя винаги участва в разговорите ми — поясни Бека. — Записва ги за книгата.

— О — Мелъди прехапа палец, най-сетне разбрала, че тракането идваше от пръстите на Хейли, които чаткаха по клавиатурата. Не бе съвсем сигурна, че това ѝ харесва. — Та, за какво говорехме?

Трак, трак, трак...

— За чудовища — услужливо рече Хейли.

— Точно така. Благодаря — Бека пое рязко дъх. — Носят се какви ли не слухове, но аз подкрепям версията на Брет, защото той е много навътре в тези неща.

Трак, трак, трак...

— Според него има цели семейства чудовища, които живеят в Адския каньон^[1] на около триста и двайсет километра оттук. Те пият вода, къпят се във водите на река Снейк и се хранят в Седемте дяволски планини. През лятото в каньона става толкова горещо, че мигрират на запад към океана, като пътуват само през нощта или в гъстите утринни мъгли.

Ненадейно Джаксън мина покрай прозореца. Мелъди изтръпна. Никога преди не го бе виждала в неговата стая. Угаси лампите в стаята на Кандис, за да не може да я види, и се престори на заинтригувана от лекцията на Бека за местния фолклор.

— Така ли?

Трак, трак, трак...

— Така казва Брет. А когато дойде есента и времето захладнее, се връщат обратно. Тъй че има логика да видят чудовище, защото сега сезонът на миграцията им е в своя пик.

— Не трябваше да целувам Дюс — мрачно каза Мелъди, уморена от скучния разговор за чудовищата. — Съвсем оплесках нещата.

— Какви неща? — попита Бека. — Вие с Джаксън не сте гаджета.

— Това беше грубо — Мелъди се засмя. Но новата ѝ приятелка имаше право. Цялото това следене и цупене започна да се изтърква. Това начало съвсем не бе ново.

— Вярно — Хейли също потвърди обвиненията на Бека.

— Знам — Мелъди опря чело на хладния прозорец. Имаше нужда да наплиска лицето си с вода и хладината на стъклото бе най-близо до нея. — Напълно се вързах на образа на срамежливия художник. Той дори не е толкова сладък.

Трак, трак, трак...

— Много мило — каза момчешки глас.

Мелъди подскочи:

— Аааааа! — тя се извърна с лице към неясния силует на вратата. Адреналинът ускори оборотите на сърцето ѝ.

— Мелъди, всичко наред ли е? Отговори! — изкрещя Бека в слушалката. — Чудовището ли видя?

Трак, трак, трак...

— Не. Добре съм — Мелъди сложи ръка на гърдите си. — Джаксън е тук. Ще ти се обадя после.

Трак, тр...

Затвори и захвърли телефона на леглото на Кандис.

— Дюс ли беше на телефона?

Стоплена от ревността му, Мелъди реши да не разсейва съмненията.

— Въпросът ти е неуместен. Подслушваше ли?

— Ей — той приближи прозореца. — Това моята стая ли е?

— Че аз откъде да знам? — тонът ѝ бе по-отбранителен, отколкото би ѝ се искало. Затика обратно стола до бюрото на Кандис и запали лампата.

Очите на Джаксън светнаха, щом я видя. Страните ѝ пламнаха. Бе забравила, че е с късата рокля на Кандис. Изведнъж се смути. Не толкова, защото бе изложила краката си на показ, колкото заради експеримента да изглежда секси.

— Ъ-ъ, значи — заекна той и обърса мокро чело, — дойдох да ти кажа да не се забъркваш с Дюс.

— Защо? — Мелъди се усмихна отмъстително. — Защото ревнуваш?

— Не за това — свали очила и потърка очите си. — Защото е опасен.

— Ревнуваш, ревнуваш, ревнуваш — запя Мелъди като момиченце на детската площадка. За нейна изненада гласът ѝ звучеше мъничко по-ясно.

— Не ревнувам. Ясно? Загрижен съм — горната му устна се осея с малки капчици пот — за друго човешко същество. Ох, тук винаги ли е толкова горещо? — рече той рязко.

— Да — опита се да прикрие огорчението си, задето не ревнува. — В моята стая има вентилатор. Но ако си дошъл само за да ми кажеш това, то... — тя изтопурка до вратата и я отвори пред него с цялата грациозност на жираф на кънки, — приятна вечер тогава. И още веднъж, благодаря.

Джаксън излезе, оставяйки у Мелъди усещането, че пропада в бездънна пропаст. Тя хвана главата си в ръце. Всичко се въртеше наоколо ѝ.

— А, така е по-добре! — извика Джаксън от нейната стая.

Лампите светеха. Вентилаторът бръмчеше. Пропастта изчезна.

Джаксън вече се бе разположил на дървения под с колене, опрени на гърдите, точно под черното легло, а вентилаторът вееше напористо в лицето му. Беше облечен със синя риза, изтъркани дънки и черни кецове Converse (същите като нейните!). От него се носеше аромат на Mark Jacobs.

— Интересно — той огледа осеяната с кашони стая.

— Не е чак толкова зле — Мелъди седна, мислейки повече за него, отколкото за разхвърляната стаичка.

Последва кратко, конфузно кимане.

— И какво става с теб и Клео? — избълва тя, сякаш мислите ѝ бяха смазани с масло.

— Не те разбирам — той затвори очи и се приближи още до вентилатора.

— *Така ли?* — сърцето на Мелъди заби бясно. — Виж, знам, че си играч. Разбирам го добре. Всичко, на което можем да се надяваме, е съседско приятелство, така че можеш да си открит с мен.

— *Играч?* — Джаксън се изсмя в лицето ѝ. — Ти си тази, дето целуна Дюс наред фоайето.

Мелъди се изправи. Как смееше да обръща разговора срещу нея?

— Край, дотук бяхме.

— *Какво? Защо?* Какво съм направил?

— Не съм глупачка, Джаксън!

Буря от емоции се надигна в гърдите ѝ и заля със сълзи очите ѝ. Може би хиляди пъти бе произнасяла това изречение. Единствено

името в края се променяше.

— Тогава глупакът съм аз! — Той хвана ръката ѝ. Стори ѝ се, че усеща аромата на топли коледни бисквитки на Бъдни вечер. — Каж ми, моля те, какво толкова съм направил? — Джаксън я стисна силно.

Мелъди погледна изпитателно в очите му, а те я сграбчиха със същото отчаяние като ръцете му.

— Каж ми, моля те.

Клатейки глава като магическата топка^[2], Мелъди мечтаеше отговора да се появи ненадейно. Дали това бе някаква крайна форма на терор над новото момиче, или той наистина нямаше понятие за какво говореха.

— Клео — рече тя глухо, докато внимателно изучаваше лицето му, за да открие мимолетен знак, че разбира какво има предвид, но то остана непроменено. Нямаше нито присвиване на очите, нито стиснати челюсти, нито пресъхнали устни. Гледаше я с невинността на дете, вперило поглед в учителката, докато тя разказва приказка.

— Ти я целуна — продължи Мелъди. — При това неведнъж.

Той сведе глава засрамен.

— Аха! Ето че *ти* помниш! — Джаксън поклати глава: — Но там е работата, че аз не помня.

— *Какво?* — Мелъди седна до него и събу ботите. Разговорът тръгваше в посока, в която токетата щяха само да ѝ пречат.

— Страдам от загуба на паметта — призна той и откъсна парченце стърчаща гума от кецовете си. — Мама смята, че това се дължи на тревожност, но не е напълно сигурна.

— Какво казват лекарите?

— Всички вдигат рамене безпомощно.

— Чакай, нещо не се връзва — Мелъди се завъртя към него, но с късата рокля не бе възможно да седи с кръстосани крака. — Стой така — рече тя и се присегна към кашон с надпис „Практични дрехи“. Извади едно измачкано долнище на пижама на райета и го намъкна под роклята. — Така е по-добре — усмихна се с облекчение. — Та, как можеш да целуваш този и онзи, когато нищо не помниш?

— Добър въпрос — той прокара пръсти през сплъстената си коса и въздъхна. — Не знам дали състоянието ми не се влошава.

— Не се безпокой — Мелъди докосна нежно коляното му. — Има куп хора, които могат да ти помогнат.

— Повече се тревожа за мама, отколкото за себе си. Тя няма друго, освен мен.

Себеотрицанието му я затрогна. Мелъди се наведе по-близо до него. Подета от бриза, идващ от вентилатора, косата ѝ обгърна страните им. Всичко напомняше на сцена от първокласна холивудска сапунка.

— Успокой се — тя стисна ръката му с престорена настойчивост. — Не те пускам никъде. Добрите хора от Салем имат нужда от нас!

— Тогава в неравен бой ще вляза аз! — отвърна той в същия тон.

И двамата избухнаха в смях, изливайки вън от себе си цялата излишна ревност и приветствайки неизвестността на съдбата.

— Знаеш, че целунах Дюс само за да те накарам да ревнуваш, нали? — призна Мелъди.

— Не знаех. Но имаше резултат.

— Супер! — изкрещя Мелъди, а товарът на съмнението се свлече от раменете ѝ.

Усмихнати, очите му обходиха лицето ѝ.

— Какво?

— Името ти — отвърна Джаксън. — Подхожда ти.

— Така ли? — в гласа ѝ се четеше изненада. Вярно, че някога пееше, но винаги бе смятала, че някое по-мрачно име би ѝ подходило повече, например Мередит или Хелена. — Мелъди звучи така жизнерадостно, а аз не съм такава.

— Да, но виж значението — той кръстоса крака, така че колената им се допряха. — Низ от ноти, които, щом се слоят, произвеждат нещо изумително. И това нещо си ти.

Мелъди се изсмя притеснено и погледна загрубелите си крака. Кандис имаше право. Какво пречеше от време на време да ходи на педикюр?

— Благодаря ти — рече тя трогната от собствената си свенливост. — Никой досега не е обръщал толкова внимание на името ми, даже и родителите ми. Искали да ме кръстят Мелани, но по време на раждането мама пипнала някакъв ужасен синузит и когато дошло време да каже на сестрата името, тя чула Мелъди вместо Мелани. Разбрали какво се е случило едва три месеца по-късно, когато свидетелството за раждане пристигнало по пощата и решили да не го променят.

— Подхожда ти напълно. Много е хубаво — той преглътна.
„Ето сега... Не, не го казвай, моля те, не го казвай, моля те, недей...“

— Точно като теб.

— Глупости. Страхувах се, че точно това ще кажеш — Мелъди се изправи, подготвяйки се да посрещне неизбежното.

— Кое? — Джаксън се изправи и отиде до кашон с надпис „Бевърли Хилс“.

— Виж — тя бутна в лицето му старата си ученическа карта.

Джаксън намести очилата си и внимателно огледа картата:

— Е?

— Виж колко бях грозна, преди татко да ми направи пластичната операция — извика тя, сякаш вината за всичко бе негова. Донякъде това бе така. Той бе започнал всичко това, като ѝ каза, че е красива. Тя трябваше да го довърши, преди да е попаднал на нейни снимки „преди“ и „след“ в интернет.

— Не си била грозна — твърдо рече той. — Изглеждаш точно както и сега.

— Тогава погледни по-отблизо — отвърна Мелъди и се пресегна към картата.

— Гледам от достатъчно близо — той взе картата и погледна отново — и виждам по-добре, отколкото мислиш. И всичко, което виждам, е прекрасно.

„Хм.“

Циклонът в гърлото на Мелъди набираше сила. Отправен право на юг, той приближаваше стомаха ѝ. Топлината в къщата се сля с топлината на тялото ѝ и я затегли към него.

— Може би трябва да ме целунеш — изрече тя и сама учуди себе си.

— Да, може би трябва — той пристъпи към нея. Сладко соленият мирис на кожата му я изпълни така, както пуканките никога не можеха да го направят.

По-близо... по-близо... по-близо... и...

— МАХАЙ СЕ! — чу се обезумял женски глас.

Джаксън се отдръпна.

— Какво беше това?

— Бездомната ми майка.

— Може ли да ни види? — той вдигна вентилатора пред лицето си.

— Не мисля — Мелъди притича до стълбите. — Мамо, добре ли си?

— Ами ако и ти като баща си смяташ, че да те преследва огромен сив вълк, е добре — извика тя в отговор, — значи съм добре.

— Глори, казвам ти, не е вълк — рече той спокойно.

Мелъди и Джаксън се разсмяха.

— Искаш ли да дойдеш с мен на бала? — попита той.

— Искам — усмихна се Мелъди. — Но само ако съм облечена така — тя зае поза по пижама и рокля.

— Отлично — засмя се той.

Мелъди пристъпи към него... Джаксън пристъпи към нея... и...

— Ето го! — изпищя Глори.

— Къде? — подсмихна се Бо. — Нищо не виждам.

— Мелъди! Слез долу и ми кажи дали виждаш нещо! — извика Глори.

— Идвам — Мелъди погледна с досада.

Двамата с Джаксън слязоха бързешком по стълбите и се разделиха. Джаксън тихичко се измъкна през входната врата, а Мелъди отиде в хола.

— Виж — Глори посочи през стъклената плъзгаща се врата. — Зад палатката, вляво от сервиза за чай. Виждаш ли нещо?

Отражението на размъкнато момиче със сплъстена черна коса и занемарени крака, с пижама на райета и рокля с искрящи цветове я гледаше в очите.

— Е? — притисна я Глори. — Има ли нещо?

— Не — излъга Мелъди. Защото за първи път образът, който гледаше към нея, не бе плашещ, а красив.

[1] Намира се на границата между Орегон и Айдахо. Това е най-дълбокото дефиле в Северна Америка, издълбано от водите на река Снейк. — Б.пр. ↑

[2] Magic 8 Ball — интернет топката, която знае отговорите на всички въпроси. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА ПОД ВЪРТЕЛЕЖКАТА

Франки спеше като пиле с отрязана глава — мозъкът и тялото ѝ бяха на коренно различни вълни. Най-сетне, след отегчителното закърпване, проточило се пет часа, през които Виктор настояваше да гледа новините, Франки бе завита уютно под комплект електромагнитни одеяла и през болтовете ѝ струеше топло електричество. Но мозъкът ѝ работеше на луди обороти. Откъслечни изречения от лъжите, които изрече пред родителите си, се въртяха безконечно до припадък и язвително ѝ се надсмиваха като карнавална музика.

Вивека: Виктор! Виж Франки! Нещо не е наред!

Виктор: Какво стана? Какво те боли? *(към Вивека)* Ранена ли е? *(към Франки)* Добре ли си? Къде ти е чадърът?

Франки: Добре съм, само малко ми е студено и съм уморена. *(пауза)* Татко, знаеш ли, че мустаците на гризачите премахват белезите?

Виктор: Какво? *(към Вивека)* Сигурно халюцинира. *(към Франки)* Франки, разбираш ли какво ти казвам? Знаеш ли къде си?

Франки: Да, знам.

Виктор: Къде са другите момичета? *(Той я вдига на ръце и я отнася до металното легло.)*

Франки: Исаха да отидат на кино след библиотеката. Но аз ви обещах да се прибера, затова си тръгнах.

Вивека: И не те докараха дотук преди киното? *(Вивека включва лампата над главата, издърпва ръката и я поставя върху тялото на Франки. Франки се чувства като на разпит.)*

Франки: Ами, предложиха ми, но не исках да закъснеят заради мен.

Виктор: Защо не се обади да питаш дали ще те пуснем да отидеш с тях? Щяхме да те пуснем. Особено ако знаехме, че ще се прибиращ пеша в дъжда.

Франки: Не беше чак толкова зле. Но малко съм уморена. Нали нямате нищо против да си почина?

Виктор: (*Докосва я с нещо мокро и студено по шевовете.*) Не, разбира се. Почини си. (*шепнешком към Вивека*) Почти изцяло изгорели са.

Вивека: (*шепнешком*) Може би просто са се разбрицали от дъжда.

Докато двамата разсъждаваха върху случилото се, суетяха се смутени, обгрижваха я ласкаво, кърпеха шевовете и слушаха новините, Франки се бореше да се върне обратно на плажа, на който двамата с Брет тичаха свободни. Най-сетне успя да стигне там, но валеше.

По някое време Франки трябва да бе заспала, защото не помнеше кога родителите ѝ бяха угасили лампите ѝ напуснали стаята. През изминалия час лежеше в леглото, заслушана да чуе глитератите от леговището им под стърготините, и умуваше как да обясни на момичетата тайнственото си изчезване. Едно бе да излъже родителите си за ходенето на спа. Но как да пробута дежурното извинение с падналата батерия след гръмналия контакт в солариума? Без допълнително упражнение нямаше да се справи.

Буху. Бууу-хууу.

Франки изключи Кармен Електра и надигна глава.

Буху. Бууу-хууу.

В къщата май имаше бухал. Или пък родителите ѝ експериментираха с тоновете за звънене на телефоните си.

Надзърна да види глитератите, като очакваше да драцят по стъклото в опит да се измъкнат от ноктите на крилат хищник. Вместо това, те спяха свити на кълбо като малки бели диско топки.

Буху. Буху.

— Ало? — в гласа на Вивека, заглушен от стената, се долавяше безпокойство. — Разбирам... Идваме възможно най-скоро.

Само след миг по излъскания циментов под се чува боси стъпки, плъзна се врата на гардероб, чу се течащата вода в тоалетната. Във

филмите среднощните обаждания донасяха новината за нечия смърт или за пожар във фабриката. Можеха да значат и че извънземни бяха направили опожарени кръгове сред нивите с царевица. Но това бе реалността и Франки нямаше представа какво може да се е случило.

Вратата се отвори бавно. Тънката ивица светлина от коридора се разтвори като японско ветрило.

— Франки? — прошепна Вивека, а на устните ѝ вече имаше лилаво червило.

— Да? — Франки примигна, заслепена от ярката светлина.

— Обличай се. Трябва да излезем.

— *Сега?* — Франки хвърли поглед към телефона. — Четири през нощта е.

Вивека закопча ципа на черното горнище. За миг болтовете ѝ останаха непокрити.

— Тръгваме след три минути.

В кухнята Виктор сипваше кафе в две чаши.

Франки скочи на крака. Подът бе студен. Новите шевове я стягаха.

— Трябва ми поне половин час за грима и...

— Забрави за грима. Дълги ръкави и качулка ще са достатъчни.

— Къде отиваме? — попита Франки, разкъсвана едновременно от страх и трепетна възбуда.

— Ще ти обясня по пътя — Вивека излезе от стаята, като остави вратата открената.

Дъждът бе спрял, но вятърът все още бушуваше. Лунната светлина се отразяваше в калдъръма и напомняше на Франки огромна купа мляко. Но вместо с листа, тя бе пълна с фруктови бонбони.

— Къде отиваме? — подпита тя Виктор, но вместо отговор получи прозявка от баща си, докато той изкарваше джипа от гаража.

— Имаме среща — обади се Вивека, а в гласа ѝ се усещаше тревога.

— В университета ли?

— Не, отиваме на друга среща — очите на Виктор не се отделяха от червените светлини на черния приус пред тях. Предвид ранния час, изненадващ брой коли се движеха по Радклиф Уей.

— Аз не съм вчерашна. Нещо става — рязко рече Франки.

— Франки — Вивека се извърна с лице към нея. Ароматът на гардения за миг изпълни всичко. — Помниш, че ти казахме, че има и други като нас в Салем, нали?

— Други РАД?

— Именно. Когато нещо се случи, ние се събираме и го обсъждаме.

— И сега нещо се е случило, така ли? — попита Франки и свали прозореца, поемайки хладния нощен въздух.

Вивека кимна.

— Аз ли съм причината?

Вивека кимна отново.

Франки пусна искри.

— Какво ще ми направят?

— *Нищо!* — успокой я Вивека. — Никой не знае, че си била ти.

— И никой няма да узнае — твърдо рече Виктор.

— Събиранията ще ти харесат. Докато ние разговаряме, децата се забавляват с други РАД — поясни Вивека.

Вълнение запълни мястото, където трябваше да се намира сърцето на Франки.

— Ще срещна други РАД-ове?

Брет! Брет! Брет! Брет! Брет!

— Да — Вивека отново извърна очи към пътя с усмивка. — Госпожа Джей е прекрасен детски психолог. Тя води различни дискусии за проблемите, които ви вълнуват и...

— Госпожа Джей, учителката по биология?

— По-тихо и затвори прозореца — рече Виктор, като зави по улица „Фронт“. Паркира до тротоара пред градския парк и угаси двигателя. — Шшшшшт — прошепна с пръст върху устните.

От другата страна на улицата въртележката на „Ривърфронт“ стоеше глуха, боядисаните кончета — притихнали и неподвижни като заспалия град. Светлините на светофара се меняха от червено през жълто до зелено и после отново в същия ред за публиката, която така и не бе дошла на представлението им. Дори вятърът бе замлъкнал.

„Какво чакаме?“

Не без известна трудност Франки овладя импулса да пусне искри. Лилава точица, не по-голяма от гумичка на молив, потрепна на предното стъкло.

— Да вървим! — Виктор слезе от джипа.

Появи се мъж, облечен изцяло в черно. Без да изрече и дума, той взе ключовете от Виктор и откара колата. Докато стояха на пустия тротоар, Франки се боеше да наруши тишината, но очите ѝ бяха пълни със стотици въпроси.

— Само ще паркира джипа — прошепна Виктор. — Вървете след мен!

Той подаде ръце и поведе момичетата си зад един гъсталак. След като бързо се огледа, той се наведе и опипа мократа трева.

— Намерих я — рече той и дръпна нещо подобно на ръждясала гривна. Капакът се отвори и той подкани Франки и Вивека навътре.

— Къде сме? — Франки се дивеше на подземния коридор, който се виеше напред, застлан с калдъръм и осветен с фенери. Вътре миришеше на мокра пръст и опасност.

— Това води към РУП — проехтя гласът на Виктор. — РАД умно парти.

Франки засия:

— Значи отиваме на парти?

— Може и на парти да го обърнем — Виктор намигна на жена си.

Вивека се засмя.

Вибрацията от приглушеното бръмчене на колите над тях се усещаше в целия тунел. Но Франки не пусна дори една искра. Изпълнена с надежда да срещне Брет, тя следваше родителите си по калдъръмения път с жизнерадостта и обещанията на цял ден в Дисниленд.

В края на краткия път ги посрещна дървена врата с дебели железни панти.

— Стигнахме — прошепна Виктор.

— Ммм, мирише на пуканки — Франки потърка коремчето си.

— Над нас е сергията на Мел за пуканки — обясни Вивека, докато Виктор търсеше ключа. — А скоро ще се озовем под въртележката.

— Наелектризиращо! — Франки вдигна глава, но погледът ѝ срещна единствено тавана от пръст и няколко счупени халки за фенери.

— Въртележката е построена от РАД — изрече Вивека с гордост.
— Господин и госпожа Горгон^[1] — много приятна двойка гърци, които някога гледали коне във фермата си. Мисля, че синът им Дюс е в твоя клас.

„Приятелят на Клео? Дали знае, че той е РАД?“

— Семейство Горгон са наследници на Медуза и могат да превръщат всичко в камък само с поглед — продължи Вивека. — Един ден Мади Горгон чула врява в конюшните. Оказало се, че някое от децата на конярите замервало с камъни близкия кошер и го счупило. Мади връхлетяла вътре, конете я нападнали, а тя започнала да се поти като луда. Очилата се смъкнали от носа ѝ, тя погледнала конете и ей така — щракнала с пръсти — и те се превърнали в камък.

— През следващите пет години семейството боядисало всички коне — Вивека се прехласна възторжено по грандиозността на проекта. — А през 1991 госпожа Горгон ги дари на града — засмя се. — О, трябва да я чуеш как го разказва. Много е смешно.

— Обзалагам се — Франки се престори на заинтригувана, докато мислите ѝ се върнаха към онова, което се криеше зад вратата.

Щрак!

Виктор отвори вратата към новия свят.

— Помни — каза ѝ той, — тук всички сме едно семейство. Но там горе — той посочи към въртележката, — всяко споменаване на РУП или членовете му е забранено. Дори когато разговаряш с друг РАД. Независимо дали е по имейл, чрез съобщение или статус в Twitter.

— Добре, разбрах — Франки тикна баща си в стаята и се огледа за Брет.

Деца на различна възраст само по пижами се изтягаха по диваните и столовете, сякаш бяха в мазето на някой приятел. Но в това мазе всичко бе покрито с гладък бял камък. Явно госпожа Горгон бе губила очилата си повече от веднъж.

— Наелектризиращо! — ахна Франки. — Колко много деца само!

— Виктор, Вив! — жена с преголеми черни слънчеви очила Diog ги посрещна с отворени обятия. Косата ѝ бе събрана високо под синьо-зеления шал Gucci, а белият ленен костюм изглеждаше неочаквано шик, нищо че не бе първа мода.

— Мади Горгон, запознай се с дъщеря ни Франки — с гордост рече Вивека.

Мади закри уста с ръка:

— О, Ви, просто е *прекрасна*. Виктор е свършил отлична работа.

Франки почти полетя от радост. По-зелена от това не можеше да бъде и въпреки това, някой друг, а не родителите ѝ, я намираще за прекрасна!

— Приятно ми е, госпожо Горгон — Франки подаде ръка, без да се тревожи за искрите.

— Наричай ме Мади — подчерта тя, — или „свеки“. — Тя се наведе към Франки и прошепна в ухото ѝ: — Ако Дюс някога зареже Клео, ще ти се обадя — жената потупа една от черните лещи вместо намигане.

Франки засия.

— Сега, ако ми позволиш — със сериозен тон рече Мади, — ще открадна родителите ти. — Тя сложи ръка на гърбовете им и ги поведе по каменния коридор.

Щом възрастните излязоха, някой наду *Bust Your Windows* от саундтрака на „Клуб Веселие“ и всички скочиха да танцуват. От това, което виждаше, никой друг нямаше шевове и болтове. Но пък имаше неколцина със змии за коси, една двойка с хриле на риби се прегръщаше до каменния кактус, няколко поклащащи се опашки и момиче с кожа на змия, подобна на наелектризиращата чантичка Fendi, която бе видяла във *Vogue*.

— *Франки!* — извика познат женски глас.

Обърна се:

— *Лала?* Какво правиш тук?

— Аз бих попитала същото, но... — докосна Франки по зелената ръка — май е очевидно. Освен това, преди известно време дочух слух, че баща ти си прави дете. Но не знаех, че ще е толкова... наелектризиращо.

Франки бе очарована да чуе любимата си дума от устата на Лала.

— Значи си знаела, когато отидохме на спа?

— Предположих, че си ти, както и другите — призна Лала. — Но там не можем да говорим за РАД — тя посочи нагоре. — Тъй че трябваше да чакаме следващото РУП за потвърждение.

— Е, считай, че си получила потвърждението — Франки се усмихна ведро, наслаждавайки се на безтегловността от свободата си. — А ти какво си? — попита тя, без да е съвсем сигурна дали с този въпрос не нарушава всички правила на доброто възпитание, но почтив начин да го зададе не ѝ хрумна.

Лала отстъпи назад, сложи ръце на кръста на буквата „Ф“ и се усмихна. Черно-розова коса, черна копринена пижама на розови прилепи, кашмиртен шал и ръкавици, размазани йени от спирала по челото... С една дума — Лала.

— Знам ли — сви рамене Франки.

— *Виж* — Лала се ухили широко като за снимка, нищо че нямаше кой да я снима.

— Зъби! — извика Франки над глъчката от музиката. — Имаш кучешки зъби! Затова винаги се смееш с притворена уста!

Лала кимна енергично. Франки бе на път да даде воля на напирещото вълнение и колко удивително бе, че и двете бяха РАД, когато до ушите ѝ достигна друг познат глас.

— Здравейте, момичета! — провикна се Блу, докато пръскаше с Evian голите си, люспести ръце. Те бяха покрити до лактите с триъгълни бодливи израстъци, подобни на перки, а между пръстите на ръцете и краката имаше ципи. — Имаме ли потвърждение?

Лала вдигна ръката на Франки и посочи шевовете.

— Страхотно! — перките ѝ зашаваха от удоволствие. — Добре дошла в клуба!

— Ааааа! — прозина се Клео и се затътри към тях. Освен сандалите със златисти подметки и пръстените на ръцете ѝ, цялата бе обвита в ленти от бял плат. Стилът ѝ напомняше този на Риана. — Да знаете случайно какво става? Забелязани ли са други чудовища?

Лала сви рамене.

— *Той* тук ли е? — попита Клео.

Лала посочи трите момчета, които седяха на каменния килим пред тях. Дюс изглеждаше изпаднал в транс. Седнал с кръстосани крака и със слънчеви очила на лицето, той свиреше на флейта за плетеницата от змии, гънеци се по главата му.

— Изглежда, някой празнува РАД деня на косата — пошегува се Лала.

Клео се изкиска в шепата си и обърна гръб на неверния си приятел, който харесваше нормита.

— Не е за вярване, че и ти си тук! — възкликна Франки, като пое с целия си нос аромата на смола от парфюма ѝ.

— Аз бих казала същото и за теб, само че не съм никак изненадана — със самодоволство отвърна тя. — А сега, давай парите!

— Ъ?

— Не ти! *Дракулора!* — рече тя рязко, а уморените ѝ сини очи закипяха гневно до съвършенство. — Още щом те зърнах, казах на тоя вамп тук, че си една от нас. Сега ми дължи десет долара.

— Коя е Дракулора?

— Това е РАД името ми, истинското ми име — Лала подаде една десетачка на Клео.

Клео я сгъна на фунийка и я затъкна в лепеното деколте.

— Ако семейството ми изкарваше добри хонорари от филмите с Брендан Фрейзър или от натруфените костюми на Клеопатра за Хелоуин, нямаше да ти взема парите.

— Представи си аз колко пара ще изкарам от „Здрач“ — рече Лала.

— И аз щях да имам от какво да се „оплаквам“ — Блу се почеса по люспестите си ръце, — но „Създанието от черната лагуна“^[2] не донесе големи печалби.

— Как разбра, че и аз съм РАД? — обърна се Франки към Клео, питайки се кой ли друг я е разпознал.

— Стори ми се, че те видях да пускаш искри в стола. А после и в колата на Лала.

— Това не беше единственият път, когато пуснах искри вчера — Франки се засмя.

— Твое дело ли бе суматохата с късото съединение? — попита Блу.

Франки кимна смутено.

— Фанта-зъба-стично! — плесна Лала с ръце.

— Имаш ли представа колко мразя тъмнината? — попита Клео. — Имам чувството, че съм погребана жива.

— Стори ми се, че те чух да викаш.

— Масажистката трябваше да ме изнесе на ръце — призна Клео. — Едва не умрях от страх.

— Намекваш, че може да умреш все някога? — пошегува се Лала.

Момичетата се разсмяха.

— Толкова е наелектризиращо, че всички сте РАД — гласът на Франки потрепери. — Никога не би ми минало през ума...

Вратата се тръшна. Всички се извърнаха. Спретнати, но рунтави момчета влязоха в клуба, а дългите им пръсти стискаха огромни пликове McDonald's. Без да кажат и дума, те седнаха на каменната маса за пикник и запрегльщаха стръвно сандвичите.

— Клод! — извика Клео на най-големия сред тях, който имаше тъмна къдрава коса и носеше бежов панталон и синьо сако. — Къде е сестра ти?

— В тунела, плаче — отвърна той, докато дъвчеше ожесточено. — Пак я подгониха.

Клео и Лала размениха погледи, пълни със съчувствие.

— Няма нужда да надаваш вой, та целият свят да научи! — извика Клодин от тунела.

— Ти си тази, дете надава вой, не аз — отвърна той и нагъна следващия Big Mac, като захвърли опаковката.

— А какво друго ми остава? — Клодин влезе с ридания. — Виж какво ми направиха — тя дръпна парче червена козина от врата си.

— Какво стана? — Клео я потупа по ръката.

— Пак бяха тези от Асоциацията за етично третиране на животните. Мислят, че нося кожена яка.

— Ами прави са — обади се Франки.

— Да — Клодин разкопча синьото палто, за да покаже кехлибареното си кожухче. — Ама своята!

Франки възкликна ужасено. Не защото бе шокирана да види козина на върколак под нощницата на Клодин. Ужаси я собствената ѝ нетактичност, когато предложи на Клодин да свали яката. Ако знаеше само!

— Тъъъ! — изръмжа вълчицата. — Ако скапаният ток не беше спрял вчера, щях да си направя кола маската и всичко щеше да е наред.

Франки седна на облегалката на близкия диван и се престори, че оправя шевовете на глезена си.

— Спокойно. Вече всичко е наред — Клео прегърна обърканото момиче вълк. — Мама е до теб.

Клодин се засмя и обърса нос в увитото в плат рамо на Клео.

— Това е най-тъпото нещо, което някога съм чувала.

— Мисля, че коментарът на Лала за РАД деня на косата печели класацията.

— Знаеш ли — Лала зареса с пръсти сплъстената яка на Клодин, сменяйки темата, — малко е пънкарска.

Клодин се вторачи в нея.

— Какво се е случило с челото ти?

— Спиралата не слуша! — произнесе се Блу.

— Каква изненада — закачи я Клео.

— Какво? — зъбите на Лала проблеснаха. — Не мога да се видя, какво толкова! Поне се опитвам — подчерта тя, седнала до Франки на дивана.

— Ей, ами тя защо е тук? — попита Клодин, забелязала неочаквано новодошлата.

Франки посочи болтовете си.

— О, супер — сякаш цял живот си бе изкарвала хляба, като слага болтове по вратовете на хората в мола, Клодин приседна до тях, без да се смути.

Франки забеляза избродираното име на нощницата — КЛАУДИН.

— О — тя посочи към името, — така ли го изписваш? Яко е.

Клаудин погледна надолу:

— Родителите ми го изписват така. Но в училище е по-лесно да карам с правописа на нормитата. Така избягвам досадните коментари.

Влезе госпожа Джей и пусна резето на вратата.

„Ами Брет къде е?“

Франки въздъхна тежко. Нямаше го. Той не беше като тях. Между тях не можеше да има нищо.

Госпожа Джей спря уредбата и всички седнаха в кръг. Блу се уви в червена плюшена рокля и се присъедини към момичетата на дивана.

— Съжалявам, че закъснях — започна госпожа Джей. — Имах проблеми с колата.

— Напомнете ми да използвам същото извинение следващия път, когато закъснея за часа по биология — излая Клод.

Всички се засмяха.

— Първо си вземи книжката — не му остана дължна тя и се качи на каменния подиум срещу групата на дивана.

— Остават ми единайсет дни — обяви Клод.

Всички РАД аплодираха. Той стана и се поклони, докато Франки изучаваше госпожа Джей с подновен интерес. С очила ала Уди Алън, черна къса коса, подстригана на черта, ярко червило, цял гардероб с вталени, тесни поли и блузи в различни нюанси на черното, тя будеше интерес, особено за учителка. Но за РАД ѝ липсваше известна доза харизма.

— Ами тя каква е? — прошепна Франки в ухото на Лала.

— Норми. Синът ѝ е РАД, но не знае. Тя смята, че това ще го предпази.

— Кой е той? Брет? — С вълнение попита Франки.

— Не — Лала се направи, че припада.

— Преди да започнем с днешната тема, нека ви представя най-новия ни член — Франки Щайн.

Франки стана и всички я аплодираха топло. Цялото ѝ същество се усмихна в отговор.

— Представете се на Франки след срещата, ако все още не сте го направили. А сега да продължаваме — тя прелисти някакви записки в жълтия си адвокатски тefтер. — Както знаете, миналата седмица в района на „Маунт Худ Хай“ е бил забелязан РАД.

Франки дръпна конците на врата си.

— Предполагам, че е било някаква шега, но нормитата са го взели много насериозно. Някои дори не смеят да излязат навън...

— *Аааууууу!* — заизвиваха братята на Клаудин и затропаха с мокасини по пода.

— Ред! — срязва ги госпожа Джей, а косата ѝ се разлюля. — На света има достатъчно омраза. Ние трябва да носим любов. Ясна ли съм? — извика тя.

Момчетата веднага се укротиха.

— Опитвам се да кажа, че трябва много да внимаваме, докато всичко това отшуми. Контактите с нормита трябва да са дружелюбни, но сдържани...

Клео вдигна ръка:

— Госпожо Джей, „сдържан“ означава ли, че не трябва да целуваш Мелодорк?

— Тя норми ли е?

Клео кимна. Учителката свали очилата и стрелна Клео, а очите ѝ казаха: „Ти сериозно ли ми задаваш този въпрос?“.

— В такъв случай, знаеш отговора.

Дюс се изправи лице в лице с Клео.

— Стига вече, Клео! — змиите му изсъскаха в съгласие с него. — Казах ти, че *тя* ме нападна. Аз какво можех да направя? Обичам теб и само теб.

Клео примигна с гъстите си (и вероятно изкуствени) мигли:

— Знам. Просто исках да го кажеш пред всички. Както и да е, тя и без това не те харесва, защото харесва Джаксън.

Всички, освен госпожа Джей и Франки, се засмяха. Франки се питаше какво толкова виждаха момчетата у Мелъди, която сякаш не бе способна на друго, освен да краде чужди гаджета.

— Свърши ли, Клео? — попита госпожа Джей.

— Зависи — тя впи поглед в Дюс. — Дюс, ти свърши ли?

Той кимна и ѝ прати въздушна целувка. Клео отвърна със същото.

Дюс седна на каменния килим, сложи си слушалките и змиите в миг се укротиха.

Клео се усмихна доволно на госпожа Джей:

— Вече свърших.

— Хубаво!

Клаудин вдигна ръка и момчетата се поздравиха.

— Ако всички вече са приключили, бих искала да преминем към нещо малко по-сериозно — госпожа Джей се изправи и дръпна нагоре ръкавите на черната блуза. — По време на събранието този петък научих, че тазгодишният септемврийски бал ще бъде тематичен.

Блу вдигна ципестата си ръка:

— Морско дъно ли ще се казва?

— За съжаление, не, Лагуна Блу — отвърна госпожа Джей. В светлината на предполагаемите чудовища, мислят, че ще е подходящо да го нарекат... — тя пое дълбоко дъх и издиша, — „Миш-маш с чудовища“.

Последва толкова бурна реакция, че Франки си представи как въртележката се отскубва от място и с въртене се понася надолу по улицата.

— Това е обидно!

— Абсолютно клише!

— Правихме такъв бал след пети клас и беше пълна скръб.

— А защо да не си направим „Миш-маш с нормита“?

— Всички ще се облечем еднакво и просто ще си стоим ей така.

— Да, но ако искаме да приличаме на нормита, трябва да си стоим по домовете!

— И да залостим вратите!

— И да си разказваме истории за страшните чудовища.

Франки започна да пуска искри, но не защото намираше идеята за обидна. Тъкмо обратното, изобщо не смяташе, че е обидна. А да мълчиш, когато може и да имаш право, бе по-лошо, отколкото да кажеш нещо и да сбъркаш. Ръката ѝ се стрелна нагоре.

— Извинете, може ли да кажа нещо?

Гласът ѝ бе твърде тих, за да надвие глъчката, но пръстите ѝ свършиха добра работа. Щом децата в стаята се успокоиха, искрите също спряха. Всички я гледаха с очакване. Франки не се страхуваше. Знаеше, че онова, което има да им каже, щеше да ги впечатли повече от зарята, която пръстите ѝ произведоха.

— Мисля, че темата „Миш-маш с чудовища“ е добра.

Жуженето се възобнови. Клео я ритна в крака, както направи в колата, но госпожа Джей плесна ръце и даде думата на Франки.

— Желанието на нормитата да се маскират като чудовища е комплимент за нас — подхвана тя. — Не е ли подражанието най-явната форма на ласкателство? — някои кимнаха одобрително. — Та на кого не му е втръснало да имитира техния стил?

Лала и Блу запляскаха, а подкрепата им зареди с енергия Франки така, както слънцето.

— Може би е дошло време за промяна и може би нормитата са готови за тази промяна. Може би имат нужда да им покажем, че няма защо да се боят от нас. И може би най-добрият начин да им го покажем, е като отидем на бала без костюми.

Жуженето отново започна да се надига като пуснати балони с хелий. Госпожа Джей вдигна ръка и попита:

— Какво точно предлагаш?

Франки дръпна конците на врата си.

— Ами, такава, казвам, че един маскен бал с костюми на чудовища означава, че няма нужда да се маскираме, а може да отидем така. И в разгара на бала ще покажем на нормитата, че не сме маскирани. Те ще разберат, че сме безобидни, а ние ще можем да заживеем открито и свободно.

Стаята притихна напълно.

— Най-сетне ще мога да си пусна косата — пошегува се Дюс.

— А аз най-сетне ще мога да сваля това нелепо сако — обади се Клод.

— А аз ще мога да се усмихвам, когато ме снимат — заяви Лала.

— Много важно — Клео се усмихна. — Така или иначе, няма да се снимаш във филм.

Лала оголи зъби. Клео завъртя очи, а после и двете се засмяха.

— Хайде да гласуваме — каза учителката. — Всички, които искат да се разкрият на септемврийския бал, да вдигнат ръце.

Само една ръка щръкна нагоре. Беше на Франки.

— Всички, които не искат да се разкриват?

Всички вдигнаха ръце. Госпожа Джей вдигна и двете.

— Наистина ли? — Франки седна, без да може да погледне другите в очите. Не че някой гледаше към нея. Срам и разочарование се бореха за превес в гърдите ѝ. Но победителят — пълната депресия — се появи от нищото и я завладя изцяло.

Защо всички се страхуваха? Как щяха да променят нещата, ако не използваха шанса? „Ще танцувам ли някога на плажа с Брет?“

— Въпросът е решен тогава — обяви госпожа Джей. Четирийсет и три срещу един...

— Два — каза момчешки глас.

Франки огледа стаята, но така и не видя единствения си поддръжник.

— Насам — Над главата на Франки се носеше блуждаеща лепенка с надпис: „Здравей, казвам се Били“. — Искан само да ти кажа, че имаш подкрепата ми.

— Наелектризиращо — Франки се опита да покаже ентузиазъм пред своя невидим боен другар.

— Какво ще правим занапред? — извика госпожа Джей.

— Ще се крием с гордо вдигната глава! — извикаха всички в един глас.

Всички без Франки.

[1] Горгони в древногръцката митология са три сестри — Стено, Евриала и Медуза. Те били крилати жени чудовища, които имали змии вместо коси. Погледът им превръщал всичко живо в камък. — Б.пр. ↑

[2] Филм на ужасите от 1954 година. — Б.пр. ↑

**ИЗГУБЕНАТА ГЛАВА, ЧИЙТО ЗЛОЩАСТЕН
НОМЕР НЯМА ДА СПОМЕНАВАМЕ**

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ИГРА НА ВИЕНИЦА

— Някой може ли да каже какво представляват автотрофните организми? — попита госпожа Джей учениците си и им показа една флаш карта.

Намазаната с грим ръка на Франки се стрелна във въздуха. Повечето от приятелите ѝ все още се прозяваха след среднощната РУП сбирка, но тя гореше цялата, в добрия смисъл на думата.

— Кажи, Франки — каза госпожа Джей.

— Автотрофните организми произвеждат енергия директно от слънцето.

— Много добре — тя вдигна нова карта. — А какво представлява анабиозата?

Франки отново вдигна ръка. Искаше ѝ се да бе избрала пощадящо сако, това бе твърде тясно и боцкаше. Добре че Лала ѝ зае кашмирения шал, което ѝ позволи да свали яката. Но сега пък трябваше цял час да стои с шал на врата. Какво щеше да последва? Нашийник за изтезания? Пластмасова яка за кучета? Сплъстената козина на Клаудин?

Госпожа Джей внимателно огледа четирите редици. Лешниковите и очи преценяваха индивидуално всеки ученик така, сякаш нощес нищо не се бе случило. Същото можеше да се каже и за Лала, Клео, Клаудин и Блу, които изглеждаха напълно равнодушни. Облечени в обичайните дрехи за училище, те драскаха в тетрадките си, оглеждаха ноктите си и гризяха кожичките около тях... Изглеждаха като всяко друго момиче в класа — отегчени и обикновени.

Единственият човек, който демонстрираше открито някаква РАД гордост, беше Брет. Седнал до нея, той дълбаеше на чина зомби по бикини. И това ако не бе знак! Денят на плажа приближаваше.

— Да, Франки? — в гласа на госпожа Джей се долови отегчение.

— Анабиозата е състояние на почти пълно прекратяване на жизнената дейност.

— Добре — тя взе нова карта. — А какво представляват биологичните организми?

— Това са киборги! — изтърси Брет. — Като Стив Остин в онзи стар сериал „Мъж за шест милиона долара“.

— *Кой?* — попита Бека с малко ревност.

— Просто е страхотен — наперено рече Брет. — За един час може да пробяга 100 километра, а очите му са като увеличителна леща и...

— Тези се наричат бионични — поправи го госпожа Джей. Всички се засмяха. — Аз питам за *биологични*.

Франки вдигна ръка, решена да покаже на Брет, че бе повече от едно красиво лице.

— Някой друг да каже, освен Франки? — въздъхна госпожа Джей.

Стаята се притаи.

— Биологичните организми са живи неща — обади се Франки, благодарна, че родителите ѝ бяха така запалени по биологията.

— Добре — госпожа Джей внимателно взе парче тебешир, като се старееше да не докосва прашния ръб на дъската, за да не оцапа тъмните си дрехи. — Както знаете, всичко в природата е или...

Франки отново вдигна ръка и попита:

— Немъртвите организми в състояние на анабиоза ли са?

Лала, Клео, Клаудин и Блу вдигнаха глави и се спогледаха с тревога.

Госпожа Джей свали очилата с черни рамки.

— *Моля?*

Франки не разбираше как някой, който сам очевидно изпитваше неувереност, би могъл да се опитва да разклати нейната. Първата стъпка към промяната (а също и към вниманието на Брет) бе да се запознаят хората с проблема.

— Ами зомбитата? Или пък вампирите и фантомите? Те какви са?

— Да — обади се Брет. — Зомбитата със сигурност са анабиотични.

Той се усмихна на Франки. Тя цялата разцъфна. Седнала от другата му страна, Бека ритна металния крак на стола. Госпожа Джей тръшна тебешира обратно на поставката.

— Достатъчно! Тук говорим за истинска наука, а не врели-некипели и митични...

Пииууу, пиииууууу, пиииииууууууу...

— На чиновете! — извика госпожа Джей и сама скочи на бюрото.

Никой не помръдна. Всички се споглеждаха и в очите им се четеше един въпрос: това някаква нова шега ли е? Как иначе да си обяснят виещата сирена, внезапната истерия на учителката по биология и тяхното собствено объркване?

Пииууу, пиииуууу, пиииииууууууу...

— Внимание! Това е тренировка за извънредни ситуации.

Този път всички последваха инструкциите.

— Добре, че съм с равни обувки днес — прошепна Клео, докато гледаше с възхита бронзовия блясък на седемсантиметровите си гладиаторски подметки.

Момичетата се засмяха. Все още не знаеха за какво бе тренировката.

Пииууу, пиииуууу, пиииииууууууу...

— Тишина! — скастри ги госпожа Джей.

— Кажете това на сирената! — излая Клаудин, ръцете ѝ покриваха ушите, а лицето ѝ бе разкривено от болка. — Оглушително е.

Пииууу, пиииуууу, пиииииууууууу...

— Може би имаш бионични уши — пошегува се Брет от чина.

— Или пък сетива на куче — добави Бека.

— Ти би трябвало по-добре да знаеш! — изсъска Клаудин. — С всички тези лунички, сигурно си наполовина далматинец.

Бека ахна, после погледна към Брет в очакване да ѝ се притече на помощ. Но той не можеше. Налагаше му се да се удържа да не се разсмее с цяло гърло.

Пииууу, пиииуууу, пиииииууууууу...

— Вдигнете столовете и ги размахайте във въздуха — изкомандва госпожа Джей и сама демонстрира от бюрото. С черна пола, сатенена блуза и искрящо червило като за щур купон, можеше да се снима в рекламата на нова модна линия — дресъори на лъвовете. — Вдигайте колкото се може повече шум.

Тя огледа класа — всеки бе на различен етап в подготовката за бой със столове. Дори и най-изпълнителните не можеха да се решат да закрепят.

— Каква е тази лудница? — запита Клео, отказвайки да вдигне тежкия стол, освен ако това не бе крайно необходимо.

Викове, резове, крясъци, писъци и топуркане се чуваха от празния коридор. Очевидно другите класове подхождаха с по-отворено съзнание към това тайнствено упражнение.

— Тренировка, не лудница — повтори учителката, без да спира да „бодее“ въздуха с краката на стола.

Пиииууу, пиииуууу, пиииииуууууу...

— И що за тренировка е това? — обади се няколко гласа едновременно.

— В случай на нападение на чудовища. Ясно?

— В случай на какво? — попита Лала със стиснати устни.

— В случай на нападение от чудовища — госпожа Джей свали стола. — Директорът, господин Уикс, смята, че е добре да сме подготвени, в случай че се появи някое и в нашето училище.

„Ама вие сериозно ли?“ Франки си помисли, че деловото отношение на учителката бе обезпокоително. „Тя наистина ли смята, че това е нормално?“

— АААААА! — Брет започна да размахва стола и да крещи като подивял воин.

Всички останали нормита направиха същото. Франки не можеше да ги вини — бяха наследили страховете на родителите си. Но от друга страна, както бяха научени да изпитват страх, защо да не можеха да се научат да не се страхуват?

Без да се поглеждат в очите, Лала, Клео, Блу и Клаудин вяло изпълниха абсурдното упражнение, точно както госпожа Джей.

Франки искаше и тя да може да направи същото — да захвърли всичко, в което вярваше, в името на спокойствието; да се подиграе с живота си, вместо да го възпее. Да се скрие с гордо вдигната глава...

Но не бе възможно. Дори мисълта за това пълнеше празнината на сърцето ѝ с тухли. Едно бе РАД да се опитват да се впишат сред нормитата, но да се правят на уплашени от самите себе си, бе съвсем друго. Страхът води след себе си още страх, както филмите на ужасите

вече веднъж бяха доказали. Нищо нямаше да се промени, преди да се изкорени страхът.

Пиииууу, пииииуууу, пиииииуууууу...

Франки пусна стола. Той се сгромоляса с вик на протест.

— Вдигни стола, Франки, хайде! — нареди госпожа Джей, сякаш не бе забелязала малкия ѝ бунт.

— Но мен не ме е страх — рече тя спокойно, без искри.

Брет спря да реве и погледна Франки с нов интерес. Черната му накълцана коса стърчеше на всички страни, но сините му очи не се отделяха от нея.

— *А трябва!* — заплашително изрече учителката.

— Супер! — прошепна Брет.

Франки се извърна към него:

— А?

Той посочи врата ѝ. Шепа искри се плъзнаха нагоре по гръбнака ѝ. Цялото това мушкане и порене на въздуха бе разхлабило шала на Лала. Болтовете ѝ стърчаха на показ!

— Харесва ми пиърсингът ти — прошепна той, после отвори уста и показа обещата на езика си.

— Яко! — засмя се Франки.

Най-сетне сирената спря воя си.

— *Моля, седнете по местата си* — чу се измъченият глас на директора по радиоуредбата. — *Бъдете спокойни — това беше, само тренировка. Просто искаме да сме готови в случай на нов инцидент.*

Франки погледна с досада. Ако само знаеха, че страховитото чудовище бе гений по биология!

— *Деца и чудовищни същества* — той се засмя... — *Училищният съвет на „Мърстон Хай“ реши да покаже на тези колосални създания, че не се страхуваме от тях.*

Всички нададоха одобрителни възгласи.

— *Затова тази година темата на Септемврийския бал е... МИШ-МАШ С ЧУДОВИЩА!* — той спря, за да даде възможност на децата да приветстват идеята.

— *За двойката с най-страховития костюм ще има и подарък — разходка с вечеря на парахода „Кралица Уиламет“, затова купете си билети, преди да са свършилиииии!* *Ихахуаааахахааа!* — той

завърши с най-зловещия, маниакален смях, на който бе способен. Чу се и звуков ефект на гръмотевица.

Франки подръпна шевовете си от неудобство.

— Аз ще съм Франкенщайн! — извика Брет.

— А аз ще съм красивата ти невеста — прошепна Бека. Взе ръката му и впи очи във Франки. Орловият ѝ поглед не бе пропуснал нищо от случилото се между двамата.

Франки изгаряше да им каже, че щяха да отидат на бала, маскирани като баба ѝ и дядо ѝ. А също така, че истинската булчинска рокля бе в нейния гараж; че в онази нощ Грами Франкенщайн танцувала боса, защото обувките щели да протрият шевовете ѝ, а дядо ѝ накарал всички мъже да свалят саката си и да постелят с тях пода, за да не изцапа тя краката си. Но, изглежда, тази история бе твърде, твърде страшна.

Свлечена на стола, Франки скръсти ръце върху боцкащото сако. Очите ѝ стрелкаха госпожа Джей с ядно възмущение. Според Франки, тя бе единствената жена, която можеше да ги спаси от този кошмар. Но госпожа Джей отбягваше да погледне Франки в очите и вместо това тършуваше из купчината листове на бюрото.

Зъррррррррр.

Часът най-сетне свърши.

— Франки, остани за малко, моля те — каза ѝ госпожа Джей, като все така продължаваше да се суети с книгата си.

Вместо да ѝ пожелаят успех, всички РАД набързо събраха учебниците си и побързаха да излязат от стаята, докато нормитата в класа се бавеха, обменяха идеи за костюмите и споделяха един с друг шепнешком с кого искаха да отидат на бала.

Щом стаята се опразни, Франки приближи бюрото. Госпожа Джей свали очилата и ги захвърли на дървеното бюро.

— Какво си мислиш, че правиш? Имаш ли понятие колко опасно е поведението ти?

Франки пусна искри.

Госпожа Джей въздъхна.

— Чуй ме — рече тя и сложи очилата. — Знам, че си нова тук. Разбирам разочарованието ти, както и желанието ти за промяна. Не си сама. Всичките ти приятели са изпитвали същото усещане. В това

число и аз. И всички сме опитвали да променим нещо, но накрая всеки от нас разбира, че е по-лесно и по-сигурно да се носи по течението.

— Но...

— Не вярваш, че ми се иска да отида при него — тя посочи високоговорителя, откъдето бе прозвучало съобщението на директора — и да му кажа, че глупавите му танци върху чиновете са напълно ненужни, нали? И че това е по-унизително от клипа на Том Круз в „Шоуто на Опра“ в YouTube?

— Но...

— Защото е точно така. Искам да кажа тези неща и още десетки други — тя стисна зъби. — Но не мога. Аз имам син, за когото трябва да се грижа. И като самотна майка трябва да поставя неговите нужди пред своите.

— Но ако кажеш всичко това, така ще му помогнеш — най-после каза Франки. — Така нещата могат да се променят и той да живее по-добре, отколкото сега.

— Така е. С промяната, за която ти говориш, той наистина ще живее по-добре — госпожа Джей подпря брадичка върху лакътя си. — Но не това е промяната, която ще получим. Ще трябва да напуснем Салем и да започнем всичко отначало някъде на друго място. Ако разкрием кои сме, това ще ни прати обратно в 30-те, Франки.

— Струва ми се, че тренировката вече направи това.

— Ни най-малко — отвърна учителката. — Тогова хората изгубиха всичко, някои дори изгубиха живота си.

Госпожа Джей нежно върза розовия шал около врата на Франки така, че той грижливо покри болтовете ѝ.

— Някой ден нещата ще се променят, но дотогава трябва да се спотайваш и да играеш според правилата, защото всички ние се нуждаем от теб — тя се усмихна сърдечно. — Можеш ли да го направиш?

Франки въздъхна.

— Моля те!

— Добре.

— Благодаря ти — госпожа Джей се усмихна. Зъбите ѝ блестяха от белота на фона на яркото червило.

Франки събра учебниците си мълчаливо и излезе.

Когато се сля с движението по коридора, наоколо ѝ всички въодушевено обсъждаха костюмите си на РАД. Франки не можа да не си помисли, че нейното поколение може би бе по-отворено от това на родителите ѝ. Вярно, че момичетата от „Маунт Худ Хай“ полудяха от страх, когато я видяха, но това бе разбираемо. Те никога преди не бяха виждали човек със зелена кожа. Реакцията им бе съвсем естествена.

Но ако отидат на страницата ѝ във Фейсбук? Ако прочетат профила ѝ, изгледат клиповете, на които танцува с глитератите на Лейди Гага, научат, че е влюбена в Брет, добавят към своите и нейните приятели? Дали щяха да реагират по-различно? Франки не спря да си задава тези въпроси отново и отново по пътя към следващия час и всеки път стигаше до един и същи отговор: тя бе започнала всичко това. Тя щеше да го доведе докрай.

Франки щеше да спази обещанието, което даде пред госпожа Джей, и да играе играта. Но щеше да я играе по собствените си правила.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЛЮБОВЕН УПЛАХ

Вечерта беше като препечена филийка с масълце. Светлината с цвят на окалян сняг се топеше и малко по малко, сякаш някой въртеше ключа на лампа, се оттегли от долчинката зад къщата на Джаксън с изящен реверанс. Гаснещата светлина мамеше окото и човек взимаше някое по-чепато дърво за грохнал старец. Дъждът бе спрял, но водата, както казваха местните, все още „капчеше“ от дърветата, щом вятърът я духнеше от листа. За зла беда нямаха дума за студа, който проникваше до костите. Според Брет, условията бяха идеални за снимането на неговия филм „Хроники на лова на чудовища“. Според Бека, той закъсняваше цели седем минути.

— Надявам се, че е добре — Бека бе седнала върху един паднал дънер, увита заедно с Хейли в едно от термоодеялата с алуминиево фолио, които Мелъди поиска назаем от Бо. Изработено от някакъв вид фолио, задържащо топлината и поръбено с вълна, одеялото бе предназначено да пази от студа алпинистите дори на най-високите върхове. Но с Джаксън, сгушен до нея, Мелъди си мислеше, че одеялото бе излишно.

В началото Мелъди бе опитала да отклони поканата да участва в онова, което тайничко наричаше „Проектът: Брет вещерът“, защото си имаше свои планове да учи с Джаксън. Макар той да не знаеше, те също си имаха филм, който трябваше да снимат. Казваше се „Луди години“ и бяха нужни двама, защото сцената с целувката бе от първостепенно значение.

Случи се така, че Джаксън бе до нея, когато Бека я покани, и той предложи поляната си за терен на филма. След като години наред никой не я бе поддържал, долчинката бе обрасла с трева и подивяла съвсем. Когато се стъмни, се чу вой на чакали или може би вълци. Бека се съгласи, че мястото е идеално и веднага прати съобщение на Брет.

— Мислиш ли, че е отишъл някъде с новото момиче? — Бека дръпна така здраво одеялото, че двете с Хейли заприличаха на ролце

суши, увито в станиол.

— Кое момиче? — Мелъди долови тропическия аромат на парфюма ѝ. Той се вмъкна под одеялото, смеси се с дъха на пастели, останал по ръцете на Джаксън, и заедно двата аромата донесоха уханието на първата любов.

— Франки Щайн — отвърна Хейли.

— Сещаш ли се, онази с многото грим? — додаде Бека.

— Защо пък Брет ще излиза точно с нея? — попита Джаксън, изпълнен с очарователно желание да участва в язвителния им разговор.

— Де да знам — Бека дръпна една фиба от къдриците си и после я бутна обратно. — Трябваше да я видиш как флиртува с него днес по биология. Учудвам се, че майка ти не го е споменала.

Джаксън се изсмя:

— Напоследък мама не отваря много дума за нищо друго, освен колко е „разтревожена“ от нещо, за което е твърде „разтревожена“ да говори.

Всеки път щом кажеше „разтревожена“, Джаксън изваждаше ръцете си изпод одеялото и правеше кавички с пръсти във въздуха.

— Не прави така — разкиска се Мелъди и го уви наново. — Пусна всичкото топло навън.

— Опа, извинявай — той се гушна отново под одеялото и се усмихна по-широко, отколкото друго момче би се усмихнало на негово място. Няколко непослушни кичура се бяха измъкнали от рошавата ѝ опашка, а потта от последния час по физическо все още не бе засъхнала по нея, но въпреки това Мелъди се чувстваше красива по един особен начин, в който нямаше никакво място за симетрия.

— Чудно ми е дали пък не е заради тренировката при опасност от чудовища — тя се засмя. — Просто не е за вярване. Какво беше всичко това днес?

— Беше малко странно наистина, но пък — Бека сви рамене, — ако ще ни опази, аз съм „за“.

— Да ни опази от какво? — запита Мелъди, без да може да повярва, че примитивният танц със столовете би могъл да ги защити от нещо друго, освен от някой пръдльо. — Дори и да съществуват, тези чудовища никога никого не са наранили, нали? Откъде знаеш, може съвсем да не са лоши?

— Защо взимаш *тяхната* страна? — Бека отпусна здравата хватка, в която бе стиснала одеялото, и се наведе към Мелъди.

Искаше да ѝ отвърне, че добре знаеше какво е да съдят за теб по външния ти вид: „Взимам страната на чудовищата, защото това е и моята страна, Бека.“ Но вместо това измънка с безразличие: — Знаем ли, да кажа и аз нещо.

В отговор на лицето на Бека изгря широка усмивка и така рязко скочи на крака, че Хейли почти се изтърколи на мокрите листа.

— Извинявай — рече разсеяно и почти остави приятелката си отвита. — Успя все пак да дойдеш! — извика тя към Брет, който държеше фенер в ръка.

— Естествено, че успях — отвърна Брет, докато шумно пристъпваше към нея, а туристическите му обувки с гигантски грайфери кършеха сухите листа под тях с чудовищна сила. Нахлупил черна филцова шапка и с пуловер на червени и кафяви райета, той или отдаваше почит на Фреди Крюгер^[1], или бе самият Фреди Крюгер. Малко зад него, с две камери и звукозаписна апаратура под мишница, пристъпяше Хит — хорър дружката на Брет.

— Ей, Хит, здрасти — Хейли помахаше с ръка така, както повечето хора бършеха прозорци.

— Ей, Хей, здрасти и на теб — дори червените иглички на главата му се засмяха на римата с името на Хейли. Той остави камерите до краката ѝ.

Със златен клин под роклята с презрамки от тюл и сатен, Хейли явно се бе издокарала за случая, след като предпочете да зъзне на студа, отколкото да сложи пухенката с цвят на съомга. Но Хит явно заникъде не се бе издокарал, съдейки по провисналите дънки и огромното черно яке с качулка.

— Готино място, братле — Брет чукна юмрук с Джаксън. — Човек, ако това място беше мое, щях да спя всяка нощ тук.

— Нямах ли да те е страх? — Бека притича до него и го загърна с одеялото.

— Е, нали точно това е целта, бейби. Пристрастен съм към миризмата на собствените ми *страхормони* — и той я целуна, все едно там нямаше друг, освен тях двамата.

Хейли и Хит внезапно се засуетиха около камерите. Мелъди се почувства неудобно — да гледа пред себе си как двамата се целуват,

когато тя самата бе увита в одеяло с момчето, което искаше да я целува: това я караше да се чувства открита, изложена на показ, оголена; сякаш мислите ѝ се нижеха направо пред очите му.

Накрая Брет опита да се отскубне, но без съгласието на устните на Бека и в резултат на настъпилото объркване се чу звук. Сякаш някой отхапва сочна праскова така старателно, че да не изпусне нито капчица. Всички се сгърчиха от неудобство.

— Хора — рече Брет, докато оглеждаше мястото, — скоро съвсем ще се стъмни. Хит, Джаксън, идвате с мен. Трябват ни клони, за да направя триножник. Искам голямата камера да е здраво застопорена за сцената с разчленяването.

Хит взе апаратурата.

— Дадено, идвам — Джаксън се измъкна от одеялото и последва двете момчета в гъстата гора.

Хейли изтича да облече якето си, закопча се, а после седна при другите на дънера.

— Джаксън е по-печен, отколкото си мислех — прошепна Бека.

— Да, не е лош — рече Мелъди с престорено безразличие.

— Значи вярваш на историята му със загубата на паметта, така ли? — притисна я Бека. — Не мислиш, че е разбирал какво прави с Клео, а?

Хейли извади телефона от джоба си и започна да пише.

— Не всички хора са толкова ревниви като теб — отвърна рязко Мелъди, но не защото мислеше, че Бека не бе права, а именно защото се страхуваше, че може и да се окаже права. — Вярвам му.

— Добре — Бека се изправи, разлюлявайки ресните на велуреното си яке. Тя надзърна през дърветата и долепи ръка до ухото.

— Защо се ослушваш така? — сърцето на Мелъди щеше да изхвъркне. — Какво има? Чуваш ли нещо?

— Не — Бека въздъхна и се върна бързичко при тях. — Добре, ето каква е работата — приведи се към двете момичета и рече шепнешком: — Брет няма да събира пръчки за триножник. Искан да ви уплаши.

Пръстите на Хейли танцуваха по клавиатурата на телефона.

— Спри! — нареди Бека на Хейли. — Работата е сериозна.

Хейли вдигна глава и побутна очилата си нагоре.

— Защо ще иска да ни уплаши? — попита Мелъди.

— Иска автентични реакции за филма си. Но вие не се плашете, само се правете на уплашени.

Мразовитият нощен въздух рисуваше думите им с облачета от пара, които приличаха на балоните с думи от комиксите.

— А защо ни го казваш тогава? — Мелъди бе истински обърквана.

Бека погледна към Хейли, отстъпвайки ѝ правото тя да отговори.

— Приятелите винаги са на първо място.

— Дори преди Брет? — попита Мелъди.

— Винаги — отвърна Бека, а живото ѝ луничаво лице бе напълно сериозно.

— Виж ти! — рече Мелъди изненадано. Значи наистина бяха приятелки. След като го чу, сега можеше и да го почувства, а това бе същото като да се топнеш в топла вана.

Изведнъж в далечината изпраця съчка.

Бека смигна на дружките си, а те скриха смеха в шепите си.

Чуха се още стъпки да газят сухите листа. Последва тишина.

— Благодаря ти — каза Мелъди без глас. Без предупреждението вече сигурно щеше да се е подмокрила от страх.

— За нищо — отвърна Бека и пак ѝ смигна, а сетне влезе в роля. — Чувате ли нещо? — попита тя малко по-силно, отколкото бе редно.

— Да — изхлипа Хейли.

— Спокойно, това е вятърът, няма нищо, сигурна съм — добави Мелъди.

Нова съчка изпука.

— О, божичко! Чувам го! — изръси Мелъди, като се стараше да не се разсмее.

Последва звук, който много напомняше Дарт Вейдър върху пътечката за бягане във фитнеса.

— Момичета, ще полудея! — изпищя Хейли.

— Брет! — извика Бека.

— Джаксън! — изкрещя Мелъди.

Тишина. И изведнъж...

— *Аааааааааааааааа!* — Брет изскочи от храстите с хокейна маска на лицето, тениска с петна от кръв и, размятайки пластмасово мачете, се спусна към момичетата. Зад него с дигитална камера в ръка, за да снима сцената, се показа и Хит.

— *Аааааааааааааааааааааааа!* — извикаха ужасено момичетата и потърсиха закрила в обятията си.

Брет закръжи около тях, размахвайки мачетето:

— Ала-баланица, турска паница, какво ще режем днес, краче или главица?

— Помощ! — изрева Хейли така, че човек не знаеше какво да мисли: дали притежаваше завидни актьорски умения, или просто не бе разбрала предупреждението на Бека.

— Помощ! Някой да ни помогне! — извика Мелъди панически, но само заради Хейли.

— Брет! — извика Бека отново.

— Ииииии *хряс!* — изрева Брет и свали маската. — Така, заснехме го.

— Ама това ти ли си бил?! — извика Мелъди, засрамена от лошото актьорство.

— Мислех, че камерата ще ме издаде, но вие, бързи такива, явно много се уплашихте и изобщо не я забелязахте — той чукна с юмруци юмруците на Хит и дръпна Бека, за да я прегърне.

— Глупчо! — Хейли закачливо бутна Хит.

— Ревла — бутна я и той, а после заключи главата ѝ в хватка с една ръка и започна да я почуква с кокалчетата на другата.

Хейли се закикоти и го заудря по краката, като го умоляваше да спре, само дето най-вероятно никак не ѝ се искаше той да спира.

— Ей, къде остана Джаксън? — попита Мелъди.

— О, каза, че не се чувства много добре — рече Брет нехайно.

— И къде отиде?

— Мисля, че е някъде зад къщата — отвърна Брет и се приближи към Бека за още една хапка от сочната праскова.

— Сега се връщам — каза Мелъди, без да се обръща определено към някого. Тя хукна да дири Джаксън, увита в термоодеялото, като наум му обещаваха истинска целувка.

— Джаксън? — извика тя сред гъстите шубраци. — Джак-сън!

Ами ако пак бе получил амнезия? Ами ако пак е получил амнезия и е паднал някъде? Ами ако пак е получил амнезия и е паднал право в ръцете на Клео? Мелъди размахваше ръце срещу стърчащите клони и остриите листа и се опитваше да не мисли, че бе сама в клисурата, където можеше да има и...

— Мелъди? — чу го да шепне. Дали не беше вятърът?

— Джаксън?

Слаба лилава светлина потрепна между клоните на дървото над нея.

— Тук горе — рече той тихо, преди да скочи.

— Добре ли си? — попита Мелъди, загърната в термоодеялото като Зоро в наметалото си. Опита се да види очите му зад очилата, но бе твърде тъмно. — Да не си получил амнезия или нещо такова?

— Не — той поклати главата си с очарованието на малко момченце. — Но пък е приятно да знам, че ти пука — Джаксън се облегна на дървото и скръсти ръце над закопчаната с цип плетена жилетка.

— Разбира се, че ми пука — тя пристъпи към него. — Е, защо не се върна с другите?

Той сви рамене, сякаш отговорът бе очевиден.

— Не исках да те плаша, затова.

Мелъди потъна по-навътре в топлината, която идваше от тялото му, и въпреки че не каза нищо, знаеше, че той също потъва. Чувстваше се в безопасност в присъствието на Джаксън, все едно бе у дома си. Ако само можеше да вземе този миг и вълнението, което той будеше у нея, и да ги скрие от останалия свят, така че винаги да останат същите, непроменени!

Като пристъпи още малко, Мелъди вдигна одеялото и скри под него себе си и Джаксън. И там, обгърнати от тъмнината и топлината на телата си, шума на листата и далечния вой на чакалите, парфюма с тропическо ухание и ръцете, напоени с аромата на постели, те допряха устни и дълго, дълго, дълго не се разделиха.

[1] Персонаж от кинопоредицата „Кошмари на улица «Елм».“ — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЦЕЛУВКАТА НА СМЪРТТА

Дълго... дълго... дълго устните им останаха слети.

Потта като глазура върху понички лъщеше по страните им, солеше върху устните им като претцел. Ако не беше липсата на кислород и стеснените бронхи на Мелъди, тя можеше да остане в пашкула с Джаксън, докато завърши училище. Но ѝ ставаше все по-трудно да диша, а инхалаторът не бе у нея.

— Въздух! — задъхана рече тя и отметна одеялото със смях при разчорления вид и на двамата. — Къде са ти... очилата? — каза на пресекулки.

По лицето му се стичаше пот, а очите му жадно я търсеха. Той се наведе да я целуне.

— Чакай — Мелъди се засмя и притисна ръка върху развълнуваната му гръд. — Остави ме да си поема дъх.

— Ето — той се наведе по-близо. — Вземи моя! — гласът му бе някак по-нисък, овладян.

— Какво? — Мелъди се разкикоти. — Откъде я взе тази реплика? Звучиш като Чък.

— Кой е Чък? — той отстъпи, обиден.

— От „Клюкарката“.

— О — той отхвърли сравнението пренебрежително с ръка и се взря в лицето ѝ. — Всъщност, ти коя си?

— Какво? — тя се засмя, но нещо в изражението на лицето му ѝ каза, че не се шегува.

— Питам те сериозно. В един клас ли сме?

— Джаксън! — извика тя, макар да се задушаваше. — Какво ти става?

— И кой е Джаксън? — чертите му се изкривиха и той замлъкна. После лицето му се отпусна в дяволита усмивка. — О, разбирам. Играеш роля.

— Джаксън, спри, моля те — Мелъди отстъпи крачка назад. — Плашиш ме.

— Добре, извинявай — той нежно я придърпа към себе си.

Изпълнена с желание да му повярва, Мелъди най-сетне успя да поеме дълбоко въздух. Миришеше някак различно, на витамини. Или може би това бе зловонието на действителността, когато любовта вече си е отишла.

— Добре, ако аз съм Джаксън, ти коя си?

— Моля? — тя го блъсна от себе си. — Достатъчно!

— Чакай — той отстъпи назад. — Нищо не разбирам. Отказваш ли се, или участваш в играта? Защото аз съм готов да пробвам всичко. Но искам да знам.

Стомахът на Мелъди се сви. Дали това не бе поредната шега на Брет? Дали Джаксън не участваше в екипа му? Дали Бека не бе устроила всичко това, за да я примами в клопката и да могат да заснемат истинска романтична сцена? Тя бързо претърси храстите с очи за скрита камера.

— Малко музика ще помогне — каза Джаксън. — Хайде, да се връщаме у вас — той предложи ръката си. Петната от пастели бяха изчезнали.

— Не, благодаря — подсмръкна Мелъди, после сграбчи от земята термоодеялото и потърси в прегръдката му утеха.

— Значи така, а? — той отдръпна ръка и прокара пръсти през потната си коса. — Добре. И без това си падам по друго момиче, а тя е истинска бомба! Бомбичка!

Мелъди отвори уста, но не можа да каже нищо. Бе изгубила даже гласа си.

— Чао — едва успя да изрече и забърза към къщи, докато тялото ѝ трепереше в отчаян опит да сдържи урагана от сълзи, който се надигаше в очите ѝ. Пребори се с вълнението, за да не даде на Джаксън и малкото, което бе останало у нея. Докато пресичаше Радклиф Уей, първите сълзи се търкулнаха по лицето ѝ. Затишие пред буря. Все пак успя да прати съобщение на Бека, преди светът съвсем да бе изгубил формите си зад стената от сълзи.

Мелъди: Ако Брет иска да намери истински чудовища, нека почне да се среща с момчета. :(

Натисна бутона за изпращане.
И тогава бентът се срути.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

БОЙКОТ

— Франки, подай, моля те, аспержите на гостите — помоли Вивека с престорен британски акцент, едва загатнат, като на Мадона, което никак не изненада Франки. Всичко по време на вечерята, която родителите ѝ организираха, бе предварително обмислено, дори спокойните усмивки на лицата им. Но истината за спокойствието бе друга. Навярно, ако имаха кон, Вивека щеше да го яхне отзарана и да препуска из къщата с викове: „Нормитата пристигат! Нормитата пристигат!“. Но кон нямаха и вместо това, тя три пъти най-щателно провери грима на всеки един от тях, уви около яките на пуловерите им шалове и старателно затвори вратата на козметичния салон.

— Тази вечер е изключително важна за семейството ни — предупреди тя Франки преди вечерята, докато двете редяха приборите за петима на масата, на която обикновено вечеряха трима. — Новият декан може да отпусне значителна сума пари на баща ти за научноизследователска дейност, затова трябва да направим добро впечатление.

Първо госпожа Джей, а сега и майка ѝ: на Франки ѝ дойде до гуша да ѝ казват как да се държи в присъствието на нормита.

— Да сложа ли чинии и за глитератите? — попита тя, без да може да сдържи гнева си.

С рязък звън Вивека сложи последната чиния на масата.

— Моля?

— Ако татко получи парите, това ще се отрази предимно върху тях, нали? — Франки сгъна една салфетка от сив плат и я постави на масата. — Нали върху тях ще прави експериментите си?

— Всъщност парите от господин Матис ще отидат за изследвания, които ще помогнат на ранените ветерани и хората, които чакат за трансплантация в болниците.

— Искаш да кажеш *нормитата* в болниците, нали така? — притисна я Франки.

— Всички — подчерта Вивека и сведе виолетовите си очи. — Рано или късно.

Чу се таймерът от кухнята.

Вивека се втурна да извади печеното от фурната.

— Така, най-сетне! — с въздишка отмести косата си настрана и огледа цвъртящото телешко. — Чудесно! Стана от третия път.

— Знаеш ли — Вивека се върна в трапезарията с две кристални чаши и по-ведра походка, — ако всичко върви по план, някой ден баща ти няма да има нужда от конци, за да съшива телата на хората. Изкуствените крайници ще се прикрепят към биологичната тъкан на пациентите и сами ще се регенерират.

— Защо? Защото конците са грозни, така ли? — очите на Франки се наляха.

— Не, Франки, не това искам да кажа — Вивека приближи дъщеря си.

— Да, но точно това каза! — Франки изтича в стаята си и затръшна вратата. Неочакваният повей катурна плаката на Джъстин Бийбър от скелета — поредното норми, което не можеше да понесе гледката.

* * *

— Франки, аспержите, моля — повтори Вивека, която бе седнала на челно място, но този път малко по-силно.

— О, да, извинявайте — Франки се наведе да вземе бялата керамична чиния и я подаде на госпожа Матис, но закръглената дама, с прическа ала Хилъри Клинтън и цвета на косата на Бил Клинтън, бе така погълната от теорията на Виктор за електромагнитната енергия и как тя би могла да дава живот на неживите предмети, че дори не забеляза.

Госпожа Матис се засмя сподавено:

— Чу ли това, Чарлс? — тя се плесна по гърдите, целите в петна от слънцето. — Може би все пак ще можеш да се ожениш за телевизора с плосък екран.

— Затова го обичаме този смахнат учен — деканът протегна ръка зад съпругата си и стисна рамото на Виктор. — Някой ден Виктор ще

създаде нещо, което завинаги ще промени живота ни.

Ех, ако можеше Виктор да събере целия си електромагнитен кураж и да каже на Матис, че това „нещо“ вече е създадено и в този момент подаваше чинията с аспержи на жена му!

— Той вече го е създал — обяви Франки с чиния в ръка.

— Така ли? — Деканът се отпусна назад в алуминиевия стол и потърка страните на сивата си брада. — И какво ще да е това нещо?

— Мен! — Франки засия с цялото очарование на съвременна Шърли Темпъл^[1].

Деканът и жена му се разсмяха с глас. Виктор и Вивека дори не се усмихнаха.

— Някой иска ли аспержи?

— Не, Вив, благодаря — госпожа Матис махна с ръка.

— Кора не понася зеленчуци — поясни деканът.

— Е, хайде, Чарлс — тя се извърна към него, — знаеш, че не е вярно. Не обичам само зелените. Има нещо в цвета, което секва апетита. Не съм ли права?

Франки пусна искри.

Виктор се прокашля.

— Някой иска ли грис? — попита Вивека.

— *Какво* е това? — почуди се госпожа Матис.

На Франки не ѝ се вярваше, че закръгленичката госпожа Матис, която очевидно обичаше да си похапва, не знае що е то *грис*. Тогава забеляза, че пръстът с рубинения пръстен на госпожа Матис сочи към външната врата, където кадифена ръкавица тъкмо пъхваше в процепа за писма лист хартия.

— Какво, дявол го взел...? — Виктор скочи и отвори вратата със замах.

Двете момичета се разпищяха.

Блу и Лала.

— Ехо! — Франки скочи, нетърпелива да се спаси от вечерята. Имаше нещо в белия цвят, което секваше нейния апетит.

— Момичета, какво става? — попита Виктор и се наведе да вдигне листа.

Те се спогледаха притеснено.

— Ами, такова... само искахме да пуснем нещо за Франки — обясни Блу, чиито руси къдрици бяха вързани на плитки.

Франки грабна листа от ръцете на баща си.

— Петиция?

— Ще бойкотираме Септемврийския бал, ако не сменят темата „Миш-маш с чудовища“ — обясни Лала, зъзнейки в розовия си като дъвка кашмирен пуловер с широка яка. — Но не се тревожете — прошепна тя на Виктор, — причините, които изтъкваме, са, че темата е твърде страшна, а не обидна — без изобщо да се интересува, че нарушава всички правила да не споменава РАД дори когато говори с друг РАД.

— Аз не искам да бойкотирам бала — настоя Франки, мислейки си за Брет и круиза, който можеха да спечелят. — Искам да отида. Затова вместо да бойкотирам, ще си резервирам едно момче за бала — рече тя и затанцува.

— Ами темата? — попита Блу, без да обръща внимание на антибойкотния танц на Франки. — Не те ли разгневява като подивял глиган?

Поривът на вятъра повя сред листата и разните треви, които растяха в покрайнините на града.

— Искате ли да влезете? — покани ги Франки.

— Ммм, идеята не е добра — Виктор стисна дръжката на вратата. — Имаме гости.

— Ще отидем в мойта стая — предложи Франки.

— Друг път — Виктор погледна сурово в отговор. — Довиждане, момичета.

Той тръшна вратата под носа им, без дори да им даде възможност да кажат „довиждане“.

— *Какво правиш?* — Франки свали шала, защото я задушаваше.

— Виктор — изви глас Вивека от трапезарията. — Как се казваше смахнатият ти съквартирант в колежа? Онзи, дето сам си оперирал апендикса.

— Томи Ласман — отвърна Виктор, като строгото изражение не слизаше от лицето му.

— А, да, така беше — засмя се Вивека и продължи да разказва историята.

— *Защо ни поставяш на такива изпитания напоследък?* — прошепна Виктор.

— Не ви поставям на изпитания — за пръв път тази вечер Франки усети как тонът ѝ се смекчава. — Просто съм ядосана.

— Разбираме те, но не е това начинът да дадеш израз на гнева си.

— Какъв е тогава? — Франки се подпря на студената циментова стена и скръсти ръце. — Да се подпиша на петиция в подкрепа на грешната кауза? Да се преструвам, че правиш опит да създадеш нещо, което вече си създал, и се опитваш да получиш пари за изследвания в името на нормитата, докато твоите собствени хора...

— Стига! — Виктор плесна с ръце.

Франки подскочи от гръмовния звук.

— Нова буря ли се задава? — попита госпожа Матис. — Този дъжд е неумолим.

При друг случай, Франки и татко ѝ щяха добре да се посмеят на недоразумението, но и двамата знаеха, че ситуацията бе доста сериозна.

— Съвсем спокойно можеш да се подпишеш под петицията, защото няма да идеш на танците.

— *Защо?* — Франки тропна с ботуш по безупречно белия под. — Какво общо имат танците с...

— Трябва да се научиш да бъдеш дискретна. Дотогава не мога да ти имам доверие.

— Ще бъда дискретна, обещавам — рече Франки искрено. — Повярвай ми.

— Съжалявам, Франки, твърде късно е.

„Наистина ли така ще постъпиш?“

— Защо изобщо си ми дал живот, след като не ме оставяш да го живея? — извика тя.

— Стига вече! — измърмори той.

— Не, кажи, питам те сериозно — настойчиво произнесе Франки, измъчена от мълчанието, което ѝ налагаха. — Защо не си направил от мен норми?

Виктор въздъхна:

— Защото ние не сме нормита, затова. Различни сме. И аз се гордея с това. Ти също трябва да се гордееш.

— Да се *гордея*? — Франки изплю думата все едно бе накисната в лакочистител. — Как мога да се гордея коя съм, когато всички ми повтарят да се крия.

— Повтаряме ти това, за да не се излагаш на риск, но ти пак можеш да се гордееш коя си — обясни той, сякаш наистина всичко бе така просто. — Гордостта се ражда вътре в теб и остава в теб, независимо от всички хорски думи.

„Какво?“

Франки скръсти ръце и погледна встрани.

— Аз създадох ума и тялото ти. Силата и увереността трябва да дойдат отвътре — повтори Виктор, сякаш почувствал объркването й.

— И как да ги намеря? — попита Франки.

— Бяха у теб онази сутрин, когато отидохме в „Маунт Худ Хай“ — припомни й той. — Преди да позволиш на мажоретките да ти ги отнемат.

— Как да си ги върна? — попита Франки.

— Може да отнеме известно време — отвърна той, докато присвитите му очи надзъртаха над рамото й към гостите. — Но щом ги откриеш, дръж се за тях с цялата си сила и не позволявай на никого да ти ги отнеме, без значение колко трудно ще ти бъде. Разбра ли ме?

Франки кимна, макар да не разбра всичко.

— Добре — Виктор смигна.

Сложният урок в миг трансформира гнева й в нещо, което Франки изпитваше за пръв път. Можеше да се сравни с целувки — леко чувство на самота във вътрешността, покрито отгоре с твърда коричка несправедливост. Но на вкус тези целувки съвсем не бяха сладки.

Виктор се върна в трапезарията, небрежно размахвайки ръце, докато вървеше.

— Готови ли сме за десерта?

Франки се втурна към стаята си, без да дава пукната пара дали някой ще я види и какво биха си помислили за нея. Изобщо не даваше пукната пара за нищо. Щом стисна дръжката на вратата, се разхлипа, облегна гръб на стената, спусна се по нея и седна на студения под с глава, заровена в ръцете. Мислите й се насочиха към единствения човек на света, който можеше да види красота в чудовищата.

Балът бе големият й шанс да бъде в компанията на Брет и да му помогне да опознае истинската Франки.

Кое то ще се случи веднага след като му даде един тампон за сваляне на грим...

— Хайде — ще го подкани тя, когато се съберат в подножието на стълбите. Бумтенето от музиката, лееща се от салона, ще достига до тях през празния коридор, в опит да ги подмами обратно на дансинга, но те ще устоят, избирайки акапелния ритъм на своите сърца.

— Изтрий лицето ми — ще му каже тя.

Той ще прокара пръстите си с черен лак по грубата повърхност на тампона и ще реши, че е твърде грапав за нежната ѝ кожа, но тя ще продължи да настоява и той най-сетне ще отстъпи.

Нежният му допир ще докара сълзи в очите ѝ.

Откритието, че тя има зелена кожа, ще докара сълзи в очите му.

— Защо не ми каза досега? — ще попита той, а тя свенливо ще сведе очи.

— Ти луд ли си?

— Да.

Още сълзи. След като ги отрие, той ще вдигне брадичката ѝ с пръст и ще прошепне:

— Луд съм по теб.

Ще последва страстна целувка, която ще промени живота им. Тогава ще влязат в салона за още един танц и ще си тръгнат с наградата за двойка с най-добър костюм. На парахода любовта им ще разцъфне и скоро след това той ще носи тениска с лика ѝ. Естествената ѝ красота ще привлече милиони — дори госпожа Матис. До Коледа на пазара ще е излязла марка с името „Франки“... Производителите на играчки ще пуснат кукли Франки... Бонбоните M& Ms ще бъдат само зелени на цвят...

Франки най-сетне се отърси от мечтите и обещанията за по-добро бъдеще, защото те не ѝ стигаха. Може би баща ѝ с право не ѝ се доверяваше. Може би вече не бе малката принцеса на татко, защото принцесата на татко би направила онова, което се иска от нея; тя би пропуснала бала и би се постарала да бъде по-дискретна.

Франки обаче не виждаше смисъл в това.

[1] Американска актриса, танцьорка и певица, известна най-вече с легендарния си статут на талантливото дете от 30-те години на ХХ век. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТВЪРДЕ ГОРЕЩО

Хейли следваше Бека по пътечката покрай костюмите в „Замъкът“ като покорна кума булката. Зад Хейли, в ролята на завистливата шаферка, вървеше Мелъди.

— Какво ще кажеш за тази? — Хейли вдигна една лъскава булчинска рокля от закачалката.

— Много е крецияща — тросна се Бека.

Хейли вдигна друга.

— Много е дантелена.

— Ами тази?

— Много е натруфена.

— Тази?

— Много е бяла.

— Може би трябва да отидеш като булката годзила — възнегодува Мелъди.

— А може би ти трябва да идеш като Неси — отвърна Бека на удара и двете се разсмяха на шантавия отговор. После Бека се върна обратно към роклите.

— Искам нещо страховито, секси и готино.

— Тази? — предложи Хейли.

— Много е старомодна.

— Тази?

— Много е карнавална.

— Бека, та ние сме в магазин за карнавални костюми — посочи Мелъди.

— Съвсем вярно — Бека започна да си играе със златната буквичка Б, която висеше на врата ѝ. — Може би и ти трябва да помислиш какво ще облечеш. Миш-машът е другият петък. Днес със събота — имаш по-малко от седмица да...

— Стига — Мелъди погледна уморено. — Казах ти вече. Няма да ходя.

— И защо? Защото с Джаксън сте се скарали за някоя глупост снощи?

Хейли вдигна последната булчинска рокля.

— Много е сладка.

— Не беше за глупост — отвърна рязко Мелъди и съжали, че изобщо бе го споменала. Как можеше да обясни нещо, което сама не разбираше? Поведението на Джаксън остави у нея чувство на непоносима болка, а не история, която да разказва.

— Добре де, иди с някой друг — посъветва я Хейли, докато с пръсти опипваше дантеления воал от тюл.

— Кълна се, че току-що видях пламъци. Питам се дали в склада нямат по-добро качество — изрече Бека. — Хъм — тя вдигна глава към огромните паяци, провесени от тавана, и потупа брадичка. — Хейл, може ли да попиташ...

— Отивам веднага — Хейли се запъти да издири управителя. Тъничкото ѝ дупе се въртеше с експедитивността на навита играчка.

— Е, имаш ли някакви идеи за костюм? — попита Бека, като се стараяше да помогне с подкрепата си.

— Ами, какво ще кажеш за невидимка? — Мелъди прокара ръка по кутиите с грим за Хелюин. Сред цветовете имаше имена като прилепово черно, кървавочервено, таласъмскозелено и призрачнобяло, и всички стояха в пластмасовите си кутии и чакаха. Мелъди се наведе да ги помирише, но те никак не миришеха на пастелите на Джаксън. Ароматът им бе по-сладникав и не така наситен, но въпреки това очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Чук, чук — обади се Бека, докато проверяваше цената на черните жартиери.

— Кой е? — Мелъди подсмръкна.

— Буу.

— Буу кой?

— След като цяла сутрин не правиш друго, освен да подсмърчаш, защо не се маскираш като призрак в депресия?

Мелъди се засмя и подсмръкна едновременно:

— Не е смешно.

— Тогава защо се *сmee-еш* — напевно попита Бека.

— Не се *сме-ея* — изпя в отговор Мелъди.

— Добре тогава — Бека се отдръпна от редицата с булчински рокли, по трийсет и четири долара всяка, скръсти ръце върху дънковото яке и каза: — Ако ти не ходиш и аз няма да ходя.

— Да бе, да! — Мелъди закачливо плесна Бека по ръката. — И ще пропуснеш възможността да бъдеш булката на Брет?

— Приятелите са на първо място — в зелените ѝ очи, които не трепваха, се четеше увереност.

— Не мога да ти позволя да я пропуснеш.

— Тогава май и ти идваш — луничавото лице на Бека сияеше победоносно.

Хейли се върна, а забързаната ѝ походка цяла издаваше целеустременост.

— Говорих с Гавин, помощник-управителя, и той каза, че няма да получават рокли на булката на Франкенщайн до средата на октомври. Но ми даде — тя погледна визитната картичка в ръката си — телефона на Дан Муни, който е главният управител и ще е тук в понеделник. Тъй че може да попитаме и него.

Предаността на Хейли към Бека погъделичка Мелъди отвътре. Те не бяха обикновените десетокласнички. Бяха верни една на друга. И именно поради тази причина Мелъди се бе привързала силно към тях.

— Не, остави — въздъхна Бека, предавайки се пред избора от рокли по закачалките. — Ще компенсирам с неотразима прическа.

— В такъв случай препоръчвам лъскавата — с тези думи Хейли извади роклята. — Елегантна и семпла, мисля, че добре ще подхожда на роклята ми на цвете таласъм. Тя също е лъскава. Така ще се получи добре.

— Отлично! — Бека праметна роклята през ръка. — Така, остана само... — заоглежда се наоколо. — Ей, вижте кой е тук!

— Здравейте — Мелъди чу познат глас зад себе си.

Обърна се. Беше Дюс. Въпреки слабата светлина, не бе свалил черните очила Ray Ban, а на главата носеше шапка с козирка Ed Hardy. Щом го зърна, Мелъди усети как устните ѝ зажадняха за гланц, а това бе техният начин да ѝ подсказват, че ще пасуват. Мелъди ги стисна здраво, за да ги увери, че тя също ще пасува.

— Здравсти — той се усмихна неуверено. Огромни слушалки скриваха ушите му и той дори не понечи да ги свали.

— Какво те води насам? — поинтересува се Бека като любопитна свекърва.

Хейли вече чаткаше по клавиатурата.

— Ами, трябва да си купя костюм — той вдигна металната кошница и, като си помисли, че може би не е забелязала шапката вътре, добави: — Ще се маскирам като Лудия шапкар.

— Ами Клео? — притисна го тя.

Мелъди успя да се удържи да не я халоса.

Дюс се размърда неловко:

— Няма да идва тази година.

— Да не са се задали облаци на небосклона?

— Бека! — скастри я Мелъди. — Това не е наша работа.

— Не, всичко е наред помежду ни — усмихна се Дюс слабо. — Просто някои нейни приятелки обмислят да пропуснат бала тази година и тя вероятно ще остане с тях, и...

— Значи ще ходиш сам?

— Може би. Не съм много...

— Чудесно! — Бека плесна с ръце. — Защо с Мели не отидете заедно?

— Бека! — Мелъди тропна с черните си кецове. Отвътре гъделът ѝ бързо се превърна в дращене.

— Какво? — попита Бека невинно, сякаш се опитваше да откаже букет от бодли. — Ще е забавно. Какво ще кажеш, Дюс?

— Да, така е — той кимна, заплепен от идеята. — Но само като приятели, щото, нали разбираш, Клео и...

— Естествено! — спазари се Бека.

— Добре — усмихна се мило Дюс.

— Дай си айфона — изкомандва Бека. — Ще ти прехвърля номера на Мелъди.

— Аз все още съм тук — кипна Мелъди.

— Едно, две, три... ЧУК! — Бека и Дюс удариха телефоните си.

— Получих го — каза Дюс на екрана, а после и на Мелъди — ще ти пусна един есемес.

— Добре — ухили се Мелъди със стиснати устни.

През по-голямата част от пътя обратно към къщи те караха велосипедите си мълчаливо. Сега и синьото небе над тях сякаш предизвикваше Мелъди и не ѝ даваше възможност да падне духом. На

всеки няколко пресечки Бека я уверяваше, че е искала само да помогне, а Мелъди отвърщаше, че оценява помощта, но не бе молила за нея. Следваше ново мълчание.

— Аз съм дотук — обади се Мелъди, щом наближиха Радклиф Уей.

— Все още нямаш костюм — извика Бека.

— Все още не ми пука — Мелъди помахна усмихната, въпреки желанието си.

Профуча край майка си, която редеше бутилки с вино на масата, и шумно се качи по стълбите.

— Някои от съседите ще наминат след около час за урок по дегустация на вино — извика след нея Глори. — Да знаеш.

Мелъди тръшна вратата на стаята си, показвайки недвусмислено, че не иска да знае.

— Взех ти вентилатора — провикна се Кандис от своята стая. — Ще ти го върна, щом си изсуша ноктите.

— Все ми е тая — измърмори Мелъди, после се качи по стълбата на леглото и се плъсна по корем върху юргана с цвят на лавандула. След като първата вълна ридания премина, тя се обърна и вторачи поглед в дървените греди на тавана.

Телефонът ѝ изцвърча. Имаше съобщение. От Дюс.

Дюс: Не ми каза какъв е костюмът ти.

Мелъди захвърли телефона настрани, без да отговори. Наистина ли смяташе да отиде с Дюс на танците? Мисълта, че ще отиде с чуждо гадже, и то само по милост, усилваше чувството на самота в гърдите ѝ.

Въпреки отворените прозорци, горещината в къщата бе непоносима. Вече няколко седмици Бо се опитваше да оправи това. Не че на Мелъди ѝ пукаше. Цялата бе вцепенена. Ако не бе потта по челото ѝ, дори нямаше да забележи горещината. Отново започна да пропада, потта върна спомените от миналата вечер... под термоодеялото... целувката с Джаксън...

— Хей — чу тя гласа му.

Изправи се рязко и се удари в гредата отгоре.

— Добре ли си? — сложи той ръка на едно от черните стъпала.

Мельди кимна, неспособна да продума. Той стоеше пред нея, усмихнат свенливо, с очилата, със зелена риза с къси ръкави и пръсти с петна от пастели по тях: сякаш никога нищо не се бе случило.

— Много е топло тук — той помахаше с ръка пред лицето си.

— Ами тръгвай си тогава! — тя се отпусна тежко отново на леглото.

— Не искам! — възропта той.

— Какво искаш?

— Дойдох да ти кажа, че вчера беше хубава вечер.

— Да, докато спря да бъде хубава.

Той въздъхна:

— Пак съм получил амнезия, нали?

— По-скоро получи перверзия, Джаксън — Мельди се изправи, провеси крака от края на леглото, опря се назад на ръцете си и погледна нагоре. — Хайде, стига вече с тези извинения, става ли? Обидно е. Опитай да ги пробуташ на Бомбичка. Може пък тя да е доста тъпичка и да повярва, защото аз не съм!

— Не те лъжа — рече той умолително. — Дойдох на себе си, когато стигнах до къщата в края на улицата.

— Да беше си останал там тогава!

— Ако бях останал там, нямаше да има с кого да отидеш на бала — отвърна той, като се стараше да демонстрира момчешки чар.

— Напротив, имам — възрази тя в опит да го нарани. — Отивам с Дюс.

Той не отвърна. Мисията бе изпълнена.

— Мельди — Джаксън се приближи към нея и сграбчи полюляващия ѝ се крак. — Последното нещо, което помня, е как те целувах под одеялото. А после аз...

— Повярвай ми, Джаксън — тя най-сетне го погледна: срам, пот и объркване покриваха лицето му, — това не е загуба на паметта. Въпреки че почти ми се иска да беше така.

— Тогава защо нищо не помня? — той обърса челото си.

— Всичко помниш. Просто използваш амнезията си за извинение да говориш какво си поискаш и да целуваш, когато ти скимне, и...

Джаксън свали очилата и разкопча ризата си, давайки възможност на Мельди да зърне лъщящия му стегнат корем.

— Какво правиш? — тя взе телефона. Ако се наложеше, щеше да се обади в полицията, затова включи камерата — за доказателство.

— Пак ли ти? — той вдигна вежди. — Трябваше да се досетя от цялата тая пот, дето се лее от мен — и като прокара пръсти по гърдите си, добави: — Момиче, разпалваш огъня в мен.

— Джаксън, стига! — Мелъди скочи от леглото.

— Защо продължаваш да ме наричаш Джаксън?

— Защото така се казваш — отвърна Мелъди, като държеше белия си айфон пред лицето му.

— Не, не се казвам така.

— Така ли? — предизвика го тя. — И как се казваш тогава?

— Ди Джей — каза той на милиметри от обектива. — Ди Джей Хайд, като в „Доктор Джекил и Мистър Хайд“. Точно като прадядо ми, който между другото е бил супершантав. Намерих на тавана вкъщи едни записки и по всичко личи, че в онези дни е правил някакви странни експерименти, и то върху себе си, като смесвал разни вещества! След като изпивал тоника, се превръщал в много жесток човек. Аз не съм по пиенето, но много обичам да танцувам — той й смигна и огледа разхвърляната стая. — Нямах ли някаква музика тук?

Мелъди спря записа. Преди да може да му попречи, той се устреми към докинг станцията на бюрото и включи своя айфон. Тимбаланд гръмна от колоните с *Carry Out*. Като поклащаше бедра и разтваряше ръце, така че ризата му напомняше крила, той започна да танцува сякаш пред него имаше цял стадион с крещящи момичета.

— Какво става тук? — На вратата се появи Кандис с вентилатора на Мелъди в ръце. Боса, с размъкнати дънки и тесен бял потник, тя имаше лениво прелъстителен вид. — Да не би да снимате клип за някое прослушване?

— Да, за едно малко шоу, което ми се иска да нарека „А ти коя си“? — той взе вентилатора от ръцете ѝ и я дръпна към себе си.

— Кандис — засмя се тя, като не се възпротиви на жеста му.

Ритъмът на песента ги застигаше като снаряди, които Ди Джей връщаше, щракайки с пръсти над главата си.

— Мели, кой да предположи? — изви глас Кандис над музиката, а после и тя вдигна ръце над главата си.

— Не и аз — Мелъди включи вентилатора.

— Машина за вятър! — изкрещя Ди Джей.

Изведнъж двамата с Кандис се завъртяха пред вентилатора, а летящата риза на Ди Джей създаваше илюзията, че бяха в самия клип на Тимбаланд.

— У-ху! — извика Кандис, докато ръцете ѝ описваха кръгове над главата. Наведе се и увеличи скоростта на вентилатора.

Ди Джей протегна ръка напред като Супермен:

— Летя! — извика той, докато ризата се развяваше зад гърба му като наметало.

— Какво става горе? — извика Глори.

— Нищо — отвърна Мелъди. Нямахте как да обясни случващото се.

— Вземи и го намали това „нищо“, моля те. Гостите ще дойдат всеки момент.

Щастлива да сложи край на партито, Мелъди бързо изтръгна айфона от докинг станцията. Трябваше да минат няколко секунди, преди Кандис и Ди Джей да спрат да танцуват, и още няколко да спрат да се смеят. А после още няколко и стаята да се охлади.

— Това беше страхотно — Кандис се поздрави с партньора си по танци. — Много по-забавен си, отколкото изглеждаш.

— Моля? — той надяна очилата, а в гласа му се долавяше смущение.

— Ризата и очилата — Кандис посочи към гърдите му. — Когато е закопчана, искам да кажа — тя се засмя, — изглеждаш малко задръстен. Но си забавен.

Той погледна надолу и бързо се закопча.

— Така ли?

Изведнъж тръпки полазиха Мелъди, осъзнавайки истината.

— Как се казваш?

— А?

— Как се казваш? — повтори тя.

— Джаксън — той отстъпи, подпря се на стълбата и избърса мокрото си чело. — О, не. Пак ли съм изгубил паметта си?

— О, да — рече Мелъди. — Само че това не е загуба на паметта. — Тя застана пред него и пусна записа на телефона. — Джаксън, запознай се с Ди Джей Хайд.

* * *

— Джаксън, почакай! — извика Мелъди, но той не я послуша.

След като видя поведението си пред очите на Мелъди, той побърза да избяга със скоростта на папараци, които тичат по стъпките на Бритни Спийрс. Кандис мълчеше, гледаше Мелъди и поклащаше глава неодобрително.

— *Какво?*

— Точно — Кандис вдигна русата си коса, за да разхлади врата си на вентилатора.

— *Какво точно?* — сопна ѝ се Мелъди, докато мислите ѝ се въртяха безформени като в рисунката на въртележката на Джаксън.

— Какво точно смяташ да правиш?

— Какво мога да направя? — Мелъди огледа неразопакованите кашони из стаята. — Не мисля, че работата е чак за полицията.

— Може би трябва да изтичаш след него — предложи Кандис, сякаш ѝ пукаше какво става.

— Не, благодаря — Мелъди задърпа една кожичка над нокътя, докато пръстът ѝ закърви. — Връзка с непредвидим... каквото и да беше това... не това търся точно сега.

— Тогава ти губиш — Кандис завъртя дупе в широките си дънки и понечи да си тръгне.

— Чакай!

Кандис спря.

— Какво искаш да кажеш с това, че аз губя?

— Непредсказуемостта е интересна! — отвърна Кандис, сякаш знаеше от свой опит. — Дори само през половината от времето той да е Джаксън, пак ще си по-напред от повечето момичета.

Мелъди си помисли за него и се усмихна:

— Сладък е, нали?

— Тичай да го намериш — заповяда Кандис, а в морскосините ѝ очи се четеше искреност. — Защото именно това означава да държиш на нещо. — Тя щракна с пръсти. — Доктор Любов изчезва.

Мелъди изхвърча надолу по стълбите и се провря край високата двойка на вратата.

— Зайче, ела да се запознаеш със съседите, семейство Щайн. Имат дъщеря на твоята възраст...

— Приятно ми е! — извика Мелъди през рамо. — Идвам си след малко.

— Не се тревожете — каза жената с дългата черна коса на Глори. — Дъщеря ми е същата.

Докато тичаше към бялата къща, Мелъди се почувства като в клиширан романтичен филм — тя, в ролята на главната героиня, тича към летището, за да настигне приятеля си, когото е разкарала, преди самолетът му да излети. Но приликите свършваха тук. Доколкото знаеше, филм, в който момичето тича след зарязано чудовище, досега не бе правен.

Вратата на къщата бе едва открената.

— Джаксън? — извика тя нежно. — Джаксън? — бутна вратата с пръст. Леден полъх я бодна по ръката. Мелъди пристъпи прага. Вътре сигурно беше не повече от петнайсет градуса. Толкова ли беше трудно да се контролират термостатите в Салем?

В първия миг Мелъди се поколеба да нахълта така в къщата на Джаксън, нали майка му беше учителката по биология, но той вече два пъти бе направил същото, тъй че...

— Джаксън? — извика тя тихо.

Тясното помещение бе натъпкано с прашни кадифени дивани и тъмни ориенталски килими, в ъглите бяха струпани всякакви вехтории, които само машина на времето би могла да пренесе от някогашен Лондон. Някакъв дух на скука, на умора, наслоила се с времето, притискаше мястото и ярко изпъкваше на фона на светлата, весела невинност, която къщата имаше отвън. Мелъди се усмихна. Контрастът ѝ бе добре познат.

— Ако си знаела кой съм, защо не ми го каза? — крещеше Джаксън някъде от втория етаж.

Мелъди чу гласа на майка му:

— Искан да те защитя.

Мелъди разбра, че е по-добре да си тръгне, но не можеше.

— От какво? — Джаксън ридаеше. — От това да се събуждам в странни дворове? Да се излагам като глупак в къщата на съседите? Да изплаша до смърт единственото момиче, което някога истински съм харесвал? От това ли?

Мельди не можа да сдържи усмивката си. Той *наистина* я харесваше.

— Защото от това не си ме защитила! — продължаваше Джаксън. — Всичко това ми се случи, и то само за последните двацет и четири часа! Кой знае какво съм направил през последните петнайсет години!

— Там е работата — поясни майка му, — че това не се е случвало през всичките тези години. Започна да се влошава с възрастта ти.

Те се умълчаха.

— И какво провокира промяната? — гласът на Джаксън бе по-спокоен.

— Високите температури — отвърна меко госпожа Джей.

Мельди си припомни случаите, в които се бе сблъсквала с Ди Джей. *Разбира се!* Термоодеялото... нейната стая... вентилаторът...

— Високите температури — повтори Джаксън спокойно. Как не се бе сетил? — Затова вкъщи е винаги толкова студено.

— И затова никога не ти давам да спортуваш — с облекчение сподели госпожа Джей.

— А защо точно топлината?

— Джаксън, седни за малко — последва пауза. — Досега не съм ти го казвала, но твоят пралядо е Доктор Джекил... Той бил мил, плах човек, точно като теб, но понякога плахостта му пречела. Затова създаде отвара, която му давала смелост и повече твърдост, но с времето развил зависимост към отварата и накрая... накрая тя го погубила.

— Но аз как... — подхвана Джаксън.

Майка му го прекъсна:

— Отварата била токсична и изменила ДНК-то му, а това започнало да се предава от поколение на поколение. Дядо ти и баща ти също пострадаха.

— Значи татко не ни е изоставил?

— Не — гласът ѝ стана дрезгав. — Срецнахме се, докато работех като генен инженер и... направих всичко по силите си — тя изхлипа. — Но промените в настроенятията му станаха нетърпими... Накрая той загуби разума си!

Джаксън не отговори. Майка му също мълчеше. Единственият звук, който достигаше от горния етаж, бе подсмърчане и

сърцераздиращи хълцания. Мелъди също плачеше — за Джаксън, за майка му, за предците му, за себе си.

— И с мен ли ще се случи същото? — попита той най-сетне.

— Не — госпожа Джей издуха носа си. — При теб нещата са други. Вероятно генът мутира и ти влияе само когато е много топло. Щом се разхладиш, се връщаш.

Последва дълго мълчание.

— Значи ти си нещо като — той се спря... — и негова майка също?

— Да — отговори тя делово. — Защото той — това си ти, само че по-различен.

— По какво се различаваме?

— Ди Джей обича да е център на вниманието, докато ти си по-свит. Той обича музиката, ти обичаш да рисуаш; той е самоуверен, докато ти си по-деликатен. И двамата сте изключителни, но по свой начин.

— Той знае ли за мен?

— Не — тя спря, — но знае кои са предците му.

— Как...

Госпожа Джей го прекъсна:

— Ди Джей е проучил миналото си, но не знае за теб. Също като теб, и той смята, че има амнезия. На него не може да му се има доверие, затова не бива да казваш на никого. Обещай ми. Ще можеш ли да го направиш?

За Мелъди това бе знак, че трябва да се измъкне от къщата. Не искаше да чуе отговора на Джаксън. Вече бе чула достатъчно.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ПАК БОЛТОВЕ И ДЖАДЖИ

След цяла седмица на интензивна подготовка и планиране, план А бе готов за активиране. Това бе най-почтеният начин за Франки да отиде на бала, но съвсем не бе единственият.

— Мамо, татко, може ли да поговорим за минутка? — попита тя, освежена след вечерното зареждане и сауната с ароматни масла.

Полуизлегнати на канапето до огъня, без грим и с открити болтове, те четяха и слушаха джаз. Вечерята бе стъкмена (благодарение на Франки), чиниите — измити (благодарение на Франки) и за цяла седмица нямаше нито едно произшествие (благодарение на Франки).

Часът бе ударил.

— Какво има? — Виктор остави медицинското списание и свали крака от табуретката като покана Франки да седне.

— Ъъъ — тя докосна конците на врата си, бяха отпуснати и спокойни след сауната.

— Спри да ги дърпаш — предупреди я Вивека, а виолетовите ѝ очи добиха цвета на зрял патладжан на фона на зелената ѝ кожа. Истинско престъпление беше, че хората нямаха възможност да се полюбуват на естествената ѝ красота.

— Притеснена ли си за нещо? — попита Виктор.

— Не — Франки седна на ръцете си. — Искан да ви кажа, че мислих много върху поведението си миналата седмица и съм съгласна с вас. Държах се неразумно и безчувствено.

Устните и на двамата се извиха нагоре нюню, сякаш се страхуваха да се усмихнат широко, преди да са разбрали накъде отива разговорът.

— Направих всичко, което искахте от мен: след училище се прибирах право вкъщи, не съм пращала есемеси на никого, нито имейли, не съм влизала в Twitter или Facebook. А по време на обяда не съм говорила с никого, освен когато ме питаха нещо.

Всичко това беше вярно. Тя дори отбягваше да погледне Брет в очите, което не бе особено трудно, след като Бека си смени мястото с неговото по биология.

— Знаем — Виктор се наведе и я потупа по коляното. — И се гордеем с теб.

Вивека кимна.

— Благодаря ви — Франки смирено наведе очи. „Едно, две, три... СЕГА!“

— *Ще ме пуснет ли тогава да отиданатанцитарта тази вечер?* — изстреля тя, преди да бе изгубила кураж.

Виктор и Вивека размениха бърз поглед.

„Дали го обмислят? Да! Вярват ми...“

— Не — казаха в един глас.

Франки се удържа да не пусне искри, да не се разкрещи или да не ги заплаши, че ще започне зарядна стачка. Предварително се бе подготвила за това и за миг не го беше изключила като възможност. Именно затова бе изчела „Наръчника за млади актьори — актьорско майсторство за тийнейджъри“ от Мери Лу Бели и Дина Лени, за да може сега да се престори пред тях, че разбира отказа им, че го приема и послушно ще се прибере в стаята си.

— Тогава благодаря, че ме изслушахте — тя целуна всеки по бузата, преди да си легне. — Лека нощ.

— Лека нощ ли? — учуди се Виктор. — Това ли е всичко? Няма да спориш?

— Няма да споря — отвърна Франки с мила усмивка. — Разбирам всичко. Не можете да отмените наказанието, ако искате да ми дадете добър урок.

— Добре — Виктор се върна към списанието, поклащайки глава, сякаш не можеше докрай да повярва на ушите си.

— Обичаме те — Вивека й прати още една целувка.

— И аз ви обичам — Франки прати две.

Време беше за план Б.

— Така, глитерати — Франки взе своите поръсени с бляскав гланц довереници и ги отнесе в дневната на салона по козметология. — Това, което ще направим, няма да е добро. Ще нарушим правилата, ще подложим на тест приятелствата, ще поемем големи рискове. Но това е нищожна цена за истинската любов и личната свобода, нали? —

тя сложи клетката на оранжевата нощна масичка. В знак на съгласие те драснаха с нокти по стъклото.

Тя наду Just Dance на Лейди Гага и отвори кутия с избелител за коса и оцветени в бяло от скалпа до върховете тлъсти кичури. На около десетина сантиметра един от друг, те щяха да изглеждат точно като тези на прабаба ѝ. Докато ги чакаше да станат, тя се отпусна върху възглавниците на червения марокански стол и започна да пише съобщение на Лала.

— Започва се — въздъхна тя.

Франки: Все още ли бойкотирате бала?

Лала: Да, Клео, Клаудин и Блу са тук. Пиши пак. :)

Сигурна ли си, че не можеш да минеш насам?

Франки: Наказана съм. :(

— Това е полуманипулативната част — рече тя на глитератите.
— Пазих тайната цяла седмица и сега трябва да я споделя.

Тя написа ново съобщение и го изпрати.

— Не ме съдете.

Франки: FYI, родителите ми бяха на гости у новата Мелъди на дегустация на вино и чули, че щяла да ходи на бала с Дюс.

Лала: FYI, техните наеха къщата от баба и дядо.

Това не бе отговорът, който чакаше.

Франки: Супер за къщата на вашите. Дали е вярно за Дюс? Клео знае ли?

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...
Часът бе 6.50. Танците щяха да започнат след четирийсет минути.
Къде беше...

КЛЕО: Вярно ли е?

Тя стана на крака. „Да!“

ФРАНКИ: Така каза мама.

ФРАНКИ: Искаш ли да им дадем да разберат?

КЛЕО: Напълно, но нямаме костюми. :(

„Да! Да! Да!“

— Проработи! — информира Франки глитератите. Чувстваше се малко виновна, задето манипулира ситуацията, но всичко казано беше истина. А и приятелите ѝ щяха да спечелят от това, колкото и тя самата. Накрая, всички щяха да ѝ благодарят. Всички. Трябваше само да успее да ги накара да дойдат.

ФРАНКИ: Тази вечер е „Миш-машът с чудовища“! Ние сме родени по костюми. Изумителни, фантастични костюми.

ФРАНКИ: Това е шансът ни да разберем какво мислят хората за нас, за това какви сме в действителност.

ФРАНКИ: Трябва да им покажем, че няма от какво да се страхуват.

ФРАНКИ: Ако ние сами не преодолеем собствените си страхове, те никога няма да се променят.

Време бе да спре, преди приятелите ѝ да я обвинят, че звучи като лепенка за кола, но не можеше да не ги поучава. Никога не бе изпитвала такава увереност преди. Дори за Брет.

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...
мълчание...

— Какво правят? Франки се отпусна по гръб и пусна искри.

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...

мълчание...

КЛЕО: Не си ли наказана да не излизаш?

ФРАНКИ: Ще се измъкна през прозореца на стаята.

Мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...
мълчание... мълчание... мълчание... мълчание... мълчание...
мълчание... мълчание...

ЛАЛА: Чакаме те в началото на улицата в 5.

ЛАЛА: Дано да проработи.

ФРАНКИ: :)

Тя завъртя обутите си в мокасини крака във въздуха. „Да! Да!
Да!“

Франки прати една целувка на глитератите, спря музиката и грабна калъфа за дрехи, който бе взела от гаража. Облечена по анцуг и само с гланц за устни, тя се измъкна през матирания прозорец и скочи от около два метра в обятията на свободата, по-заредена от кредитна карта Visa по Коледа.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ТОВА ЧУДОВИЩЕ СВОБОДНО ЛИ Е?

— Хайде, още една снимка! — таткото на Бека слезе от червения кадилак SRX по яке с цвят бургунди, панталони и сини пантофи.

— Татко! — Бека тропна с лачените си обувки на висок ток и посочи стълбите на училището, осеяни с гигантски зелени стъпки и маскирани деца, които се правеха на много важни и затова не влизаха вътре. Гъсти облаци мъгла се просмукваха през тъмните врати и донасяха със себе си тежък басов ритъм. — Брет ме чака вътре.

— Какво толкова? — Мелъди обви с ръце Бека и Хейли. — Няма да умрем от още една снимка.

— Не, няма — измърмори Бека, когато цяла тумба мажоретки зомбита от горните класове изприпка покрай тях. — Но от срам ще умрем.

— Зеее-леее! — подкани ги господин Мадън и сложи очилата на плешивото си теме.

Бека и Хейли се усмигнаха. Мелъди се опита, но дори възстановяването след пластичната операция се бе оказало по-лесно. Да, беше здрава, астмата ѝ почти бе отшумяла, семейството ѝ я обичаше. Но толкова ли много бе да иска връзката ѝ да трае по-дълго от една целувка?

Цяла седмица Джаксън я отбягваше и отклоняваше всяка покана на Мелъди да излязат заедно с извинението, че има главоболие или домашни. И като порядъчен приятел подслушвач тя отвърщаше, че разбира. Но Мелъди искаше да му помогне, искаше да бъде рамото, на което той да се опре и да поплаче, като сподели част от бремето си. Искаше да му каже, че тя цял живот се бе чувствала като чудовище, да му каже, че разбира. Но той сякаш не искаше ни рамото ѝ, ни коя да е друга част от тялото ѝ. Тази тежест смазваше гърдите ѝ повече от астмата.

Мелъди прекарваше всяка вечер сама в затрупаната си с кашони стая, удържайки порива да довери на Кандис тайната на Джаксън,

защото бе твърде опасна. И така се опитваше сама себе си да убеди, че отчуждението му нямаше нищо общо с чувствата му към нея, а бе резултат от обещанието пред майка му. Но само толкова егоизъм не стигаше да излекува раната и не след дълго всичко започна да изглежда жалко, сякаш сама си пращаше цветя за Свети Валентин.

Колкото и да не можеше да се отърси от настроението си, Мелъди все пак успя да се облече за танците. Не искаше да разочарова новите си приятелки: годеницата на Франкенщайн и цвете-таласъма.

— Момичета, прекрасно изглеждате — захласна се господин Мадън, докато шляпаше обратно към колата. — Ще ви взема точно в десет — каза той и си тръгна.

Задните фарове изчезнаха в тъмнината, отнасяйки всяка стаена надежда на Мелъди да си тръгне по-рано. Защо ли се бе съгласила да остави дамската си чантичка в колата? Бека ѝ бе казала, че така ще се чувстват по-свободни. „Да бе!“ Май беше тъкмо обратното, в следващите два часа щеше да се чувства прикована към грешното момче.

Сякаш прочела мислите ѝ, Бека рече умолително: — Поне опитай да се забавляваш, става ли?

Мелъди даде дума.

— Изглеждаш прекрасно.

— Слава богу — въздъхна Бека притеснено, вдигна шлейфа на роклята и неуверено се заклатушка нагоре по стълбите на дванайсетсантиметровите токчета.

Бека гледаше на ролята си на годеницата на Франкенщайн повече като на прослушване за бъдещата си роля като годеницата на Брет. Всички части от тялото ѝ бяха оцветени в наситенозелено, дори онези, за които майка ѝ подчерта твърдо, че „никой не бива да вижда, освен господ и тоалетната чиния.“ Вместо перука, Бека бе тупирала косата си, после я бе лакирала във формата на конус, развяван от вятъра, а за белите кичури бе използвала препарат за изрусяване на женски мустаци. Шевовите бяха от истински медицински конци, прикрепени към врата и китките ѝ със специално двойно залепващо тиксо, защото изрисуването им със сюрме^[1] „не отдаваше дължимата почит към героинята“. Роклята от „Замъка“ бе заменена за нещо „по-автентично“ от Bridal Barn^[2]. Ако тази вечер Брет не видеше своето бъдеще в силно

гримираните ѝ очи, то значи никога нямаше да го види там. Поне тя така мислеше.

— Хейл, ти също изглеждаш страхотно — додаде Мелъди.

— Благодаря — усмихна се Хейли. Имаше вид на обладано от зъл дух дете в конкурс за красота. Цветето таласъм носеше лъскава жълта рокля, бели чорапогащи, лицето ѝ бе обагрено в бял, черен и червен грим, а в ръка държеше цяла кошница, пълна с пластмасови буболечки.

Мелъди не получи комплимент за костюма си от никого, а и да бе получила, знаеше, че няма да е искрен. Облечена в черен клин, черното сако Chanel на майка си, ниски равни обувки, барета и червен и черен грим на лицето тя беше шик маниак. Но всички бяха единодушни, че това беше по-добре от идеята ѝ за сериен убиец.

Щом Бека отвори вратата на училището, гърдите ѝ се свиха.

— Не мога да вляза вътре!

Един скелет и един циклоп се вмъкнаха пред тях.

— Хайде, надживей го това, става ли? — сопна ѝ се Бека.

— Не, не е това — отвърна тя с хриптене. — Машината за мъгла. Астмата ми. Инхалаторът остана в колата на...

— Влизай! — Бека бутна Мелъди през дебелия димна завеса и я поведе към салона. Натисна сребрият дръжка на вратата и тя се отвори със съскане.

Тъмнина. Черни лампи. Ремикс на Риана. Залепени до стените кофи за боклук. Гигантски какавиди, пълни с изкуствени мъртъвци, висят от тръбите на тавана. Миризма на гумени подметки и изолиран банд. Масите разделени на алергийни зони и обозначени с надгробни камъни. Изкуствени трупове се въргалат върху кръгли маси. Столовете — облечени в бели чаршафи, опръскани с червена боя. Маскирани момичета танцуват на дансинга. Маскирани момчета събират кураж да се присъединят към тях. Докато Мелъди се бореше да си поеме въздух, тези подробности връхлетяха сетивата ѝ, молейки я да ги оцени, преди да е колабирала.

— Ето — Бека ѝ подаде инхалатора.

Мелъди вдъхна дълбоко:

— Аааах — издиша спокойно с наслада. — Откъде го взе тоя инхалатор?

— От чантата ти, преди да слезем от колата — тя подаде инхалатора на Мелъди. — Господин Уикс много обича тази машина и я вади дори в Деня на благодарността. Казва, че в деня, когато пилигримите пристигнали в Плимут, имало мъгла.

— Благодаря ти — Мелъди се усмихна и едновременно с това свъси вежди. — Ако Брет не ти предложи тази вечер, аз ще го направя.

— Забрави за това. Само ми обещавай, че ще се опиташ да се забавляваш.

— Обещавам — Мелъди вдигна длан. Това бе най-малкото, което можеше да направи.

Към тях се приближи Дюс със самоуверена походка.

— Ето го и Лудия шапкар — оповести Хейли.

С висока шапка от червено кадифе, смокинг в същия цвят и слънчеви очила — негова запазена марка — Дюс изглеждаше влудяващо привлекателен. Ако трябваше да прекара вечерта с нечие чуждо гадже, докато сърцето ѝ се късаше по онзи, когото желаше да бъде нейно гадже, то, реши Мелъди, нямаше друг, освен Дюс.

— Здравсти... лудо момиче с барета — поздрави я той, като се стараше да не я засегне заради двусмисления костюм.

— Фрийк Шик, приятно ми е — тя се удари леко по кепето и завъртя очи пред собствената си трогателност.

— О, да, сега виждам наистина — той се усмихна и кимна.

— Ние отиваме да потърсим Брет и Хит — обади се Бека и преди Мелъди да може да ги спре, отлетя с Хейли.

Останали сами и двамата изведнъж забелязаха купона около тях. Салонът гъмжеше от всякакви чудовища, които обикаляха наоколо, поздравяваха се един друг за избора на костюми и влачеха към дансинга неохотните си партньори.

— Защо не махнеш очилата? — опита Мелъди да поведе разговор. — Толкова е тъмно тук. Как изобщо виждаш? — и в духа на закачливия флирт, тя дръпна очилата от лицето му.

— Върни ми ги веднага! — изкрещя той. Бе толкова ядосан, че дори не можеше да я погледне, а вместо това погледна през рамото ѝ, затвори бързо очи и с ръка се пресегна към очилата си, както някой слепец би направил.

— Ето — Мелъди ги остави в загорелите му ръце. Той побърза да ги сложи. — Извинявай, просто... — тя спря. Какво изобщо

правеше тя?

— Няма нищо — каза Дюс мило. — Знаеш ли, може би трябва да се обадя на Клео. Тя е у тях сама и... ще ме изчакаш ли за минутка само?

— Да, няма проблем.

— Супер — Дюс без да иска, се блъсна в една самотна статуя на вещица, а после се затича към изхода.

След като успя да закрепил поклащащата се статуя (която много напомняше на едно момиче от групата по английски), Мелъди тръгна да търси Кандис, а после и свободно такси. Какво като живееше само на три преки отгук? Да се прибере сама къщи от танците, бе точно толкова ужасно, колкото и да прекара вечерта с кутийка сладолед на дивана. И ако чувствата бяха кутия сладолед, то той щеше да е с вкус на кисело грозде.

Часът бе почти осем и всички, които стояха отвън, защото бяха твърде готини, за да са точни, се заточиха към салона. С наперена крачка, подсказваща, че има далеч по-интересни места, които ги чакат, те оглеждаха украсата като вероятни купувачи. Скупчени на групи, те не се поддаваха на устрема си да бомбардират дансинга, когато пуснаха *On to the Next One* на Джей-Зи. Мелъди нямаше никакъв шанс да открие Кандис, облечена като зла фея. А и повечето брюнетки използваха карнавалните партита, за да станат блондинки, докато блондинките никога не ставаха брюнетки, и работата беше безнадеедна от това да отриеш игла в купа сено. Докато търсеше сестра си във вегетарианската зона, Мелъди попадна на маса със зеленчуци, между които имаше мънички морковчета с надпис „Гоблински пръсти“ и парченца тофу, кръстени „Зъби на зверове“.

— Кървав пунш? — предложи някой зад гърба ѝ.

Гласът му беше тих, но не и неуверен. Хем звучеше познато, хем имаше и нова доза самоувереност. Сякаш някои подобрения бяха направени към оригиналната версия и Мелъди бе на път да се запознае с версия 2.0.

„Ди Джей?“

Мелъди се извърна рязко. Червената течност се плисна по цялото ѝ лице.

— О, извинявай! — Ди Джей (или може би Джаксън?) сграбчи купчината черни салфетки до купата с чипс с надпис „Нокти на

демони“.

— Няма нищо — Мелъди избърса лице. — Тъкмо ми трябваше извинение да сваля този грим от лицето си.

Той в миг се превърна в човекоподобна кутия за кърпички, подавайки ги една след друга с несравнима благонадеждност. След като цялата течност бе попита, а салфетките изхвърлени в кофата с надпис „Смет маш“, те си размениха по една топла усмивка. Усещането бе като завръщане у дома след дълго отсъствие.

— Джаксън?

Той кимна очарователно.

— Какво правиш тук? — попита Мелъди с облекчение. — Не че нямаш право да бъдеш тук... аз... такава... напоследък беше все зает.

— Мислех си, че може да искаш една гърбичка — той посочи към възглавницата, която бе затъкнал под пуловера си като гърбица.

— О! — гемииите на Мелъди потънаха. Улови го за ръката и го отведе до една празна маса. — Ди Джей? — прошепна тя. — Ти ли си?

— *Не* — Джаксън се изчерви. — Пошегувах се. Просто исках да те разведрия, това е.

— Мен? И защо точно мен?

— Видях как Дюс отпраши, а знаех, че си с него, и затова.

Докато Мелъди в старанието си да изглежда обидена, зяпна с отворена уста, Джаксън се бореше да изглежда загрижен, че Дюс си е тръгнал, но не особено успешно, тъй като лицето му бе все така разтегнато в усмивка. Видът му бе очарователно доволен от откритието, че сега вече Мелъди е свободна. А ако трябва да сме честни, това важеше и за нея.

— Ти следиш ли ме?

Той вдигна една зелена пластмасова ръка от масата и я размаха пред лицето ѝ.

— От теб го научих това!

— От *мен* ли?

— Значи *не си* следила *мен* онази вечер, когато те открих в стаята на Кандис?

Мелъди понечи да се защити, но вместо думи, от устата ѝ се отрони смях. Той се засмя и грабна ръката ѝ. Вълна от топлина премина от неговото тяло в нейното, а после обратно от нейното в неговото като два контакта, свързани помежду си.

— Да ме откъснеш от Дюс ли дойде? — пошегува се Мелъди.

Той прокара ръка през дългите си кичури и погледна към водовъртежа от чудовища на дансинга.

— Исках да съм сигурен, че се отнася добре с теб, това е.

Тя стисна ръката му в знак на признателност, той отвърна на жеста ѝ, казвайки без думи, че винаги може да разчита на него.

Обгърнатата от шеметната глъчка на партито, Мелъди се почувства като балон с вода сред балони с хелий — беше притисната от бремето на тайната му и обезпокоена от нежеланието му да я сподели. С всеки изминал ден ще става все по-трудно да стигне до него, докато накрая тайните не се изправят помежду им, отблъсквайки ги един от друг като еднакви полюси на магнит.

Той прокара пръсти по изкуствената кръв на стола.

Тя се усмихна неловко.

Той също се усмихна.

„И сега какво?“ Имаше толкова много за казване, но как да започне без преход, без предисловие. Как да оправдае такова сантиментално начало: „Като стана дума за подслушване...“

— Като стана дума за подслушване... — реши все пак да опита тя.

— А? — той се подсмихна по своя си начин — смес от смущение и обаяние. Така друг би гледал как стоножките се размножават.

— Ами, веднъж ти ме улови да те следя, нали така? А сега аз те улових да ме следиш.

— Е, не съвсем. Аз сам дойдох и...

— Добре, добре, още по-добре — Мелъди затвори очи и пое дълбоко въздух, — защото аз съм на път да ти кажа, че... — тя пъкна инхалатора в устата си. — Нали помниш как няколко пъти си влизал у нас, без да се обадиш?

Той кимна.

— Ами и аз направих нещо такова.

Тя зачака с надеждата той да реагира. Или да разбере какво има тя предвид и дори да довърши разказа ѝ. Но той я гледаше в очакване, без да каже нещо, което да я улесни.

— Знам всичко.

Чухте да говориш майкати и може да си тръгнеш, но останата част от историята аз знам всичко — тя пое въздух. — Исках да разбера.

Сърцето на Мелъди биеше тежко като баса от колоните. „Кажми нещо!“

Джаксън погледна към пода и стана бавно. Тръгваше си.

— Имам само едно да кажа... — той бръкна в джоба на дънките си.

Гърдите на Мелъди се свиха. Тя отново използва инхалатора, но той не помогна.

— *Какво?* Хайде, казвай.

Той извади едно мини вентилаторче с батерия и натисна копчето. Белите перки се завъртяха около синята точка в центъра. Звучеше като жуженето на пчела.

— Това нещо е невероятно!

— Какво? — Мелъди се засмя леко. — Ти чу ли ме какво ти казах?

С едно кимване той се отпусна назад и затвори очи, наслаждавайки се на лекия бриз.

— Джаксън, знам тайната ти — повтори тя. — Подслушах теб и майка ти.

— И аз какво да направя сега? — той се наведе напред. — Да те пратя в стаята ти за наказание?

— Не, но...

— Няма нищо — той се ухили. — Знам всичко.

— Знаеш всичко?

— Неслучайно оставих вратата отворена — рече той хладно. — И те видях да тичаш обратно към вашата къща.

— Видял си ме да тичам? Защо не ми каза?

— Исках да се уверя, че си го приела. Не исках да те карам да се чувстваш, сякаш ми дължиш нещо. Не е лесно да пазиш такава тежка тайна.

— Сега разбирам откъде е гърбицата ти.

Той се засмя.

Тя се засмя.

После изчакаха да пуснат някоя бавна песен и отидоха да танцуват. Опрели лицата си едно в друго, те се поклащаха на Тейлър Суифт, истински миш-маш от чудовище и човек в цял салон от самозванци. Невидимата сила, която ги отблъскваше, бе изчезнала.

Единственото нещо между тях сега бе нежният бриз от минивентилатора на Джаксън.

[1] Праг за почерняне на вежди. — Б.пр. ↑

[2] Верига за булчински рокли и аксесоари. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА НАГОРЕ С КРАКАТА

Изправени пред вратите на салона, Франки, Лала, Блу, Клаудин и Клео стискаха ръцете си като Pussycat Dolls, които се канят да се поклонят пред публиката. По пътя дотук си бяха вдъхвали кураж една на друга. На паркинга за последно оправиха тоалетите си и обявиха тази разходка за една малка стъпка за чудовищечеството. Единственото, което оставаше сега, бе да съберат кураж и да влязат, преди танците да бяха свършили.

— Добре, броя до три — Франки дръпна назад раменете си, които стояха полуоткрити под фината дантела на булчинската рокля на баба й. — Едно... две...

Изведнъж вратата се отвори рязко и като зъл враг някой се вклини сред ръцете на момичетата и разкъса веригата им.

— Дюс? — ахна Клео, а висящите й златни обеци се поклащаха под правата черна коса. Цялото й тяло, от главата до петите, бе опасно в бял лен и украсено богато с тюркоаз и злато. Короната й от масивно злато във формата на змия с червени рубинени очи можеше да послужи още за оръжие и тя не би се посвенила да го използва срещу някой изневерник. Или поне така бе казала в колата:

— Здравейте — заекна Дюс, намествайки кадифената си шапка. — Тъкмо излизах, за да ти се обадя. Мислех, че си вкъщи... в бойкот?

— По-скоро съм на път да те направя на компот!

— Много добре! — облечена в къса пола, която съвсем не скриваше козината й, Клаудин я чукна по ръката с рунтава лапа.

— Чакайте — Дюс отстъпи крачка назад. — Какво сте облекли?

Той огледа всяко от момичета поред — белите кичури на Франки и зелената й кожа, вампирските зъби на Лала, перките на Блу, кожата на Клаудин и мумифицираното тяло на Клео.

— Вие да не сте *откачили*? — изсъска той и ги забута обратно към вонящата машина за мъгла.

От салона се чу Бионсе и песента й *Single ladies (Put a Ring on It)*.

— Това е моята песен! — извика Клео, подаде ръце и момичетата се хванаха.

— Клео! Ти не си сингъл! — Дюс се изпречи на пътя ѝ. — Цялата тази работа с Мелъди е едно недоразумение. Кълна се, твой съм. Тъкмо бях тръгнал да ти се обадя.

— Като не съм сингъл, да ти видя халката? — заядливо рече Клео.

Дюс вдигна ръката си, цялата в пръстени:

— Къде да я сложа? Тук няма място.

— Като няма, направи ми малко място, че влизам — с едно махване на ръката тя го отстрани от пътя си, ритна вратата на салона и повлече момичетата навътре.

— Недей! — извика той след нея.

Но вече бе късно. Песента на Бионсе притегляше момичетата право към дансинга с хипнотичната сила на песента на сирените. Защитена от приятелството и движена от решимостта си да промени статуквото, Франки вървеше през тълпата с увереността на суперзвезда. Всички се извърщаха след тях, а ласкавите думи се сипеха в краката им като рози. Глитератите щяха да се гордеят с нея. А също и Вив и Вик.

Щом приближиха дансинга, пред тях изникнаха Бека и боязливото ѝ асистентче. И то без *Брет*! Това бе добър знак. Тя пристъпи към Франки и я принуди да пусне ледената ръка на Лала.

— Какво ти се е случило? — Бека посочи босите крака на Франки. — Не ти останаха пари за обувки след пазара в магазин „За един долар“, а?

— Всъщност знаеш ли, че истинската годеница на Франкенщайн е била боса на сватбата си?

— А ти знаеш ли, че истинската годеница всъщност си е имала и младоженец?

— Да, знам — отвърна Франки самодоволно, — нали това е бил... — тя млъкна. Едно бе да си играе с огъня, друго да влезе в него. — Знаеш ли, че зеленото ти стои добре — рече тя искрено.

— А на теб не — срязва я Бека. — Което е странно, защото точно зеленото е твоят цвят — приятелката ѝ стоеше до нея и записваше.

— Как така, не разбирам — отвърна Франки с досада.

Секретарката вдигна очи от екрана:

— Зеленото е цветът на завистта.

— А ти явно завиждаш и на мен, и на Брет — Бека сложи ръце на кръста си и бързо обходи салона с поглед.

— И защо да завиждам на Брет? — попита Франки секретарката.

— Аз не съм Брет — отвърна момичето.

Франки се засмя и им помахаша. Беше твърде „наамперена“, за да вземе това навътре особено когато идваше от подражателка с клямнала коса като на Мардж Симпсън и толкова лошо сложени кичури.

— Това беше много смешно — прошепна момчешки глас в ухото ѝ.

Франки се извърна. Една черна роза се рееше пред лицето ѝ.

— Заповядай — розата се приближи. — Откраднах я от една зла фея. За теб е.

— Били? — закиска се Франки.

— Да, аз съм — отвърна невидимото момче. — Това, което правиш, е наистина смело.

Той пъкна розата зад ухото ѝ:

— Не се тревожи — магнах бодлите.

— Благодаря — Франки докосна внимателно розата така, както той я бе докоснал с нея.

— Ауууууууууууу! — нададе вой Клаудин от центъра на дансинга.

— Аууууууууууууу! — изреваха всички в отговор.

Франки се провря през потната навалица от тела, нетърпелива да се присъедини към приятелите си. Докато вървеше, отвсякъде се подаваха ръце, които я докосваха.

— Супер!

— Този зелен грим е направо като истински!

— Костюмът ти е убиец!

— Това на врата пиърсинг ли е?

— И аз искам такъв.

— И аз.

— Шевовете ѝ са по-яки от тези на бейзболната ми топка.

Франки трепереше от вълнение, но никак не бе изненадана от положителните реакции, защото знаеше, че това ще се случи. Никога не се бе съмнявала. Въпросът бе да докаже, че това е така. И

доказателството бе там: приятелите ѝ, облечени като себе си, танцуваха с нормита. Франки погледна телефона, за да отбележи този исторически момент. Часът бе 8.13.

— Йееее! — извика Франки и се присъедини към останалите.

— Франкиии! — извикаха те в отговор.

— Това е жестоко, човече! — Блу изсипа цяла бутилка вода на главата си, а кожата ѝ заблещука на светлината.

— Ууууууу! — викаха нормитата, смятайки, че това бе просто безразсъдство.

Козината на Клаудин започна да се къдри от влагата; Клео танцуваше с едно норми, което беше сложило на главата си короната ѝ; а Лала не спираше да се усмихва.

— Виж! — тя посочи челото си. — Потя се!

— Не ти е студено? — Франки сияеше.

— Не ми е студено — Лала запрати кашмиреното си наметало сред тълпата.

Общата им еуфория обзе Франки, както нищо досега.

— Ей, красива невесто — прошепна глас в ухото ѝ.

— Били?

Той я завъртя с лице към себе си:

— Всъщност, Брет. Но предпочитам татко Франкен.

НАЕЛЕКТРИЗИРАЩО!

Застанал пред нея в черен костюм, той стисна раменете ѝ, покрити с дантела, и я погали. Със зелената си кожа, болтовете, шевовите и сресания напред бретон, Брет имаше всичко, което трябваше да има. И бе дошъл за нея.

В мечтите ѝ те бяха скрити в подножието на стълбището, но ето, че сега стояха тук, в центъра на партито, обкръжени от РАД-ове и нормита. Докосваха се открито, гледаха се в очите, без страх.

Той прокара ръка по черната ѝ коса, която потрепна от електричеството.

— Радвам се, че си решила да я оставиш пусната, а не бухнала нагоре — той се усмихна със сините си очи. — Така е по-секси.

Франки не можеше да отговори. Можеше само да го гледа.

„Дали така се чувстват зомбитата?“

С топли ръце той обви врата ѝ, притегли лицето ѝ към своето и... я целуна. Също като в сапунените сериали. Но по-хубаво.

Много по-хубаво.

Франки започна да пуска искри, а после се понесе като балон с хелий, изтръгнал се от букет цветя за нечий рожден ден. И докато тялото ѝ се извисяваше все по-нависоко, светът отдолу все повече и повече се смалчаваше. Звучите изгубиха значението си. От отговорността нямаше и помен. Последниците станаха непредсказуеми. Цялото ѝ същество бе съсредоточено в настоящия миг. Преди него нямаше нищо. Нямаше нищо и след него.

Имаше само *сега*.

Той все по-настоятелно търкаше шевовете на врата ѝ, а целувките им ставаха по-жадни. Франки се извиси още по-нагоре. Беше доволна, че бе измила и намазала с масло конците. Гордееше се, че бяха меки и нежни на допир. Не се съмняваше, че накрая те щяха да бъдат едно от нещата, които той най-много щеше да обича у нея.

Той стисна главата ѝ. Задвижи я ту насам, ту натам. Сякаш я водеше в танц, чиято хореография бе измислил само за тях двамата. „Хммм.“ Идеята ѝ допаднаше. Танц само за...

Скръъци!

Неочаквана остра болка преряза врата на Франки, устните ѝ замръзнаха, искри пронизаха очите ѝ. Чувство на обърканост и замаяност я изпълни. Всичко се въртеше, сякаш бе плюшено мече, пуснато на центрофуга. После спря. Не виждаше нищо друго, освен черен плат. Не чуваше друго, освен: „Ааааааа!“.

Главата ѝ полетя нагоре с космическа скорост. Насреща ѝ бе Брет. Сините му очи избледняха. Завъртяха се първо наляво, после надясно, после пак наляво. Клепачите му се затвориха. Той започна да се клатушка. Франки също се клатушкаше. И двамата падаха... падаха...

Строполиха се на пода в салона. Тялото ѝ, немощно като парцалена кукла, се стовари върху му, а главата ѝ се изтърколи към кабинката на диджея.

— Бля-аааааак!

Виковете, обезумелите стъпки и всеобщата паника се смесиха в хаотична, нетърпима каша. Един огромен ботуш замахна, сякаш да я ритне, но вятърът и няколко чифта ръце я вдигнаха и я отнесоха.

— Главата лети!

— ЛЕТИ!

— ЛЕТИ!

— ЛЕТЯЩА ГЛАВА!

Всичко беше в мъгла. Откъслечни картини се тресяха около нея като вибриращи парченца от пъзел.

— ЧУДОВИЩЕ! — изкряска някой. Невъзможно бе да се каже кой, но може би беше Бека.

— Летяща глава на чудовище! — извика някой.

— Вземете тялото ѝ — прошепна глас на момче. — Не позволявайте на никого да го види. Ще ви чакам при колата на Клод.

— Били? Ти ли си? — опита Франки да попита, но ударите по главата и парещата болка във врата не ѝ даваха възможност да говори.

Пиичууу, пиичууууу, пиичуууууууу...

Алармата за чудовища се включи.

— Всички по масите!

Пиичууу, пиичуууу, пиичуууууууу...

— Вземете столовете!

— Горе! Горе!

— По-бързо!

Пиичууу, пиичуууу, пиичуууууууу...

— Сега, пицете!

— Аааааааааааааааааааааааааааааааа!

— По-силно!

Облак воняща мъгла обви Франки и тя стисна очи, за да може да понесе болката. Докато потъваше в мрака, се запита какъв ли щеше да е светът, когато отново отвори очи.

Пиичууу, пиичуууу, пиичуууууууу...

Стига да имаше следващ път, разбира се.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА „МОНСТЪР ХАЙ“

Когато инцидентът се случи, Мелъди и Джаксън отдъхваха след танца в един самотен ъгъл на салона. Истерията от писъците, идващи от дансинга, не можа да я откъсне от комичните истории на Джаксън за шантавите му съседи, още повече че в края на всяка слагаше вместо точка, целувка на устните ѝ. Едва когато писъците на Бека „Чудовище!“ стигнаха до тях, тя реши да провери какво се случва.

— Какво става? — попита тя един минаващ покрай тях ученик, маскиран като прилеп.

— Ами, както се целуваха, и главата на момичето падна! — извика той и изхвърча към изхода.

Джаксън се почеса по главата:

— Този чува ли се какви ги говори?

Мелъди се разсмя на безумието на историята:

— Сигурно е някой от специалните трикове на Уикс.

— Дано да е това — Джаксън загриза ноктите си.

— Страх ли те е? — пошегува се Мелъди.

— Малко — призна той и хвърли поглед през рамо. — Но не от момичето.

Повечето ученици и учители се бяха възкачили по масите и размахваха столове във въздуха, грухтейки. Имаше и такива смелчаги, които не се страхуваха да се бият на пода, и разкъсваха един другиму костюмите си с надеждата да открият някой все още неоткрит виновник.

— ЧУДОВИЩЕ! — крещеше Бека. — ЧУДОВИЩЕ!
ЧУДОВИЩЕ! ЧУДОВИЩЕ!

Колкото повече приближаваха виковете, толкова повече подробности научаваше Мелъди. Оказа се, че момчето в трагедията бе не друг, а Брет, но момичето без глава *не* беше Бека. Докато проследяваха хаоса наоколо, святкащите лешникови очи на Джаксън се овлажняха от паника.

— Мелъди, наистина трябва да се измъкна оттук — рече той настойчиво, държейки мини вентилатора пред лицето си. Един ученик, който тичаше към вратата, бутна вентилатора на земята и той се пързулна към другия край на салона. Джаксън задърпа Мелъди по силно.

— Не мога да оставя Бека така — изрече тя, докато го водеше през навалищата към ужасената Бека.

— Защо? Тя *не* е в опасност — тросна се той.

— Брет ѝ е изневерил!

— Чудовище! — един непохватен призрак се блъсна силно в Джаксън, после изчезна.

Четирима въоръжени мъже влетяха в салона, следвани от екипа за оказване на първа помощ с носилка.

— Заклучете момчетата си! Те се промъкват сред нас. Опитват се да се размножават с нашия вид! — крещеше Бека, клекнала до тялото на Брет. Отскубна един черен конец от пръста му и подробно го огледа.

— Хайде, идвай! — Мелъди дръпна Джаксън още веднъж към дансинга.

Бека се изправи, страните ѝ, целите, бяха в петна от сълзите, а конусът на прическата ѝ се бе посмъкнал.

— А! Ето те и теб! Видя ли какво стана? Беше ужасно — рече тя, ридаейки.

Мелъди не бе съвсем сигурна кое точно имаше предвид — обезглавяването или изневяратата, — но се съгласи, че и двете бяха ужасни.

Хейли и Хит даваха показанията си пред един от полицаите, докато един парамедик размахваше под носа на Брет амонячна сол.

Той изведнъж се съвзе.

— ААААААААА! — закрещя Брет.

— Боли го! — извика Бека. — Помогнете му!

Веднага му биха една инжекция, която го успокои и го превърна в хленчещо дете.

— Добре ли си? — Бека клекна до него. — Помисли, че онова момиче съм аз, нали?

Брет завъртя отпуснатата си китка и се захили.

— Брет! Мислеше, че това съм аз, *нали*?

Той я погледна и избухна в смях.

— Какво е станало с косата ти?

Бека не обърна внимание на въпроса му, а зададе своя:

— С гланц за устни с вкус на манго ли беше тя? Това не ти ли подсказа, че не съм аз?

— Ей, Бека слагагланцсвкуснаманго — рече той нечленоразделно. — Познаваш ли я? Бека е мойто момиче.

— Знаех си, господин полицай — Бека плачеше.

— По-точно, сержант Гарет.

— Тя не го е целунала, сержант Гарет. Тя му е изсмукала мозъка. Точно това правят те! Примамават момчетата и им изцеждат мозъка. Трябва да я откриете. Трябва да я спрете! — тя му подаде кончето. — Изпратете това за съдебна експертиза. Това ни е единствената нишка.

— Най-добрите ми полицаи обикалят в момента от врата на врата — увери я той и пъкна кончето в найлоново пликче. — Ако има други не-хора в града, аз ще ги издиря. Точно както е направил дядо ми някога.

Джаксън дръпна Мелъди за ръкава:

— Наистина трябва да тръгвам.

Парамедиците вдигнаха Брет на носилката.

— Къде го водите? — попита Бека.

— В болница „Салем“.

— Идвам с вас — заяви тя.

— Вие негова близка ли сте? — попита един от мъжете.

— Аз съм неговата годеница.

Джаксън свали пуловера си. Възглавницата падна на пода.

— Става *все по-горещо тук!* Може би е време да тръгваме.

— Мели — извика Бека, подтичвайки, да не изостава от носилката. — Хейли ще остане тук, за да разпита свидетелите. Ти тръгвай, за да опиташ да намериш онова... *нещо*. Аз ще следя от болницата как вървят нещата.

— Искаш от мен да го *намеря*? — Мелъди не вярваше на ушите си. — Не вярваш, че навън има нещо такова наистина, нали? Това си беше чист номер.

— Това не беше номер — предупреди Бека. — След като намериш чудовището, ми дай информацията, аз ще се погрижа за всичко — тя помахна. — И внимавай, пази се!

— Но как бих могла да намеря въображаемо чудовище? — обърна се Мелъди към Джаксън.

— Не знам, но трябва да изляза навън — той дръпна ръката ѝ.

— Мелъди, къде отиваш? — Хейли се приближи с бързи стъпки и остави кошницата с буболечките на земята.

Джаксън дръпна Мелъди за ръката.

— Излизам да подишам малко въздух — отвърна тя.

— Нямаме време! — троснато изрече Хейли. — Трябва да хванем звяра! — Тя се плесна по челото. — Дявол го взел! Точно сега ли намерих да си оставя фотоапарата в колата на господин Мадън? Можеше да я снимам и да направим плакати — тя се извърна и подкани неколцината ученици, които все още се въртяха наоколо, да ѝ дадат фотоапаратите си — така поне щеше да може да документира сцената на престъплението.

За такова дребничко момиче, Хейли бе доста властна.

— Хайде, Мелъди! — Джаксън отново я дръпна. — Ако разберат какъв съм, веднага ще ме погнат.

— Че защо да те погват? Ти не си... — тя млъкна, осъзнавайки, че не знае какъв е. Дали това, че бе наследник на Доктор Джекил и Мистър Хайд, го превръщаше в чудовище?

Хейли се върна при тях с тежки стъпки.

— Хайде, размърдайте се! Мелъди, трябва да помогнеш на Бека. Тя би направила същото за теб. Приятелите са на първо място, нали?

Тогава Мелъди се почувства като пинг-понг, който едната страна запращаше към другата с безпощадност, а тя самата нямаше право на глас. Искаше да помогне *и* на Джаксън, *и* на Бека. Ако предпочете единия, щеше да разочарова другия.

— Знам, но...

— Мелъди, да вървим! — Джаксън я теглеше, челото му цялото бе обляно в пот.

— Секунда само!

— Направи каквото трябва — посъветва я Хейли, преди да се впусне в разследването.

— Хайде! — рече Джаксън със стиснати зъби.

Мелъди въздъхна. Царящото наоколо объркване се бе пренесло вътре в нея. Съжаление завладя сърцето ѝ. Защо бе напуснала Бевърли Хилс? Защо бе изправила висящия си нос с камилска гърбица? Ако

сега все още беше Камилъди, никой нямаше да се бори за нея, а тя нямаше да се намира в тази задънена улица.

Изправена напред почти опразнения салон, оградена от разкъсани костюми, раздробена храна, разпръснати столове и маси със следи от стъпки по тях, Мелъди замръзна като претоварен хард диск.

Джаксън пусна ръката ѝ.

Тя се извърна към него, но не можа да каже и дума.

Очилата му ги нямаше, а в очите му се четеше разочарование.

— Пак ли *ти*? — той извади бялата риза от дънките си. — Защо все изскачаш отнякъде? Не че искам да те обидя, но си тоооолкова сериозна.

Ди Джей се бе завърнал.

— Къде е мойта Бомбичка? — извика той. — Бомбичкаааа, къде сииии?

Той вдигна длан да чукне Мелъди по ръката.

— Не си се обидила, нали? Просто няма музика тука, а пък аз искам нещо... *по-живичко*.

— Разбирам — Мелъди чукна дланта му, а после му помахаша. Вместо да се втурне след него в опит да го предпази или да се увери, че ще се прибере у тях без инциденти, тя стоеше и гледаше след него. Остави го да си отиде.

Мелъди пое дъх от инхалатора и се спусна през мъглата. Нямаше понятие как ще се прибира вкъщи. Нито пък кого да спасява първо. Най-добрата си приятелка или приятеля си? Това беше вечната дилема.

Пред училището светлините на полицейските коли примигваха, докато полицаите подканяха децата по-бързо да се прибират на сигурно по домовете си. Вятърът повяваше на силни кратки пориви, сякаш настойчиво приканваше към същото. Червените чаши, разхвърляни по опразващия се паркинг, потракваха, носени от вятъра, и създаваха идеалната музика за ексцентричен лов на чудовища — нещо, което Мелъди щеше да оцени, ако не се чувстваше като най-голямото чудовище в Салем.

— Да те закарам ли?

Мелъди се обърна и видя Кандис да излиза из мъглата на входната врата. Издокарана в къса рокличка от черна дантела, черни блещукащи крилца и с глава, пълна с черни рози, тя слезе по стълбите с грациозността на танцорка.

След като адреналинът ѝ се върна там, откъдето бе дошъл, усещане на отпадналост обгърна тялото на Мелъди; крайниците ѝ се отпуснаха, пулсът ѝ се успокои, а дишането ѝ се нормализира. Нейната кръстница, вълшебната зла фея, бе дошла.

— Ти какво правиш още тук?

— Не можех да си тръгна, без да се уверя, че си добре — рече Кандис, сякаш бе очевидно. — Пък и откакто се преместихме, за пръв път се забавлявам така. Беше много по-щуро, от който и да е бал в „Бевърли Хилс Хай“, това е сигурно.

Мелъди опита да се засмее:

— Хайде да тръгваме.

— Виж! — Кандис посочи към бялото табло пред училището. Някой бе разбъркал буквите така, че вместо „Мърстон Хай“, сега там пишеше „Монстър Хай“^[1].

— Хм! — рече Мелъди, без да се засмее.

За краткото пътуване до Радклиф Уей Мелъди преброи седем полицейски коли, които профучаха край тях. Тишината от безмълвното радио в колата сякаш виеше по-силно от всяка сирена. Кандис надуваше музиката дори тогава, когато баща и я помолеше да изкара колата от алеята пред къщата на пътя. Постъпваше точно като Глори: даваше Мелъди с тишина, докато излезе от бърлогата си, разчитайки на това шумът в ума ѝ да стане така оглушителен, че тя сама да излее част от него навън. А имаше ли по-подходящо място от спокойствието наоколо им, празно като съд, който чака да бъде напълнен?

Още преди да стигнат до тяхната улица, Мелъди започна да поддава.

— Въпрос.

— Да — Кандис чакаше с очи, заковани върху пътя пред тях.

— Налагало ли ти се е някога да избираш между приятел и гадже?

Кандис кимна.

— И коя страна трябва да избере човек?

— Правилната.

— Ами ако и двете са правилни?

— Не са.

— Но *са* — настоя Мелъди. — Там е проблемът.

— Не, не са — Кандис мина бавно покрай една патрулка. — И двамата мислят, че са прави. Но ти кой мислиш, че е прав? Коя от двете страни въплъщава онова, за което ти смяташ, че си струва да се бориш?

Мелъди погледна през прозореца, сякаш се надяваше отговорът да ѝ се разкрие на някоя от поляните на съседите. Но навсякъде светлините бяха угасени, единствено в нейната къща лампите светеха.

— Не знам.

— Напротив, знаеш — отвърна Кандис. — Просто не ти стига кураж да си честна пред себе си, защото тогава ще се наложи да направиш нещо, което не искаш да направиш, а ти мразиш трудните неща. Точно затова се отказа да пееш, затова нищо не правиш и затова винаги си била...

— Добре, добре! Може ли да се върнем обратно на онази част, в която говореше като Опра?

— Аз само питам, Мели, какво би направила, ако не те беше страх? Това е отговорът, който търсиш. Това е страната, която трябва да вземеш — тя отби към кръглата алея и паркира. — Ако не направиш избора си, лъжеш и себе си, и тези около теб — отвори вратата и грабна чантата си. — Опра изчезва!

Вратата се тръшна след нея.

Мелъди се облегна назад, наслаждавайки се на малкото топлина в колата, преди да е изстинала съвсем. Опита се да види и двете страни, но не от позицията на Джаксън или Бека, а от своята. Верността срещу приемането. С всеки отлитащ миг, колата изстиваше все повече.

Докато стигна до окончателното си решение, Мелъди бе премръзнала.

[1] „Монстър“ е анаграма на „Мърстон“. Разместването на буквите дава друг смисъл на името на училището — на английски monster означава чудовище. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

СТРАХ

Миришеше на смърт, след която бяха останали единствено студени, стерилни инструменти, ярки лампи, химически разтвори, стъкло, метал, гумени хирургически ръкавици. И още нещо, което Франки не можеше съвсем да определи... Опита да отвори очи, но клепачите ѝ сякаш бяха от олово, крайниците ѝ — оковани във вериги, гласът ѝ — заглушен. Хората казват, че кучетата надушвали страха. Сигурно това беше тогава — надушваше страх.

Чуваше се в гласовете наоколо; изливаше се от тях като вода от гъба, която стискаш с ръка.

— Навън има лов на вещици.

— Две ченгета тършуваха из таванската стая вкъщи през последния час.

— Животът ни е съсипан.

— Не разбирам как може да не сте забелязали, че дъщеря ви се е измъкнала от къщата?

— На това ли му казвате добро възпитание?

— На това аз му казвам опасност за обществото, особено за *нашето* общество.

— Ами нормито? Ако момчето не се оправи, това ще влезе в новините.

— Ако вече не е влязло.

— Уверявам ви — обади се Вивека, хълцайки, — че сме смазани от случилото се и имаме какво да губим като всеки от вас. С Виктор ще направим всичко по силите си това да не се случва никога вече.

— Да не се случва никога вече? Ние имаме по-спешни проблеми. Как да се справим с онова, което се случва *сега*? Ако това продължава, моята Лала ще трябва да си махне кучешките зъби. *Кучешките зъби!*

— Клаудин и братята ѝ ще трябва да отидат на лазерно епилиране. Гордостта им ще бъде смазана. А и зимата приближава... ще умрат от студ!

— Вие поне знаете къде са децата ви. Джаксън още не се е прибрал. Всеки път, щом чуя полицейска сирена, коремът ми се свива. Ами ако започнат да арестуват подозрителни лица? Ами ако... — госпожа Джей избухна в ридания.

— Чуйте ме, всички — гласът на Виктор бе нисък и уморен. — Макар да поемаме пълната отговорност за тазвечерния инцидент, не забравяйте, че от всички нашето положение е най-опасно. — Той подсмръкна и издуха носа си. — Те търсят *нашата* дъщеря. Нашата *дъщеря*. И вярно, че е направила нещо непоправимо, но само нея преследват. Моето момиченце. Не вашите!

— Засега не.

— Те издирват зелено момиче без глава от карнавал с костюми — отвърна Виктор. — Можем да кажем, че е било шега.

— Никаква шега не е.

— С Вивека ще направим всичко необходимо да поправим стореното. Първото нещо ще е да отпишем Франки от „Мърстон Хай“. Ще я обучаваме вкъщи и ще ѝ забраним да напуска дома ни.

— Мисля, че всички трябва да напуснете Салем.

— Да.

— Съгласен.

— Да напуснем Салем? — изгърмя гласът на Виктор. — Мислех, че това е общност! Как смееете да ни обръщате гръб след всичко, което сме...

— Мисля, че стана късно — намеси се Вивека. — Защо не се съберем отново утре сутринта?

— Но...

— Лека нощ — каза Вивека.

Компютърът изпя една последна нота и се изключи.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва! — ридаше Вивека. — *Не* можем да се местим. Ами кариерите ни? Субсидиите за твоите изследвания? Домът ни? Къде ще отидем?

Виктор въздъхна:

— Нямам никаква идея. — Той залепи и последната марля към шевовете на Франки и намали лампата. — Добрата новина е, че вече няма от какво да се боим.

— Защо?

— Най-ужасяващите ни кошмари се превърнаха в реалност.

След тях вратата на стаята на Франки се затвори с щракване.

Останала сама и в пълно съзнание, тя ту потъваше в съня, ту се будеше. Но независимо дали бе будна, или спеше, не можеше да избяга от съкрушителното чувство на вина. Бе съсипала живота на толкова много хора. В сънищата вината ѝ взимаше всякакви форми — причиняваше гибелни лавини, направляваше потъващи кораби, плашеше сираците, даваше на приятелите си вода, която се превръщаше в кръв, буташе родителите си от скали и целуваше Брет със смъртоносни устни-бръснач.

От всеки кошмар Франки се изскубваше внезапно, потънала в сълзи. Но спокойната тишина на стаята ѝ не ѝ носеше покой, защото тук всичко бе истинско. А вината бе твърде тежка, за да я понесе. Всеки път, щом отвореше очи, бързо ги затваряше и си пожелаваше да се събужда за последно.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

БЕКА СЕ ЗАВРЪЩА

Пръстът на Мелъди застина пред звънеца на вратата. Натиснеше ли го, нямаше просто да събуди къщата. Щеше да направи повече от това — щеше да направи избор.

Натисна копчето и отстъпи назад. Сърцето ѝ заби по-бързо. Не се страхуваше от вратата, която щеше да се отвори пред нея. Боеше се от онази, която се затваряше.

— Кой е?

— Мелъди Карвър. Аз съм приятелка на...

— Влез — наметнала плюшен халат, госпожа Джей стискаше в ръцете си кърпичка. Надникна през рамото на Мелъди, а после бързо залости вратата с верига. Бе вързала косата си на тлъста конска опашка, а по бузите ѝ имаше размазан грим като мастилените петна на Роршах^[1]. Без безкомпромисните очила на Уди Алън тя изглеждаше като съвсем обикновена майка, разтревожена за сина си.

Мелъди надникна в полумрака на къщата. Тежестта на тъмните мрачни мебели сякаш бе по-смазваща, отколкото ѝ се бе сторило първия път. Като че ли тъгата беше пропита във всяка тяхна частица.

— Джаксън вкъщи ли си е?

Тя вдигна кърпичката към устните си и поклати глава:

— Надявах се ти да знаеш къде е. Трябваше вече да се е прибрал. А сега с всичко това, което... Просто съм разтревожена, това е. Нещата са сложни за обяснение.

— Знам — рече съчувствено Мелъди.

Госпожа Джей се усмихна признателно.

— Не — Мелъди докосна мекия плюшен ръкав. — Искам да кажа, че знам за Джаксън.

— Моля? — изражението ѝ стана твърдо.

— Знам какво става, когато се поти. Знам в какво се превръща и знам защо.

Лешниковите очи на госпожа Джей добиха пресметлив вид. Като че ли не можеше да реши дали да смаже черепа на Мелъди с ръжена, или да си плюе на петите и да бяга.

— Как, как разбра?

— Той ми каза — излъга Мелъди. — Но не се тревожете. — Мелъди взе ръката ѝ. Бе ледена. — Няма да кажа на никого. Тук съм да помогна. Ще го намеря.

— Мелъди, разбираш ли колко много рискуваме, ако това за Джаксън се разчуе? По-сложно е, отколкото си мислиш. По-сложно е, отколкото той си мисли. Много хора могат да пострадат.

— Имате думата ми. — Мелъди вдигна дясната си ръка, готова да се закълне. Но не защото бе влюбена в него, или пък защото целувките му събуждаха нещо вътре в нея също както шоколадов чийзкейк, а защото да намери Джаксън, означаваше да го спаси от другото му „аз“, което бе и най-големият ѝ враг. Чудовището крадец на гаджета беше битката на Бека. И ако тя наистина вярваше, че „приятелите винаги са на първо място“, то тогава щеше да разбере.

Мелъди пресече тичешком тъмната улица, за да вземе колелото и фенер. Не можеше да помоли нито родителите си, нито Кандис да я закарат — това означаваше да загуби доверието на госпожа Джей. А това тя нито можеше, нито искаше да направи. Да открие Джаксън и да го доведе вкъщи, щеше да е първият ѝ голям успех и той нямаше по никакъв начин да е свързан със симетрията, носовете или Кандис. Тази спасителна мисия щеше да покаже на Мелъди истинската ѝ същност в противовес на онова, което Бо можеше да направи от нея.

— Как мина балът? — извика Глори от хола. Тя взе чашата с чай и влезе в кухнята.

— Добре — Мелъди я последва. — Имаме ли джобно фенерче?

Глори поклати глава:

— Сега използваме големи фенери. В гаража са в един пластмасов кош с надпис „Външно осветление“. Вътре трябва да има и свещи. Защо са ти?

— Искях да изляза малко на разходка. На танците беше задушно, а тук е толкова горещо.

— Мислиш ли, че е безопасно? — Глори завъртя морскосините си очи. — Чудовищата са на свобода. — Сложи чашата в мивката. — Можеш ли да си представиш? По новините само за това говореха. —

Тя се засмя. — Животът в малкото градче е забавен. Докато не отидат на гости на старите ни съседи, тези хора тук никога няма да знаят какво значи истинско чудовище. Не съм ли права?

— Напълно — рече Мелъди нетърпеливо. — Добре, чао засега. Няма да закъснявам.

Глори прати една въздушна целувка на дъщеря си и се упъти към спалнята.

Мелъди се втурна към вратата. Нетърпелива да започне издирването, тя отвори рязко и се блъсна право в Бека.

— О, боже, ти какво правиш тук? Всичко наред ли е? Как е Брет? Дали гласът издаваше вината й?

— Състоянието му е стабилно, но все още е в истерия и не може да говори.

Мелъди дръпна Бека и я прегърна. Бека не се възпротиви, но и не отвърна на прегръдката.

— Сигурно си много разтревожена.

— Така е — отвърна Бека. — А ти защо не си по улиците да търсиш чудовището?

— Всъщност тъкмо излизах — Мелъди беше горда, че не излъга.

— Добре — без помен от облекчение отвърна Бека. — Ето, дръж. — Тя подаде раницата на Мелъди. — Беше я оставила в колата на баща ми.

— О, благодаря ти. Нямахше нужда да ми я носиш още тази вечер — Мелъди се сви от неестествено високия си глас, в който се прокрадваха нотки вина.

— Нали знаеш правилото ми — усмихна се самодоволно Бека. — Първо са приятелите.

— Да, точно така — отвърна Мелъди.

— Първо са приятелите — тя пак се усмихна все така самодоволно.

Нещо се беше променило; не бе само ужасът да види приятеля си уж да целува чудовище, нито пък вината на Мелъди, че не се бе втурнала да преследва някакъв си специален ефект. Нещото не беше някъде отвън. Беше зад зелените очи на Бека.

— Забрави и това в колата — Бека подаде айфона на Мелъди, но щом Мелъди понечи да го вземе, Бека отдръпна ръката си и натисна два пъти екрана. — Виж на какво попаднах.

Клипът с Джаксън, който се превръща в Ди Джей Хайд, се завъртя.

Ди Джей Хайд, като в „Доктор Джекил и Мистър Хайд“. Точно като пралядо ми, който между другото е бил супершантав. Намерих на тавана вкъщи едни записки и по всичко личи, че в онези дни е правил някакви странни експерименти, и то върху себе си, като смесвал разни вещества! След като изпивал тоника, се превръщал в много жесток човек. Аз не съм по пиенето, но много обичам да танцувам.

Мелъди усети как стомахът ѝ се свива. Устата ѝ пресъхна. Дишането ѝ стана тежко.

— *Ровила* си из нещата ми? — едва произнесе тя, като не можа да измисли какво друго да каже.

— Не аз, Хейли. Тя постави верността ти под съмнение.

„Защо не го изтрих?“ Мелъди усещаше как ударите на сърцето се забиват в мозъка ѝ при мисълта за последствията върху Джаксън и майка му от разкритията на Бека. Бека вече не беше приятелката, която ѝ издаваше тайната за страшните номера на Брет или предвидливо взимаше инхалатора ѝ. Тя бе врагът, който имаше контрол върху ситуацията.

— Върни ми го — настоя Мелъди.

— Веднага, след като пратя клипа на пощата си — Бека докосна екрана и изчака потвърждението. — Готово. — Тя тръшна телефона в ледената длан на Мелъди.

— Това беше шега — опита Мелъди. — Правехме си филм. Като на Брет!

— Лъжеш! — Бека щракна с пръсти. Отстрани на верандата се появи Хейли. Вярната асистентка отвори зелената си бизнес чанта и извади договора на Мелъди. Онзи, според който тя никога нямаше да флитува с Брет Рединг, никога нямаше да излиза с Брет Рединг и никога нямаше да пропуска случай да опердаши всяко момиче, което излиза с Брет Рединг. Тя го накъса на дребни парченца и го пръсна по изтривалката с надпис „Не забравяй да си изтриеш обувките!“.

Болеше я повече, отколкото бе очаквала. Въпреки всичките им чудатости, Мелъди наистина харесваше Бека и Хейли. Нали бяха първите ѝ истински приятелки.

— Бека, толкова...

Хейли извади нов документ.

— Като защитник на чудовища — рече тя грубо, — очевидно се движиш с тези типове и очевидно знаеш къде се намира.

— Бека, кълна се, не знам — отвърна Мелъди умоляващо. — Дори не вярвам, че това момиче съществува.

— Аз вярвам на очите си — Бека взе документа от Хейли и го подаде на Мелъди. — Имаш четирийсет и осем часа да я намериш. Ако не успееш, клипът ще изтече по всички медии, така че ще засенчи дори Парис Хилтън.

Хейли ѝ подаде сребристочервената химикалка.

— Няма да го подпиша — Мелъди отстъпи назад.

— Тогава ще го разпространя още сега. Ти избираш.

Мелъди грабна химикалката и надраска името си върху листа.

— Датата — обади се Хейли.

Този път Мелъди натисна така силно, че проби листа. Хейли извади жълт хронометър и го нагласи.

Тик-так, тик-так, тик...

— Имаш четирийсет и седем часа. После ще дойдем за теб — предупреди я Бека.

Хейли вдигна куфарчето и двете момичета слязоха по стълбите към кадилака на господин Мадън.

Тик-так, тик-так, тик...

Потеглиха, оставяйки Мелъди насаме с открития изглед към къщата на Джаксън. Веселата фасада отвърна на погледа ѝ с топлината на доверчиво кутре — кутре, което тя щеше да приспи.

[1] Метод за психологическо оценяване, носещ името на своя създател швейцарския психолог Херман Роршах, с който възприятията на субекта за мастилени петна се анализира. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ШОК

Франки бе заела свидетелското място. Беше положила клетва. Дошло бе времето да даде показания.

Какво от това, че беше такава знойна горещина? Какво от това, че гримът ѝ се размазваше и зелената ѝ кожа щеше да остане непокрита? Какво от това, че шевовете ѝ стяха непоносимо? Нищо от това нямаше значение. Единственото, което имаше значение, бе да очисти името си пред всички РАД и всички нормита, натъпкани в съдебната зала.

Щеше да се извини на родителите си, че не бе оправдала доверието им, че бе опетнила репутацията им пред другите РАД и не бе се вслушала в предупрежденията им. На Лала, Блу, Клаудин и Клео щеше да каже колко много държи на тяхното приятелство и как никога не бе възнамерявала да поставя живота им в опасност. На госпожа Джей щеше да каже колко много цени нейните напътствия. Щеше да се извини на Брет, че бе изгубила главата си, а на Бека — че бе целувала приятеля ѝ. Щеше да благодари на Били, че спаси живота ѝ, а на Клод, че я докара въщи. Щеше да им каже, че не заслужава втори шанс. Но ако ѝ дадат все пак, никога вече нямаше да ги разочарова отново. Тогава щеше да отпрати една последна молба към нормитата — да спрат да се страхуват от РАД; да позволят на баща ѝ да сподели брилянтните си открития със света; да оценят неповторимостта на приятелите ѝ, както и окосмяването им; да им позволят да излязат от затвора си и да живеят свободно...

Но когато дойде време да започне, ни дума не излезе от устата ѝ. Скърцаше със зъби, пускаше искри и стенеше

конфискува телефона. Трето, родителите ти прибраха всичко в кашони, защото — и това са техни думи, не мои — от много време насам много те гледат и това трябва да се промени. И четвърто, Клод ме докара дотук заедно с Били след тъпия бал. След като те оставиха, аз, такава, поостанах и се скрих, и...

— Чакай малко! Значи танцът е *истина*? — очите на Франки се напълниха със сълзи. — Нали каза, че всичко е сън.

— Тази част не — той се засмя. — Когато ми казаха какво си направила на онова норми, направо се попиках. — Той прокара ръка през висящите кичури, мокри от пот.

— Ох! — Франки се отпусна назад и инстинктивно потърси шевовете на врата, но те бяха под дебел слой марли. — Какво да правя?

— За кое? — Ди Джей погали косата ѝ. Тя пусна малко искри. Той се засмя от удоволствие.

— За кое ли? — Тя се изправи. — Ами за това, че съсипах живота на всички около мен!

Ди Джей срещна ядния ѝ поглед с усмихнатите си лешникови очи.

— Ничий живот не си съсипала. Напротив, даде им тласък.

— Да бе, да.

— Вярно е! — Ди Джей докосна екрана на айфона си. — Ти си единствената наоколо, в която има искра. — Песента *Use Somebody* на Kings of Leon тръгна и като куче, подало глава през прозореца на колата в слънчев ден, Ди Джей притвори очи, слушайки фантастичното соло в началото, като самият той подрънкваше на въображаема китара. Щом започна текстът, той взе ръката на Франки и ѝ помогна да слезе от масата. Дръпна я към себе си, долепи лицето си до нейното и я поведе из цялата стерилна безстилна стая, нямаща нищо общо вече с козметичен салон.

„Обикалях наоколо...“

Франки си помисли за Лала и се запита колко ли сериозно бе влюбена в Ди Джей.

— Какво правиш? — засмя се тя притеснено.

— Опитвам се да те накарам да забравиш Брет — прошепна той в ухото ѝ.

Тя пусна искри.

Той се усмихна.

Те се поклащаха покрай рафтовете с празните стъкленици. Епруветките изглеждаха самотни без цветните мазила на Франки, които оправдаваха съществуването им. И тях също бе ги наранила.

Знаеш, че мога да се възползвам от някой, някой като теб...

— Такъв съм кретен! — извика Франки. — Мислех си, „О, ето, той харесва чудовища, значи и мен ще хареса“ — тя се надсмя над собствената си глупост. — Нищо не знаех за него. Просто исках да съм с някой, който няма да ме кара да се крия.

— Този някой е тук до теб.

Франки се отдръпна и погледна в очите му.

— Защо си толкова мил с мен?

— Защото ми харесваш, Бомбичке. Харесваш ми, защото не те е страх.

— От какво не ме е страх? — Франки освободи ръката си и отстъпи назад. Искаше целия да го види.

— Да следваш мечтите си.

Франки опипа гърба си, за да се увери, че болничният халат е все още вързан здраво.

— Да, но не мога да имам нещата, за които мечтая.

— Какво например?

— Свобода.

— Можеш, ако ти помогна — той пристъпи към нея.

— И защо ще ми помагаш?

— Защото ме караш да пиша песни — той докосна единия от болтовете ѝ. Той го боцна по пръста. — Хубаво ли е това, че пускаш ток?

— Доста — тя се закиска.

— Франки? — Виктор прошепна от коридора.

— Да...

Ди Джей бързо запуши устата ѝ с ръка и спря музиката.

— Направи се, че спиш. Аз ще се скрия.

Франки тръгна към леглото.

Вратата се отвори със скърцане. — Будна ли си?

Тя не помръдна.

— Тук е като в сауна — рече Виктор на себе си. Миг след това живителен полъх влезе през вентилацията.

„Гатко, обичам те, дори ти да не ме обичаш“, помисли си Франки.

През следващите пет минути и двамата стояха притихнали, без да помръдват, за по-сигурно. Но очакването да види отново Ди Джей, караше Франки да потръпва. Той беше като подарък, който все още не бе отворила. Искаше да научи повече за него, да сподели мечтите си за промяна, да чуе неговите, да слуша неговата музика. И да пуска искри.

— Вече е безопасно — прошепна тя в мрака. — Можеш да излезеш.

Тишина.

— Ди Джей, излез! — повтори тя.

Пак нищо.

Франки се спусна от леглото и допълзя до скривалището му под масата за микроскопа.

— Можеш да излезеш вече.

Той бавно се показва, като потъркваше главата си объркано.

— Откъде ги взе тия очила? — засмя се Франки.

— От LensCrafters — измърмори той уморено.

„Да не би случайно да си дишал от формалдехида?“ Франки му подаде ръка:

— Помощ?

— О, не — рече той, щом се изправиха лице в лице. — Ти си онова зелено чудовище от танците, нали?

Франки се хвана за корема, като че ли току-що я бяха ударили:

— *Какво?*

— А аз какво правя тук? — той огледа лъскавите хирургически инструменти. — Казах ли нещо, за което да съжалявам? Аз твой затворник ли съм?

— Ама *ти* сериозно ли? — извика Франки. Това бе най-жестоката шега, която можеше да си представи. — Не, не си ми затворник. Свободен си да си тръгнеш, когато поискаш. — Тя посочи матирания прозорец, където преди беше дневната.

— Благодаря — той забърза към прозореца.

— Ти *наистина* ли си тръгваш? — Франки не можеше да повярва и отчаяно искаше да върне времето назад. — Мислех, че ме харесваш.

Той спря и се обърна:

— Познаваш ли Мелъди Карвър?

Франки поклати глава отрицателно, макар че донякъде я познаваше.

— Това някакъв гаден начин да си върнете за тази вечер ли е?

— Съжалявам — и с това се провря през прозореца.

— Тогава не си отивай — помоли го тя. Стаята започна да се пълни със самота.

— Трябва. Наистина съжалявам — отвърна той. — Беше ми приятно да се запознаем.

— *Остани* — помоли го Франки, докато той се отдалечаваше тичешком. — *Остани* — повтори тя, макар да беше вече късно.

Той си бе отишъл.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ГОРЕЩА КАША

Докато крачеше по верандата напред-назад, Мелъди си мислеше за онези навиващи се кученца, които бе виждала в мола. Те джафкаха, вървяха, сядаха, обръщаха се и пак вървяха. После се удряха в страничния парапет и падаха на задните си крака. С малък скок се изправяха пак на четири лапи, готови да почнат отново да джафкат, да вървят, да седат и да се обръщат. Точно като тях, и тя се движеше, но никога никъде не стигаше.

Какво трябваше да направи? Дали да си изгуби времето, преследвайки несъществуващо чудовище, или да измисли начин как да изтрие клипа от айфона на Бека? Да подкупи Хейли? Да разкаже всичко на Кандис? Да потърси Джаксън? Да се върне обратно в Бевърли Хилс? Бе готова да действа. Но не знаеше какво точно да предприеме.

Шум от кецове по паважа привлече вниманието ѝ. Строен силует тичаше по улицата към нея.

— Мелъди! — извика той.

— Джаксън?

Тя се затича към него, тласкана от силата на своето разкаяние.

— Толкова съжалявам! — тя го обгърна с ръце по средата на Радклиф Уей. — Не биваше да те оставям да си тръгнеш без мен. Бях объркана. Трябваше да избира. И избрах теб. Искам да кажа, че избирам теб. Но сега...

Мелъди отпусна хватката си. Косата му миришеше на пот и амоняк.

— Къде си бил?

— Джаксън! — госпожа Джей изтича от къщата по халат. — Слава богу, че си добре.

Мелъди погледна надолу по тъмната улица, без да може да срещне очите на госпожа Джей. Само след четирийсет и седем часа синът ѝ ще бъде обявен за „чудовище“ и вината за това ще е изцяло на

Мелъди. Ето колко струваше думата ѝ, имаше по-кратък живот от едно суши.

— Здравсти, мамо — Джаксън я гушна. — Добре съм.

— Благодаря ти! — тя взе лицето на Мелъди с две ръце и я целуна по челото. — Благодаря ти, че го намери.

Мелъди се насили да се усмихне, а после сведе очи.

— Хайде, ела да се прибираме — госпожа Джей дръпна сина си за ръката. — Знаеш ли колко е опасно за теб да се разхождаш по улиците тази вечер?

— Мамо, аз съм с Мелъди, не се разхождам по улиците.

— Поне не стойте на пътя! — рече тя.

Джаксън обеща да не се бави много, после улови Мелъди за ръка и я поведе към дома ѝ.

— Кога станяхте такива приятелки с майка ми? — попита той.

Мелъди отвърна с хладна усмивка.

— Може би наистина трябва да се прибираш вкъщи — каза тя, докато се качваха по стълбите към верандата.

— Защо? — Джаксън свъси вежди. — Я да видим кой страда от раздвоение на личността, аз или ти?

— Какво?

— Какво стана с „Аз избрах теб“ и „Не биваше да те оставям да си тръгнеш“? — той седна на люлката и се залюля весело.

— Джаксън. — Тя нежно го залюля. — Има много неща, които не мога да ти кажа и...

— О, и това е по-лошо от всичко, което знаеш за мен?

Имаше право.

Вятърът, все така на пориви, ту шумолеше в листата, ту пък ги стаяваше в мълчание. Сякаш се опитваха да обяснят нещо, но и те не знаеха как. Мелъди разбираше безсилието им.

— Случи се нещо ужасно и вината за това е моя.

Той погледна към другата страна на улицата и въздъхна:

— Дюс.

— Не! — сопна се тя, леко обидена.

Раменете му се отпуснаха.

— Какво тогава?

Мелъди пое дълбоко дъх, но пак не можа да събере достатъчно кураж да проговори. Ами ако я изостави? Тогава нямаше да има

никого. Но как можеше да скрие от него? След четирийсет и един часа и сам щеше да научи...

Седна до него.

— Хм, помниш ли онзи... — тя спря, да събере кураж.

— Какво?

— Онзи клип, на който се превръщаш в... знаеш в кого?

— Да.

— Ами... — тя пое дълбоко дъх и тогава...

Бекагонамериланателефонамиизаплашвадагодаденамедиитеосве
наконеуспеяданамеряоновазеленочудовищекоеетосецелувашесБрет —
тя стисна силно очи, сякаш се готвеше да получи шамар.

Но Джаксън не вдигна и пръст. Не скочи на крака, нито почна да обикаля. Не хвана главата си с две ръце и не почна да крещи „Защо аз?“ към беззвездното небе. Просто си седеше и се полюшваше напред-назад, обмисляйки мълчаливо опасността.

— Кажй нещо.

Той обърна лицето си към нея:

— Знам къде е.

Мелъди шляпна коляното си:

— Хайде, стига. Това не е шега.

— Аз не се шегувам.

— Значи, тя е... истинска?

— Съвсем.

— Ти откъде я познаваш?

— Ди Джей ме отведе при нея — той се засмя. — Мисля, че си пада по нея.

— Не!

— Да!

— Не.

— Да.

— Не, това не е истина.

— О, да, истина е — Джаксън се разсмя. И какво друго му оставаше?

Мелъди се изправи и започна да обикаля наоколо. Дали все още не беше на операционната маса на Бо и всичко това бе халюцинация от упойката?

— Значи, технически погледнато, ти си имаш приятелка?

— Не съм много сигурен, че вече са говорили по въпроса, но тя изглежда хлътнала по него.

— Добре — Мелъди се успокои. — Предполагам, че това е правилният начин, нали? Можеш да ме заведеш при нея. Ще видя какви са й спатиите и после ще я предам на Бека.

— Не, не можеш.

— Защо?

— Защото Ди Джей я харесва. Не мога да му причиня това... нито на себе си или на когото и да е... Той ми е нещо като брат.

— Ами ти? Майка ти? Ние? — гласът ѝ потрепери. — Ако Бека покаже клипа на полицията, те ще те вземат за чудовище. Може да те арестуват или да те изселят от Салем.

— Не мога, Мели — каза той тихо. — Тя беше сладка.

Охотата на Джаксън да жертва себе си за това *нещо* я накара още повече да го харесва. Той имаше характер, сърце, принципи. И явно ценеше романтичните взаимоотношения. А и се целуваше по-добре от Старпъпкис. Нямаше нужда да излиза с толкова момчета, с колкото бе излизала Кандис, за да знае, че тези качества бяха рядкост. Именно затова щеше да направи всичко възможно да го спаси дори ако се наложеше да прибегне до мъничко нечестност.

— Разбира се — тя сложи ръка на рамото му. — Все ще измислим нещо.

Той въздъхна с усмивка:

— Благодаря ти.

— Ей — подхвана Мелъди въодушевено, — хрумна ми друг начин, по който може да си върнем онзи клип. В стаята ми е. Искаш ли да го видиш?

— Разбира се — Джаксън се изправи, пъхна ръце в джобовете и последва Мелъди по неравните стъпала към стаята ѝ.

— Шшшшт — тя допря пръст до устните си. — Всички спят. — И затвори вратата, щом влязоха.

— Така, да видим къде са ми записките — тя почна да ровичка по кашоните.

— Записките? — Джаксън неловко премести тежестта от единия крак на другия.

— Знам, че ги скрих тук някъде. Всичко трябва да прибирам заради Кандис. Все си вре носа в чуждите работи.

— Имаш ли нещо против, ако включа вентилатора? — Джаксън се приведе в нишата под леглото.

— Защо? Топло ли ти е?

— Малко.

— Мисля, че е в стаята на Кандис.

— Не, тук е — той посегна да го включи в контакта.

— Спри! — с един скок Мелъди се добра до него и изтръгна кабела от ръцете му. — Обичам да ми е топло.

— Тук е направо парна баня — отвърна той, после я погледна и изведнъж зяпна. — Не, забрави! Не можеш да ми го причиниш. Не е редно! — той посегна към кабела, но не успя да го вземе.

По челото му изби пот.

— Опитвам се да ти помогна.

— Не по този начин — той обърса чело.

— Това е единственият начин.

Тогавя тя си спомни термоодеялото, дръпна юргана от леглото и го хвърли на главата му.

„Само още няколко секунди...“

— Мелъди, спри! — той удари одеялото, но Мелъди го затисна с прегръдката си.

— После ще ми благодариш.

— Ще ме удушиш!

— Ще те спася!

Той спря да се съпротивлява.

— Джаксън?

Той не издаде ни звук.

— Джаксън?

Тишина.

— Джаксън? О, боже, моля те, не умирай! — тя го отви.

Очилата му ги нямаше. Косата му бе мокра. Страните му бяха зачервени.

— Пак ли ти?

— Здравсти, Ди Джей — Мелъди сияеше. — Искаш ли да видиш Бомбичка?

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА ПРЕЗАРЕЖДАНЕ

Едно камъче отхвъркна от матираното стъкло. После още едно.
Дрън.

Франки се обърна по гръб в леглото си.

И още едно. *Дрън.*

Представи си жена, която нетърпеливо почукваше по щанда. Може би това бе подивялата тълпа от съня ѝ, която идеше да сложи край на мъките веднъж завинаги.

Обърна се отново по корем, докато в главата ѝ непрестанно се въртеше песента на Алиша Кийс *Try Sleeping With a Broken Heart*. Франки искаше да се изправи на металното легло и да закрепци: „Точно това правя и ми е много трудно, защото не мога да спра да мисля за Брет, Ди Джей, приятелите, семейството ми и всички хора, които се боят от мен, тъй че може ли малко да намалите звука?“. Но не искаше да събуди родителите си. Слънцето щеше да изгрее след около час, а малко след това и те щяха да станат.

И тогава какво?

Обръщайки се по гръб, тя се запита докога щеше да ги отбягва, като се преструва на заспала? Ден? Седмица? Десет години? Колкото трябваше, толкова щеше да чака. Срамът беше непоносимо чувство. Но за да съществува, имаше нужда от присъствието на другия. Другият, който да цъка с език, да поклаща глава ту насам, ту натам, а после да си изпее как си го разочаровал. Без този „друг“ срамът слиза до нивото на вина. И макар вината да е също толкова неудобна, нейната присъда е по-лесна за излежаване, защото не е наложена отвън, следователно може да бъде отменена отвътре.

— *Бомбичке?*

Франки бавно се изправи, малко неуверена дали да се довери на ушите си. В крайна сметка те се контролираха от мозъка, а той се бе оказал изключително ненадежден.

— *Бомбичке! Отвори!*

„Ди Джей се завърна!“

Мисълта да се направи на недостъпна и да му покаже, че продължава напред без него, мина през ума ѝ. Момичетата по филмите правеха това непрестанно. Но тя, тя беше под домашен арест. Дори да продължи напред, по-далеч от кухнята надали щеше да стигне.

— Шшшшт — изсъска тя и бързо облече над грозния болничен халат онзи от черен сатен на *Narajuku Lovers*.

Франки отвори прозореца. Ди Джей бързо се провря вътре като пораснало куче през тесен процеп. Мрачният ден изведнъж грейна с неонова светлина във всички цветове на дъгата. Това беше малко необичайно: само допреди десет часа тя не искаше да чуе за друг, освен за Брет. Или може би и тогава е била привлечена от Ди Джей, но още не го е знаела.

— Какво стана с теб? Защо така отлетя изведнъж... — Франки спря, тъй като второ тяло се промуши през прозореца. То имаше лъскава черна коса, черни дрехи и съвършено прав нос. И шумно скочи в стаята.

— Шшшт — изсъска Франки отново.

— О, боже, *съвсем* истинска си — Мелъди бе обзета от страхопочитание. — Кожата ти наистина е зеле...

— Тя какво прави тук? — Франки се разкъсваше от ярост и объркване.

— Нямам никаква представа. — Ди Джей сложи пръст на слепоочието си, кръстоса очи и прошепна. — Мисля, че е обсебена от мен.

— Уха! — Мелъди влезе по-навътре. — Какво е това място? — посочи клетката до леглото на Франки. — Бляк, това плъхове ли са?

— Сериозно, кажи тя защо е тука? — сопна се Франки.

Ди Джей долепи устни до ухото ѝ:

— Напоследък е навсякъде. Сори, обмислям да поискам ограничителна заповед.

Топлият дъх по врата ѝ накара Франки да пусне искри и от двете ръце.

— Ех, това ми липсваше — Ди Джей я дръпна към себе си.

— Ами тази маса за какво е? И медните жици? И копчето *високо напрежение*? — Мелъди питаше с провиснало чене. — Какво е това място?

— Защо се държа така странно предния път? — попита Франки и го отблъсна от себе си, чакайки отговор отчаяно. — Защо просто се изпари? Защо...

— Ти какво? Да не си дъщерята на Франкенщайн, а? — Мелъди се засмя.

— Правнучката му, ако много искаш да знаеш — тросна се Франки. — И ако продължаваш да ме прекъсваш, ще те ударя с ток, както направих на първия учебен ден в стола.

— Това си била *ти*? — Мелъди се приближи. — Но тогава беше толкова...

Франки сложи ръце на кръста и се втренчи:

— Бяла?

Мелъди кимна. Франки се изсмя презрително:

— Тук хората не са толкова „зелени“, колкото се пишат.

— Мисля, че изглеждаш великолепно — Мелъди се приближи още и посегна към ръката на Франки. — Може ли?

Франки сви рамене, сякаш не я интересуваше.

— Щом искаш.

— Ще ме удариш ли пак с ток? — пошегува се Мелъди.

— Може би.

Със сериозни сиви очи Мелъди се вгледа в изражението на Франки, сякаш то можеше да разкрие истинските ѝ намерения. Дали успя, или не, Мелъди все пак я докосна. Не се страхуваше да прокара ръка по шевовете на китката на Франки. А може би се страхуваше, но въпреки това го направи. Франки изпита уважение.

— Ти искаш ли да пипнеш моята кожа? — попита Мелъди, сякаш и тя беше чудовище.

Франки кимна.

— Като моята е, но е по-студена.

— А, да — Мелъди вдигна очи. — Винаги ми е студено.

— Така ли? На мен пък винаги ми е топло. Може би е от зареждането и другите работи.

— Ей, чакай — Мелъди килна глава на една страна. — Значи наистина се зареждаш? Как става?

— *Ехо* — Ди Джей посочи към лицето си. — В стаята има и момче, и то хубаво!

Мелъди се засмя. Франки изглеждаше унесена.

Навън пълзящата утринна светлина започна да придава блясък на млечното покритие на стъклото. Но още не бе възможно да се различат ясно очертанията. Калейдоскопът от неясни форми и сенки пред очите на Франки бе предупреждение. Часовете за посещение бяха на привършване.

— Та какво стана с теб? — попита тя Ди Джей, връщайки се към делата на деня. — Защо се направи, че не ме познаваш и избяга?

— Може би аз мога да обясня — помахна неловко Мелъди, отново в ролята на натрапника.

— Точно като истински натрапник... — измърмори Ди Джей. — Има обяснение за всичко.

Франки се огледа къде да седне. Но бързо се отказа, щом Мелъди започна разказа си.

И докато изгряващото слънце отброяваше минутите, нормито разказа, че е влюбена в Джаксън Джекил, за проблемите му с високите температури, майка му, която беше учителката по биология госпожа Джей, умопобъркания му прадядо и как потенето плюс умопобъркания му прадядо даваше Ди Джей Хайд. После продължи да разказва за Бека, ревността, Брет, целувката, инцидента с главата, клипа на Джаксън, изнудването, необходимостта да предаде Франки, четирийсет и осемчасовия срок, който вече беше по-скоро четирийсет и шестчасов, и че самата тя не знаеше как да постъпи.

— Чакай да уточним нещо — Ди Джей целият засия, преди Франки да може да отговори. — Значи излизам и с двете ви?

Мелъди въздъхна:

— Технически погледнато.

— Супер! — той се плесна по ръката сам, за да се поздрави.

Франки докосна задния джоб на дънките му. Чу се прашене и пукване, а после имаше и искра.

— Ох! — извика той и се хвана за дупето.

— Шшшшт — Франки запуши устата му.

— Заболя ме! — изломоти той през ръката й.

— Това беше целта — Франки отстъпи. — Ако не си слушал, това не са добри новини. Нито една дори!

— Добре — той се отдалечи, като помахваше с ръка пред задния джоб.

— Значи ще ме предадеш на Бека? — гласът на Франки потрепери.

— Ами — Мелъди въздъхна, — така смятах да постъпя първоначално, но... — тя пак въздъхна, — сега не знам какво да правя. Не искам да те нараня.

— И защо не? — Франки сведе очи. Една сълза капна върху халата и потече по черната коприна. — Всички само това правят.

Мелъди помисли малко.

— Мисля, че знам как се чувстваш.

— Чакай... — Франки вдигна очи. — Ти да не си РАД?

— Какво е това?

— Това е друг начин да кажеш „чудовище“, но не така обиден — поясни Франки. — Означават Регистриран алдехиден дегенерат.

— Ами, бях, но може би вече не съм — Мелъди се усмихна, сякаш казваше „сбогом“ на стар спомен. По някаква причина посочи носа си. — Но понякога ми се иска да не бях се променяла.

— Защо? — попита Франки, неспособна да си представи защо някой би искал да мине през всичко онова, през което тя минаваше сега.

— Защото когато изглеждаш различно и хората те харесват, знаеш, че харесват теб. А не защото виждат в теб физическа заплаха, която може и да отмъкне гаджето им.

— Какво? — Франки обърса сълзите с ръкава на робата.

— Казвам, че съм на твоя страна — Мелъди се усмихна тревожно, но усмивката ѝ бе красива. — Не искам да се поддавам на заплахи. Искам да се боря. Искам хората да спрат да се плашат толкова от различията помежду си. Така че хора като Джаксън и теб...

— И мен — обади се Ди Джей.

— И Ди Джей да могат да живеят нормално.

— И какво трябва да направим? — Франки посегна към шевовете, но попадна на марлите.

— Първо трябва да измъкнем видеото от ръцете на Бека — каза Мелъди.

— Как? Аз не мога да излизам от стаята си в следващите... — произнасяйки гласно това, то сякаш стана истина.

— И аз не знам — призна Мелъди. — Но знам, че трябва да работим заедно, не можем да се оставим да ни хванат и имаме два дни

да свършим всичко.

— О, наелектризиращо! — Франки въздъхна без надежда.

Мелъди подаде дясната си ръка на Франки.

— Участваш ли?

— Участвам — Франки стисна ръката ѝ.

— Няма да е лесно — призна Мелъди.

— Напротив — намеси се Ди Джей и извади нежно от клетката двама от глитератите. Във всяка от двете си ръце държеше по един плъх; целуна ги последователно. — Трудната част ще бъде да се реши чий ще бъде, когато всичко това свърши.

Франки пусна искри, но този път Мелъди не отдръпна ръката си. Франки също не я отдръпна. И двете продължиха да стискат ръце, заздравявайки верността си в битката за толерантност и приемане на различията...

... и обявявайки война в битката за любовта си.

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на Бари Уалдо, Синди Ледерман и на редактора ми Ерин Щайн (няма нищо общо с Франки) за доверието, което ми гласува. Бяхте страхотни! Никога нямаше да успея да напиша „Монстър Хай“ без помощта на Кевин Харисън, Люк и Джес, Алекс Конър, Logan Клер, Джим Кик, Хали Джонс, Джоси Ороско, Шейла Готлиб, диетичната кола и дъвките от JJ Delivery.

Лийси изчезва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.